

Tình Yêu Giữa Mùa Hạ

Contents

Tình Yêu Giữa Mùa Hạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	55

Tình Yêu Giữa Mùa Hạ

Giới thiệu

Tình cảm giữa một cô gái trao nhầm tình yêu với một kẻ trăng hoa luôn tự cao tự đắc, ích kỉ chỉ biết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-giua-mua-ha>

1. Chương 1

Cao Thúy Cẩm vội vàng đến nơi bạn thân Dương Bội Hình sắp cử hành hôn lễ là một khách sạn cao cấp, cô hướng đúng phòng chờ phía nhà gái đi tới.

Một nam nhân diện đồ tây trang, nhãn hiệu là loại cao cấp đối mặt nhìn cô ánh mắt có phần ngạc nhiên. Chỉ vì cô ăn mặc nhìn thật đơn giản, kiểu tóc đuôi ngựa bình thường, không hề giống những vị khách trước của hôn lễ này.

“Thật ngại! Xin hỏi cô có mang theo thiệp mời?” Âm thanh của anh ta có chút khinh miệt, dường như đã nhận định là cô đến sai chỗ.

Cao Thúy Cẩm không thêm ngó ngang tới hắn ta, vội vàng tìm thiệp mời, nhưng mà thật không may, cô đã để quên mất rồi.

“Xin lỗi, tôi để quên mất! Tôi là Cao Thúy Cẩm, là phù dâu!” cô nói rõ thân phận của mình.

“Phù dâu?”

Không nói thì thôi, trong buổi tiệc cưới mọi người ngoài cô dâu ra, để ý tới nhất chính là phù dâu, thế nên khuôn mặt anh chàng tiếp tân này biểu tình hoàn toàn không tin tưởng.

Hôn lễ hôm nay thập phần trang trọng, song phương đều là người có tiếng tăm lừng lẫy trong giới làm ăn, sao có thể có một phù dâu như thế này?

“Tiểu thư, tôi nghĩ cô chắc là đã đi nhầm chỗ!” Tên tiếp tân không có ý cho cô đi qua.

Cao Thúy Cẩm lại nói rõ “Tôi thật sự là phù dâu mà, không tin anh có thể vào nói chuyện với Dương phu nhân!”

“Dương phu nhân bề bộn nhiều việc, chỉ sợ không có thời gian!”

Cái gì? Biểu hiện vô lễ như vậy, người ngậy thơ nhất cũng nhận ra.

Cao Thúy Cẩm tức giận “Ý của anh là tôi là người lừa đảo? Thật không biết lễ phép!”

Thanh âm của cô khiến cho mọi người để ý, bên nhà trai bắt đầu có người chú ý nhìn lại.

“Tiểu thư, mong cô nhỏ giọng, ở đây là khách sạn cao cấp!”

“Tôi biết đây là khách sạn cao cấp, mà anh là tiếp tân, lại có thể vô lễ như thế, coi thường người khác cũng phải có mức độ thôi chứ!” cô trừng mắt nhìn anh ta.

Tiếp tân không hề do dự, vẫn như cũ kiên trì không nhân nhượng để cho cô đi qua.

Lúc này, một âm thanh của nam nhân từ phía sau truyền tới “Xin lỗi! Thật ra vị tiểu thư này tới tìm tôi, cô ấy đi nhầm hướng!”

Cao Thúy Cẩm còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo của đối phương đã bị lôi đi, cô đang định đẩy tay của người này ra, lại nghe được âm thanh kính sợ của tay tiếp tân “Thì là là bạn của Lương tiên sinh! Thật sự có lỗi!”

Không ngờ nhân sinh có thể thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ nhanh chóng tới vậy, Cao Thúy Cẩm liếc nhìn tên tiếp tân có ý muốn nói, nam nhân bên cạnh đã lên tiếng trước “Không cần phải so đo với hạng tầm thường ấy, cứ đi theo tôi, tôi đưa cô vào trong!”

Cao Thúy Cẩm lúc này mới dời sự chú ý sang phía người bên cạnh, anh ta anh tuấn suất khí, tưởng như có ánh hào quang như của ngôi sao điện ảnh đập vào mắt cô, người trước mặt ngũ quan thâm thúy khiến người ta không khỏi oán hận thượng đế không công bằng.

Cô có điểm kinh ngạc, nhưng là chỉ là trong giây lát ngắn ngủi mà thôi.

“Mặc dù tôi không nhận ra anh, nhưng vẫn cảm ơn anh, nếu có thể, phiền anh bỏ tay ra? Anh như vậy làm tôi hiểu lầm anh thừa cơ ăn đậu hủ của tôi.” Cô trừng mắt nhìn anh ta nắm lấy thắt lưng mình, nhịn xuống cơn giận.

Nam nhân này kéo cô đi xuyên qua hành lang tới khu hậu phòng mới buông cô ra, hắn đánh giá cô, khuôn mặt nhìn thật mê hoặc “Cô ... thật là phù dâu?”

Phút chốc, ấn tượng tốt của cô đối với hắn ta hoàn toàn biến mất. Xem ra hắn cùng tay tiếp tân kia cũng như nhau, thật sự làm người ta tức giận.

Cao Thúy Cẩm dùng đôi giày đặc lực của mình, đá vào ống quyển của hắn, tức giận nói: “Có phải phù dâu hay không, không liên quan tới anh! Hừ!” nói xong, cô quay đầu bước đi.

Nam nhân kia đau đớn ôm chân mình, thật không thể tin nổi, lại có nữ nhân đối xử với hắn như vậy.

Cô ta có phải phù dâu hay không đương nhiên là liên quan tới hân, bởi vì hân là bạn chú rể nha!

Lương Vĩ Tường nhìn theo Cao Thúy Cẩm, phương thức lần đầu gặp mặt của hai người bọn họ, dường như có điểm không thích đáng ...

Cái gì đã khơi mào lên tình ái giữa hai người,

Mất đi khả năng kiềm chế, dục niệm không ngừng bùng lên mãnh liệt,

Không cách nào dập tắt được ...

Bị bắt thay một bộ lễ phục màu lam, cả người Cao Thúy Cẩm không thoái mái tí nào.

Cô không thích mặc vậy ... Không! Nói đúng hơn là cô không mặc vậy.

Cô thật sự không hiểu, để cho hai chân lộ ra ngoài nhiều không sợ bị cảm sao?

Bình thường cô không hề mặc vậy, ngay cả nội quy nghiêm ngặt của nhà trường bắt phải mặc vậy cô cũng không tuân theo. Thậm chí cô còn yêu cầu bác sĩ giải phẫu làm giấy chứng nhận, chứng minh là trên đùi của cô có một vết thương đáng sợ để lại sẹo mà ai nhìn thấy cũng sợ, may mắn, ban giám hiệu thông cảm cho cô, miễn cho cô cái việc mặc vậy phức tạp. Sau khi cô tốt nghiệp lại càng không mặc vậy, quần áo trong tủ đồ của cô căn bản là không có vậy.

Nhưng hôn lễ của bạn thân là ngoại lệ!

Nếu không phải vì bạn thân, đánh chết cô cũng không mặc cái thứ lễ phục khiến cả người không được tự nhiên này, chẳng những lộ ra hai vai của cô, ngay cả hai chân của cô cũng không được che đậy kín đáo hơn. Hơn nữa, tóc của cô toàn bộ được búi lên, gần không biết bao nhiêu là phụ kiện lên đó, nổi bật hơn cả là những hạt trân châu, ngay cả đồ trang sức như vòng cổ hoa tai cũng đều xuất hiện trên người cô ...

Trời ơi! Cô cảm thấy mình giống như là nàng công chúa nhỏ được cưng chiều.

Cao Thúy Cẩm chịu đựng oán giận tham dự buổi lễ, vẻ bề ngoài khiến cho không ít người chú ý, nhưng cô một chút cảm giác cũng không có, trong lòng chỉ một mực nghĩ làm sao nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thật vất vả mới trụ được qua buổi lễ đổi trang phục của cô dâu mới, Cao Thúy Cẩm nhẹ nhàng thở ra.

“Trời ơi, tiểu Cẩm, sao có thể như vậy? Thì ra chú rể là anh ta!” cô dâu mới Dương Bội Hinh sau khi đổi trang phục, những người khác vừa rời đi, đột nhiên không đầu không đuôi tóm lấy Cao Thúy Cẩm kích động nói.

“Cái gì? Cậu đang nói cái gì? Tiểu Hinh ...” Cao Thúy Cẩm không hiểu hỏi lại.

Dương Bội Hinh giống như không thể khắc chế được cảm xúc, cảm thán mà nói “Chính là anh ấy! Người mà tớ yêu thầm.”

Cái gì?! Lời nói của bạn thân làm Cao Thúy Cẩm kinh ngạc.

Một lát sau, Dương Bội Hinh đem tất cả mọi chuyện nói cùng bạn mình.

Cao Thúy Cẩm nghe xong liền sửng sốt. Không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy ở trên đời này, kẻ từng hiểu lầm bạn thân của cô là loại con gái hay đi cùng đàn ông tới các buổi tiệc lại là nam nhân vật chính của ngày hôm nay ... Thật đáng ngạc nhiên!

Cao Thúy Cẩm đối với máy tính rất am hiểu, bởi vậy mới lập nên trang web “Nguyệt thần tiên cảnh”, nội dung rất đầy đủ, là nguồn tài nguyên phong phú về tin tức, đồng thời nó cũng cung cấp cho những người chưa có đối tượng những người bạn khác giới khi cần thiết, đây là loại dịch vụ đặc biệt chỉ có hội viên mới được phục vụ.

Tư cách để trở thành hội viên rất được đòi hỏi rất nghiêm khắc, phải trải qua quá trình xét duyệt nghiêm ngặt, mà công việc này là do bạn thân Lưu Tuyết Âm phụ trách. Chỉ cần thông qua xét duyệt thành viên, có thể kí kết hợp đồng tạm thời cùng với các cô gái.

Cái gọi là hợp đồng tình nhân tạm thời này, thực ra chỉ là đi cùng đối phương đến các buổi hội yến, tuyệt đối không có thêm sự phục vụ nào khác. Nhưng mà, thẳng thắn có một vị khách có nhu cầu cần tìm bạn

gái cấp bách để tham dự một buổi tiệc, mà cô gái mà bọn họ chọn cho người đó đột nhiên phải nằm bệnh viện, trong tình huống không tìm được người thay thế, cô đành không thể không nhờ tới Dương Bội Hình giúp mình đảm nhiệm công tác này, nhưng lại không nghĩ tới cô ấy bị người ta hiểu lầm là loại phụ nữ thấp kém, chẳng những bị lừa mà còn bị kẹt lại trên một hòn đảo tới bảy ngày cùng với một người đàn ông xa lạ.

Sau khi biết rõ mọi việc, Cao Thúy Cẩm tức giận tới mức muốn báo thù cho bạn thân.

Chỉ là không nghĩ tới chỉ trong bảy ngày ngắ ngủ, bạn thân của cô lại rơi vào tình yêu, yêu ngay đối phương, chết cũng không chịu khai ra tên của hắn ta.

Nay sự việc đã rõ ràng.

“Thì ra đầu sỏ vụ việc là hai em trai của anh ta! Được lắm! Đừng để cho mình gặp được họ, nếu không sẽ cho họ biết tay!” Cao Thúy Cẩm cũng không tính làm to sự việc, dù sao bạn thân của cô vì đối phương cũng thương tâm khổ sở không ít, thậm chí thiếu chút nữa tưởng chừng phải hủy hôn.

“Đừng như vậy! Tiểu Cẩm, mọi chuyện đã qua rồi! Hơn nữa hai em trai anh ấy đều là phụ rể, cậu đừng quên, cậu còn phải khiêu vũ với một trong hai người đó!”

Cao Thúy Cẩm thật muốn hét lên. Cô căn bản sẽ không khiêu vũ, hơn nữa đối phương lại từng coi bạn thân của cô chẳng ra gì, nếu không phải vì bạn, cô thật muốn lập tức quay đầu bỏ của chạy lấy người.

“Tiểu Cẩm, vì mình, cậu nhịn một chút đi! Tiểu Âm không ở đây, chẳng lẽ ngay cả cậu cũng muốn bỏ mình lại?” Dương Bội Hình dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô.

Cao Thúy Cẩm liếc mắt xem thường, chịu không nổi mắng vài câu thật khó nghe.

“Tiểu Cẩm ...”

“Được rồi! Mình biết rồi! Mình sẽ ở lại, ngoan ngoãn ở lại tới giây cuối cùng, được chứ!”

“Cám ơn cậu! Tiểu Cẩm!” Dương Bội Hình vui vẻ ôm lấy cô.

Cao Thúy Cẩm tỏ vẻ không nề hà gì, nhếch khóe miệng.

Ai! Hôm nay coi như ngày thống khổ của cô đi, nhưng vì bạn thân, cô đành phải chịu!

Chuyện đời thật khôi hài!

Cao Thúy Cẩm không hề nghĩ tới sẽ có gặp chuyên hay ho thế này, gã ban này ở đại sảnh giúp cô, còn thừa cơ ăn đậu hủ của cô, và cuối cùng là gã đàn ông cô xem thường lại chính là em trai của chú rể Lương Vĩ Tường, đồng thời cũng là phù rể cùng cặp với phụ dâu là cô.

“Thì ra cô thật sự là phù dâu! Tôi thiếu chút nữa không nhận ra cô!” Lương Vĩ Tường ngồi bên cạnh Cao Thúy Cẩm, chờ đến lượt khiêu vũ.

Cao Thúy Cẩm tà nghệ nhìn hắn, không chút hòa nhã.

Lúc này, phía sau truyền đến rất nhiều âm thanh bất bình của mấy cô gái, tất cả đều có vẻ bất mãn trách cứ cô.

Xem ra người này rất được phụ nữ ưu ái, mọi người đối với ý định khiêu vũ cùng cô của hắn ta đều rất ghen tị. Quả nhiên ông trời chẳng hề theo lòng người, cô thì tuyệt đối không muốn có tiếp xúc liên lụy gì cùng hắn, khiến cho tể bào của cô chết đi mất bao nhiêu phần.

“Anh chính là người ở trên mạng tìm “bạn gái” ư? Không nghĩ tới đường đường là nhị thiếu gia Lương thị lại nghĩ ra cái trò chơi hạ lưu này!”

“Hả?” Lương Vĩ Tường không hiểu ý của cô, có chút sửng sốt.

“Không cần giả bộ! Mọi chuyện tôi đầu đã nghe tiểu Hình nói rồi! Chính anh là người đã tưởng lầm cô ấy là loại phụ nữ không đáng hoàng, sau đó lừa cô ấy lên du thuyền đúng không?” Ngữ khí của cô đầy phẫn nộ.

Lương Vĩ Tường suy nghĩ một lúc, cuối cùng hiểu ra. Đối với những chuyện trước đây, hắn đã nghe anh trai mình nói qua.

“Đó là chuyện ngoài ý muốn, không nghĩ tới các cô lại dùng hoa hồng xanh làm tín vật nhận mặt!” Hấn thoải mái cười nói, dường như không quan tâm cô có tức giận hay không.

Hấn chính là loại người rất được phụ nữ hoang ghen! Tính tình có vẻ ôn hòa, nụ cười khêu gợi, đôi mắt mê người ... Cao Thúy Cẩm rất nhanh nhận ra, hấn ta chính là loại người trắng hoa mà cô ghét nhất.

“Tiểu Hinh tâm địa hiền lành, đơn thuần, tuy rằng cô ấy tha thứ cho các người, nhưng tôi thì không!” Cô uống một ngụm nước trái cây, dường như quyết định không hề hòa nhã với hấn ta.

“Chuyện đó tôi tin rằng cả hai chúng ta đều có điểm sai! Huống hồ kết quả mọi việc lại rất tốt, cô không cần phải truy cứu lại đúng không? Không bằng chúng ta huề nhau, làm hòa vậy!” Hấn rót rượu, đẩy cái ly tới trước mặt cô.

Cô đẩy thẳng cái ly ra “Thực đáng tiếc, tôi không uống rượu! Xem ra chúng ta không thể thương lượng gì!”

Hấn nhướn mày, khoe miệng hàm chứa ý cười “Cô thật là một cô cái cổ chấp!”

“Cảm ơn anh đã ca ngợi, tôi không phủ nhận mình rất cổ chấp!” cô phản bác lại hấn.

Hai người nhìn nhau, trong mắt không hề tiếp nhận mình đã sai, mà điểm này lại làm Lương Vĩ Tường cảm thấy thú vị mới mẻ, hấn có chút hứng thú với cô rồi.

Hấn chưa từng hoài nghi sức quyến rũ của bản thân, đối mặt với phụ nữ, hấn luôn thoải mái tự nhiên, căn bản không có người kháng cự được hấn, thế nhưng cô gái trước mắt hấn lúc này lại làm cho hấn có cảm giác khó ứng phó.

Lần đầu nhìn thấy cô, hấn đã cảm giác được cô không giống người bình thường, hơn nữa trong lúc này, không chỉ có hấn không thể dời tầm mắt khỏi cô, hấn tin rằng ở đây dù là người đã kết hôn hay đàn ông độc thân đều dán mắt nhìn cô, ở cô có một loại sức quyến rũ đặc thù, chỉ khẽ cử động cũng tản ra khí chất không tầm thường.

Cao Thúy Cẩm bức xúc muốn rời đi, nói thật, cô vô cùng chán ngấy loại tình cảnh này.

“Tôi có chuyện muốn nói trước với anh, tình nhân đại chúng tiên sinh”

“Tôi tên là Lương Vĩ Tường, cô có thể gọi tôi là Vĩ Tường! Tôi tin rằng với quan hệ của chúng ta, có thể gọi thân mật như vậy!” (Kat: quan hệ gì? Mặt anh thật dày!)

Thật sự là không chịu nổi! Liếc mắt xem thường, Cao Thúy Cẩm muốn nổi da gà toàn thân.

“Lương tiên sinh, tôi nói thật! Tôi sẽ không khiêu vũ, cho nên đến lượt khiêu vũ, phiền anh tìm cô gái khác. Anh yên tâm, tôi sẽ không lấy làm phiền lòng, mà chắc rằng anh cũng không phiền lòng gì.” Cô nói thẳng.

Nghĩ rằng hấn sẽ có phản ứng đặc biệt, không ngờ hấn ta chỉ “À” một tiếng, cười cười, “Không sao! Đến lúc đó tôi có thể dạy cô, kỹ thuật của tôi cũng không tồi, cô nhìn cũng rất thông minh, tôi tin cô có thể học được rất nhanh. Cô yên tâm! Tôi sẽ không dạy những động tác quá khó.”

“Cám ơn ý tốt và lời khen, nhưng tôi không có hứng thú với khiêu vũ, mong anh đừng làm khó dễ tôi được không?”

Hấn nhíu mày một chút “Không nên!”

“Cái gì?” Cô khó hiểu hỏi lại.

“Hôm nay tôi là phù rể, cô là phù dâu, mà tôi và cô được xếp cùng cặp, an bài như vậy tôi cũng vừa lòng, mà tôi cũng không muốn để cho bất luận ai phá hỏng sự an bài này, nhất là cô gái khác.” Hấn xấu xa cười.

Lời nói này càng làm cho Cao Thúy Cẩm xác nhận hấn ta là người tự cao tự đại. Hay là hấn muốn làm khó dễ cô.

“Xem ra anh cũng thật cổ chấp.” Cô khoát tay “Quên đi! Tôi nghĩ anh sẽ rất cao hứng nhận lời đề nghị hào phóng của tôi.”

“Sao cơ?” Hấn nhấp một ngụm rượu.

Cô gọi lên khoe môi, nở nụ cười kiêu kỳ “Tôi đang cho anh một cái cơ để hưởng thụ thời gian tốt đẹp cùng cô gái khác đó! Nhưng mà ... Anh hình như không cảm kích!”

Hắn cười “Cô đừng lo lắng! Hôm nay tôi hoàn toàn là của cô!”

Những lời này làm cô kinh ngạc, hai gò má nhất thời đỏ ửng, lời đáp trả của hắn làm cô suýt nữa làm đổ ly rượu của mình.

“Anh ...” Cao Thúy Cẩm vừa muốn mở miệng mắng, âm nhạc bắt đầu khiêu vũ vang lên, tiếng vỗ tay lấp lút truyền đến. Cô thẫn thờ trong lòng. Xem ra lần này không tránh được!

Lương Vĩ Tường đứng dậy, vươn tay hướng Cao Thúy Cẩm, tiêu sái cười “Mời!”

Cô nhắm mắt lại, chờ hơn ba mươi giây mới đưa tay cho hắn.

Chú rể cùng cô dâu tiến vào sàn nhảy đầu tiên, sau đó ba bốn đôi nam nữ liên tiếp đi theo, Cao Thúy Cẩm và Lương Vĩ Tường là đôi cuối cùng.

Giai điệu tao nhã của âm nhạc vờn quanh bốn phía, Lương Vĩ Tường nắm tay Cao Thúy Cẩm bắt đầu sải bước.

Cao Thúy Cẩm có điểm ngờ ngác, không cẩn thận dẫm phải chân hắn nhiều lần, cô rõ ràng nghe thấy vài tiếng cười trộm, cô thừa biết tiếng cười nhạo đó là do đám người đang ghen tị với mình, điều này làm cho cô cảm thấy không cam lòng, bèn ưỡn ngực tập trung lực chú ý.

Lương Vĩ Tường vẫn không có biểu hiện mất kiên nhẫn hay giận dữ, thập phần đều luôn kiên nhẫn chỉ đạo cô, điều này làm cho cô đối với hắn có một chút hảo cảm và kính nể.

Vì không muốn cho người khác chế diễu, cô dùng thành quả đạt được để hưởng ứng.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, cô đã lĩnh hội được tất cả, theo hắn nhanh nhẹn khiêu vũ.

Trong mắt hắn thoáng hiện ra vẻ ngạc nhiên, cô kiêu ngạo cười, hai người cứ như vậy bước đi thoải mái tự nhiên, hoàn toàn không tìm ra điểm không hòa hợp, rất nhanh bọn họ trở thành mục tiêu chú ý.

Lương Vĩ Tường chỉ thị cô nhìn vào mắt hắn, cô không chút do dự nhìn thẳng, trong mắt hàm chứa sự tự tin bừng sáng.

Đôi mắt hạnh xinh đẹp kia làm hắn mê muội, nháy mắt không khí quanh người thay đổi, tình cảm nồng đậm xẹt qua nội tâm hắn, hô hấp của hai người gần như hòa hợp một thể. Hắn không thể dời tầm mắt, hắn khao khát người con gái trước mắt, hắn đã quên mất hai người mới chỉ gặp nhau vài giờ ngắn ngủi.

Đôi mắt hắn thâm thúy, biểu tình ôn nhu, toàn thân phát ra hơi thở đặc thù; Cao Thúy Cẩm nhất thời cảm thấy bị hấp dẫn, đây là điều làm cô bất ngờ, bỗng nhiên cô lại có loại cảm giác đông tâm này.

Âm nhạc chấm dứt, cô lập tức rời khỏi hắn, nhanh chóng trở về bình thường là chính mình. Cô nhất định là điên rồi! Mới có thể mạo danh kì diệu sinh ra cảm giác này.

Lúc này, âm nhạc lại lần nữa vang lên, rất nhiều người tiến vào sàn nhảy.

“Được rồi! Cuối cùng đã xong ... Tôi nghĩ ... Tôi nên đi trước! Cảm ơn anh đã chỉ bảo!” Nói xong, cô thở phò quay người rời đi.

Lương Vĩ Tường muốn đuổi theo, lại bắt đầu bị những cô gái khác tiến đến ngăn lại.

“Khiêu vũ với tôi một bản đi! Lương tiên sinh!”

Bỏ qua cơ hội đuổi theo cô, trong lòng hắn rất tiếc nuối, hắn nhìn quanh hội trường, muốn tìm em trai hỗ trợ, lại không thấy đâu, loáng thoáng thấy anh trai đang hướng hắn giơ ngón tay cái tán thưởng.

Ai! Xem ra tạm thời hắn không thoát thân được!

Thay lễ phục, Cao Thúy Cẩm khôi phục lại bộ dáng cũ.

“Tiểu Cẩm, cậu phải đi sao? Hôn lễ còn chưa có chấm dứt mà!” Dương Bội Hình tìm được bạn thân ở phòng nghỉ.

“Tiểu Hinh, kính nhờ cậu buông tha cho mình đi! Vừa rồi nhận lời khiêu vũ là cực hạn của mình rồi! Huống hồ tớ còn rất nhiều việc, thật sự không thể ở lại.” Cao Thúy Cẩm nhìn vào gương, hồi hã tháo trang sức.

Dương Bội Hinh đương nhiên hiểu “Cậu thật sự phải đi? Mọi người đều muốn chờ tới khi mình ném hoa, người ta còn muốn ném cho cậu!”

“Ném cho mình? Ha ha ha ... Tiểu Hinh, cậu đừng có nói giỡn! Cậu biết rõ mình không muốn kết hôn, ném hoa cho mình chỉ có thể dùng hai chữ “lãng phí” mà nói, cậu nên để cơ hội này cho người khác!”

Trên mặt cuối cùng cũng được tẩy trang sạch sẽ, Cao Thúy Cẩm sửa sang lại quần áo trên người.

“Được rồi! Mình thật sự phải đi! Chúc mừng cậu, Tiểu Hinh, bắt đầu một khởi đầu mới nhé! Có rảnh thì nhớ tìm mình là tiểu Âm đó!”

“Cậu yên tâm, mình vẫn sẽ thường lui tới giúp các cậu mà!”

“Hy vọng là thế! Cậu đừng quên, cậu bây giờ đã là vợ người ta, không có nhiều thời gian tự do!”

“Sẽ không đâu! Đúng rồi! Vừa rồi cậu khiêu vũ thật giỏi!”

“Trời ... Đừng nói nữa! Đó là chuyện mất mặt nhất đời tớ!” Nhớ tới Lương Vĩ Tường, lòng của cô có một chút xao động.

Dương Bội Hinh cười cười “Không mất mặt, mọi người đều nhìn thấy hai người trai tài gái sắc, thập phần xứng đôi!”

“Đủ rồi! Tớ không muốn lại nghe chuyện liên quan tới tên ấy, cậu đừng quên, tớ không muốn tha thứ cho Lương Vĩ Tường cùng với em trai hấn ta.”

“Tớ biết! Nói tới em trai anh ấy, không biết là người đã chạy đi đâu ... Vốn cũng tính giới thiệu với cậu.”

“Em trai hấn ta không phải cũng là phù rể sao? Sao lại không tìm ra?”

Dương Bội Hinh suy nghĩ một lát “Tớ cũng không hiểu, nghe nói em trai anh ấy dường như chán ghét phụ nữ, cho nên biết phải cùng khiêu vũ với phù dâu, liền biến mất!”

“Đáng giận! Sớm biết tớ cũng trốn luôn, để cho phù dâu đi đôi với em trai hấn cùng với Lương Vĩ Tường thành một cặp!”

“Thật đáng tiếc, phù dâu đi cùng em trai anh ấy không xuất hiện, vì cái gì hấn cậu đã biết.”

“A?” Cao Thúy Cẩm liếc mắt nhìn bạn thân “Không thể nào? Ý cậu là ... người đi cặp với em trai hấn ta là Tiểu Âm?”

“Đúng vậy!”

Cô cười ha hả “Xem ra em trai của hấn ta thật may mắn khi tiểu Âm không xuất hiện, nếu không cậu ấy cũng sẽ phát hỏa với hai anh em hấn! Ai! Thật đáng tiếc, nếu có Tiểu Âm, tớ có thể có thêm giúp đỡ để đối phó với Lương Vĩ Tường!”

Nhìn bộ dáng của bạn thân, Dương Bội Hinh nhú mày “Cậu đừng thêm mắm thêm muối, đổ dầu vào lửa được không? Tiểu Âm lúc còn nhỏ so với cậu đã khác, cậu ấy sẽ không phát hỏa với hai anh em họ! Là do cậu có chấp, tớ đều đã quên mọi chuyện cũ về họ.”

Cao Thúy Cẩm nhìn Dương Bội Hinh, trong lòng hiểu được, bạn thân muốn sự tình được cho qua, hơn nữa một bên là nhà chồng, một bên là bạn thân.

Cô than nhẹ “Tiểu Hinh, mình hiểu được suy nghĩ của cậu, thật ra ... Mình cũng không phải tức giận hai anh em bọn họ về chuyện đó, thật ra ... Ai! Được rồi! Nói thật, là do mình có điểm công tư không được phân minh.”

“Là sao?”

Cao Thúy Cẩm tìm chỗ ngồi xuống, “Còn nhớ Lương Vĩ Tường đã lập ra trang web “Ánh trăng” kia không? Cái trang web đó sao chép 80% hình thức của chúng ta, hơn nữa bọn họ không những sửa đổi nội dung

thành vấn đề tình dục, thậm chí còn nhận lời cung cấp người đồng hành vì mục đích tình dục, thêm vào những dịch vụ vợ vắng, nhưng quá trình giáp thức lại không hề sai biệt với chúng ta. Tiểu Hinh, cậu có biết không? Có rất nhiều người tưởng chúng ta là bọn họ, mấy tháng nay mình không ngừng nhận được thư kháng nghị cùng những bào báo bát quái về chúng ta, mình nghĩ đại khái là do chuyện đó, thế nên mình mới không thể tha thứ cho Lương Vĩ Tường và em trai hắn.

“Trời ơi! Chuyện nghiêm trọng như vậy, sao cậu không nói với mình?” Dương Bội Hinh tiến tới cầm lấy tay cô.

Nhìn thấy sự khấn trương trong mắt bạn thân, Cao Thúy Cẩm cười cười: “Mình không muốn để cho cậu và tiểu Âm lo lắng, dù sao mắc vào trang web này cũng là do ý của mình, hiện tại xảy ra vấn đề, cũng chỉ có thể để chính mình giải quyết! Dù sao cậu đừng lo lắng, mình đã điều tra và thu thập tư liệu bọn họ sao chép của chúng ta, không quá lâu nữa sẽ đối phó được với bọn họ, cho nên cậu cũng đừng nói cho tiểu Âm, được không?”

“Cậu lúc nào cũng vậy, chuyện gì cũng muốn tự bản thân mình gánh lấy!” Dương Bội Hinh nửa trách nửa bắt đắc dĩ nhìn bạn thân.

“Đây là công việc mà mình lựa chọn thôi! Huống hồ chuyện liên quan tới mấy tình và công nghệ chỉ có mình mới có thể giải quyết!” Cao Thúy Cẩm vốn là kẻ cuồng máy tính, khi còn đi học đã bắt đầu mày mò máy tính, sau khi tốt nghiệp bị vướng vào thế giới web, đem hứng thú trở thành công việc.

Dương Bội Hinh nhìn cô thở dài, “Tiểu Cẩm, mình thật sự cảm thấy cậu tốt nhất nên có thời gian nghỉ ngơi, nên xuất ngoại một chuyến! Không phải cậu vẫn muốn tới Mỹ thăm ba cậu sao? Hay là chờ mình quay lại sau tuần trăng mật sẽ đi cùng cậu, được không?”

“Cám ơn ý tốt của cậu! Nhưng tạm thời mình không muốn xuất ngoại, còn có nhiều việc phải giải quyết! Mà cậu là nữ nhân vật chính của hôn lễ thì nên ra ngoài chiêu đãi khách đi chứ!” Cao Thúy Cẩm lôi bạn thân ra trước cửa, “Cậu không tham dự hôn lễ, mẹ cậu tìm tới đây, mình nhất định lại bị bắt thay lại lễ phục! Cho nên mời cậu nhanh quay lại đi! Có chuyện gì chúng ta tán gẫu sau!”

Đóng cửa lại, Cao Thúy Cẩm chỉ thị cho bạn thân đi về phía hội trường, trong khi bản thân đi về hướng ngược lại rồi đi.

“Tiểu Cẩm! Cám ơn cậu tới tham gia hôn lễ của mình!” Dương Bội Hinh lớn tiếng nói với cô.

Cao Thúy Cẩm không hề quay đầu, chỉ tiêu sái phát tay, rất nhanh biến mất ở chỗ rẽ.

2. Chương 2

Trời còn sớm đã bị đánh thức, Cao Thúy Cẩm một bụng tức giận.

Tối hôm qua vì lo đối phó với virus xâm nhập máy tính, gần năm giờ sáng mới ngủ, bây giờ còn chưa tới tám giờ đã bị điện thoại đánh thức, hỏi xem cô có thể không giận?

“Alo, ai vậy?” cô bực mình hỏi.

“Lào tôi! Chào buổi sáng!”

Thanh âm này đánh chết cô cũng không quên, là phù rể cùng cặp với cô hôm qua, Lương Vĩ Tường.

Cao Thúy Cẩm tức giận nói: “Chào cái đầu anh! Làm sao anh biết số của tôi?” Cô cũng không rõ đã cho hắn số điện thoại không, vả lại đây là số điện thoại riêng, chỉ có người nhà cô với hai bạn thân Dương Bội Hinh và Lưu Tuyết Âm biết mà thôi.

“Thật hung dữ! Cô thường có khí rồi giường lợi hại vậy sao?”

“Không cần nói sang chuyện khác! Nếu không tôi cúp máy!”

“Là chị dâu cho tôi!”

“Nói dối! Tiểu Ninh sẽ không bán đứng tôi!”

“Cô đừng giận chị ấy, là tôi nài nỉ chị ấy, tôi có giữ một vật của cô!”

Cô nhắm mắt lại, giọng điệu ác liệt, “Nếu anh dám gạt tôi, thì liệu mà cẩn thận!”

Hắn cười cười “Túi xách của cô quên cầm về, chẳng lẽ cũng không nhận ra sao?”

Cái gì? Túi xách?

Cao Thúy Cẩm nhảy xuống giường, cầm điện thoại bắt đầu tìm đông tìm tây.

“Không thể nào? Đến bây giờ cô vẫn chưa phát hiện sao?”

Tiếng cười của hắn làm cô mắng vài câu, “Túi xách của tôi thật sự ở chỗ anh sao?” Đáng giận! Đó là cái túi xách cô thích nhất, bên trong còn có rất nhiều tư liệu và giấy tờ.

“Cô quên ở chỗ ngồi, may mắn tôi phát hiện! Yên tâm! Tôi không có tùy tiện mở ra!”

Như thể cố nén sự không cam lòng, cô hít sâu mấy hơi “Cám ơn! Phiền toái anh giúp tôi đưa cho Tiểu Ninh đi!”

“Bọn họ sẽ xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, tôi nghĩ nên để tự tay tôi trả cho cô thì tốt hơn! Sao? Có rảnh rồi đi ra ngoài một chuyến không?”

Nghe giọng điệu tràn đầy tự tin của hắn, rõ ràng là đã có kế hoạch!

“Nếu tôi nói không rảnh?”

“Không sao! Cô xem ngày nào rảnh thì nói, tôi đều ok!”

Đáng giận! Rõ ràng biết cô căn bản không muốn gặp hắn, còn cố ý nói như vậy “Tôi cho anh địa chỉ, phiền anh kí gửi cho tôi.”

“Không nên đâu! Nếu không cẩn thận thất lạc, tôi sẽ áy náy lắm!”

Cao Thúy Cẩm thật muốn đập điện thoại, nhưng cô không thể, bởi vì cô biết làm vậy chỉ khiến đối phương thêm vui vẻ.

Thật vất vả mới nhẫn được khí giận xuống dưới, cô lạnh lùng nói: “Thời gian? Địa điểm? Nhanh nói rõ!”

Tên tôi! Đừng nghĩ cô sẽ cảm kích hắn! Cao Thúy Cẩm quyết định không lời thôi với hắn, lấy lại túi xách sẽ quay về ngay.

Lương Vĩ Tường khoái trá nói địa điểm, Cao Thúy Cẩm cúp máy xong không thể không buộc bản thân rời giường.

Mấy ngày nay cô căn bản không có giấc ngủ ngon, thật sự không có sức mà đối phó với gã đàn ông kia, cô chỉ thầm nghĩ có thể nằm ở trên giường, thoải mái ngủ là tốt nhất. Nhưng bất đắc dĩ ông trời hay đùa giỡn với cô, ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi vậy cũng không thỏa mãn cho cô.

Cao Thúy Cẩm thay đại một bộ quần áo, xuống lầu chào hỏi mẹ.

Cao phu nhân bị việc con gái dậy sớm làm cho ngạc nhiên “Tiểu Cẩm, hôm nay con ăn nhầm thuốc nha! Bây giờ còn sớm mà!”

Cô ngồi xuống bên quầy, chào mẹ một tiếng, “Con cũng không muốn! Nhưng lúc mười giờ có hẹn với người ta.”

Cao phu nhân nhanh chóng sáp lại gần con “Hẹn với ai? Làm nam sao?”

Cô ghé vào trên bàn, nhắm mắt lại “Vâng!”

Cao phu nhân trợn to mắt: “Tiểu Cẩm, con quen với bạn trai sao? Thật tốt quá!”

“Không có! Mẹ, không phải bạn trai. Mẹ đừng hiểu lầm được không?”

“Không phải bạn trai, vậy là bạn của con à?”

“Bạn? Hừ! Nghĩ tới là tức, con ghét nhất loại người này! Mẹ, hấn ta là em trai của chồng tiểu Hinh, nếu không phải hấn giữ túi xách của con, con còn lâu mới thoát khỏi tay hấn!” Cao Thúy Cẩm tức giận nói.

Cao phu nhân đem một ly nước trái cây để trước mặt cô, “Nếu không muốn ra ngoài, vậy kêu người ta đem tới đây! Nhìn mặt con còn đang rất buồn ngủ, muốn mẹ lái xe đưa con tới đó không?”

“Không cần đâu, mẹ! Con đi taxi được rồi! Dù sao đi lấy đồ về xong, trở về lại ngủ một giấc là tốt rồi!” Cô nói trong khi giải quyết phần ăn sáng.

Cao phu nhân bắt đầu đi lắc đầu, “Con cứ sống kiểu ngày đêm điên đảo thế này, ba con mà biết sẽ rất bức.”

“Ba ở Mỹ, sẽ không biết!”

“Chắc không? Con đừng quá coi thường ba con, ba con từng nói với mẹ, nếu không sai giờ giấc, ông ấy thực hoài nghi con cùng ông ấy đang cùng sống trong một múi giờ!”

Cao Thúy Cẩm cười cười, “Ba nhất định là cảm thấy không hiểu sao nửa đêm như vậy mà con còn rất có tinh thần!”

“Ba con hỏi khi nào con qua đó, ông ấy rất nhớ con, còn có anh hai, anh ba của con nữa!”

Cao Thúy Cẩm ai oán, “Người ta cũng muốn đi nha! Nhưng gần đây có chút phiền toái nhỏ, không giải quyết thì con không thể yên tâm đi! Mẹ, vậy khi nào mẹ cùng ba tái kết hôn?”

Nghe vậy, Cao phu nhân cười “Con nói bậy bạ cái gì? Mẹ với ba của con không có khả năng sống cùng nhau, hoàn cảnh không cho phép. Mẹ vẫn thích sống ở Đài Loan, giống như bây giờ, sống như vậy cũng khiến mẹ thỏa mãn rồi!”

“Nhưng ba vẫn rất yêu mẹ mà! Ông ấy luôn chờ mẹ!”

Cao phu nhân nhìn con gái, trong mắt tràn ngập nhu hòa “Mẹ cũng thương ông ấy! Nhưng yêu nhau có rất nhiều cách thể hiện, và lại chia cách cũng không phải là không tốt, mẹ với ba con chỉ có thể dùng phương thức này là tốt nhất!”

Cô nhíu mày, “Con thật sự không hiểu hai người suy nghĩ cái gì, nếu đã yêu đối phương, vì sao lại muốn ly hôn?”

“Con gái ngoan, có một số việc không thể miễn cưỡng, có lẽ ngày nào đó con thật sự yêu một ai sẽ hiểu rõ!”

“Con không muốn nghĩ tới chuyện đó, cũng không muốn kết hôn, con tình nguyện độc thân cả đời ở cùng mẹ!”

Cao phu nhân nhìn cô, “Đứa ngốc! Những lời này nếu để ba con và hai anh nghe được, nhất định sẽ rất vui! Bọn họ chỉ ước con đừng kết hôn, vĩnh viễn là bảo bối của bọn họ!”

Cao Thúy Cẩm là con gái duy nhất trong nhà, rất được cha và các anh cưng chiều yêu thương.

“Được rồi! Không nói thêm nữa! Con phải ra ngoài! Cảm ơn mẹ!”

“Cẩn thận một chút! Về sớm!” Cao phu nhân mỉm cười tiễn cô rời nhà.

Đúng mười giờ, Cao Thúy Cẩm đi đến bến tàu, tìm kiếm bóng dáng của Lương Vĩ Tường.

“Tiểu Cẩm! Ở đây, nhanh lại đây!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng lêu lợt của hấn, cô quay đầu, nhìn thấy hấn ăn mặc trang phục nhẹ nhàng đứng lặng ở một chiếc du thuyền cỡ trung đang neo lại trên bến, ngoắc tay với cô.

Cô liếc mắt một cái liền hiểu được, đó nhất định là phương tiện xa xỉ của hấn. Cô chịu không nổi trào lên cảm giác xem thường. Thật đại ngu ngốc, còn muốn khoe cô du thuyền của hấn!

“Lương Vĩ Tường, nhanh đưa trả tôi cái túi xách!” cô đứng tại chỗ hô lớn.

“Lên đây đi! Tôi đưa cô rời bến, rất nhanh sẽ trở lại.” hấn không để ý tới lời cô, cười nói.

“Tôi không có hứng thú, tôi chỉ muốn cái túi xách của tôi! Nhanh lên!” càng ngày tính nhẩn nại của cô càng ít đi.

Vẻ mặt Lương Vĩ Tường thực vô lại nói: “Túi xách ở trên này, cô tự lên lấy đi!”

“Anh ...” Tức chết người! Cao Thúy Cẩm chưa từng gặp qua người nào như hần.

“Đừng lo lắng! Du thuyền này rất chắc chắn!”

Hần cố ý! Cao Thúy Cẩm rốt cục cũng bước lên trên thuyền, cô không để ý tới hần, bước thẳng vào phía bên trong.

Vừa nhìn thấy túi xách của mình trên bàn, cô lập tức tới lấy, kiểm tra xong, chuẩn bị rời đi, lại không ngờ du thuyền lại chuyển động, đã cách bờ một quãng.

“Này! Sao anh lại khởi động thuyền? Tôi đâu có đồng ý rời bến! Mau đưa tôi trở về! Nghe thấy không? Lương Vĩ Tường!” Cô nhìn hần lớn tiếng nói.

Lương Vĩ Tường nhàn nhã đáp, “Đừng khẩn trương, tôi mang cô rời bến ngắm cảnh đẹp!”

“Anh là loại đàn ông luôn tự cho mình đúng! Đừng xem tôi giống loại phụ nữ anh hay gặp, tôi đối với anh hay du thuyền của anh một chút hứng thú cũng không có, nếu anh không đưa tôi trở lại bờ, ta sẽ kiện anh!” Cô tức giận mắng hần.

Lương Vĩ Tường tỏ trước mặt cô, vẫn giữ vẻ tiêu sái tươi cười, “Đừng tức giận! Coi như chỉ bị gạt một chút, không tốn nhiều thời gian, chúng ta sẽ nhanh trở lại! Cô xem, có thể nhìn thấy rất rõ toàn bộ bến tàu!” Hần chỉ về phía xa.

Cô quay đầu, cảnh đẹp hiện lên trong mắt, cô không biết từ xa nhìn lại, bến tàu trong lại đẹp như thế.

“Buổi tối còn đẹp hơn!” Hần cười nói.

Nhìn cảnh đẹp mà tiêu tan bực bội, Cao Thúy Cẩm cũng đành thưởng thức, “Quên đi! Tôi không muốn cãi nhau với anh, coi như bị gạt một chút! Nhưng mà tôi cảnh cáo, nếu anh dám, xằng bậy, tôi sẽ làm cho anh tuyệt tử tuyệt tôn! Hừ!” Nói xong, cô hất đầu, đi về hướng khác.

Hần cười ha ha tại chỗ.

Cao Thúy Cẩm không muốn để ý tới hần, cô nhắm mắt lại, hưởng thụ gió biển phả vào mặt, lòng dần dần bình tĩnh trở lại, tâm tình khó chịu vì không ngủ đủ giấc từ từ biến mất.

Lương Vĩ Tường nhìn bóng dáng của cô, trong lòng vô cùng vui sướng. Hần không hiểu sao mình lại nảy sinh tật xấu này, ban đầu chỉ đơn thuần muốn trả lại cô túi xách, nhưng khi hần nhìn thấy cô, đột nhiên lại có ý nghĩ muốn ở cạnh cô cùng một chỗ.

Hôm nay hần vốn định một mình rời bến, nhưng có cô làm bạn thì không phiền hà gì!

Du thuyền cách bến tàu ngày càng xa, dường như không nhìn thấy bến đâu nữa, đột nhiên, thân thuyền giống như va phải vật gì, làm chấn động mạnh cả du thuyền.

“A!” Tiếng hét chói tai của Cao Thúy Cẩm truyền đến.

Lương Vĩ Tường sau khi ổn định lại thăng bằng, vội vã tìm tới chỗ cô.

Cô do va chạm và đập đầu vào tấm ván gỗ, ngất đi.

“Tiểu Cẩm! Tiểu Cẩm ... Cô không sao chứ?” Hần thử kêu cô, nhưng cô lại không có phản ứng gì.

Đáng chết! Tại sao lại có thể như vậy! Hần khẩn trương ôm cô đến trên giường, cẩn thận kiểm tra thân thể của cô, xác định là cô vì va chạm mới hôn mê thì mới yên tâm.

Lúc này, hần phát hiện tốc độ du thuyền đang tăng!

Hần vội vàng đi vào khoang điều khiển, lúc này mới phát hiện chế độ lái tự động đã bị khởi động, hần muốn tắt đi, nhưng máy móc lại không hề có phản ứng.

Hắn nhanh chóng kiểm tra linh kiện, phát hiện đã có người động vào.

Sao lại thế này? Là ai động vào du thuyền của hắn?

Đang lúc hắn đau đầu suy nghĩ liền phát hiện một mảnh giấy làm hắn chú ý tới ...

Em trai,

Lúc em nhìn thấy tờ giấy này, chắc là chế độ tự động của du thuyền đã mở!

Thật ngại, là anh đây gỡ trò quỷ, cậu đừng phát hỏa. Đây chỉ là đáp lễ lần trước cậu hãm hại anh!

Điểm tới của du thuyền chắc cậu cũng biết! Đúng vậy, chính là tiểu đảo phía nam của nhà chúng ta!

Đáng tiếc! Ngày nghỉ lần này chỉ có một mình cậu hưởng thụ.

Chà! Những ngày không có phụ nữ, đối với chú em mà nói thật sự là phải chịu khổ rồi!

Dù sao ... Là anh đây cố ý, cho nên cậu ráng chịu đi!

Đừng khấn trương, thời gian vừa đến, tự nhiên sẽ có người đón cậu về, bởi vì ... Linh kiện có thể sửa chữa du thuyền anh đây đã lấy hết rồi!

Được rồi! Phần lễ vật này cậu chậm rãi mà hưởng thụ đi!

Anh trai Lương Vĩ Cánh

Trời ... Hồn damn! Hắn lại bị anh mình hãm hại!

Biết hắn hôm nay một mình rời bến, cho nên sớm đã lên kế hoạch.

Lương Vĩ Tường tức giận vò tờ giấy lại, nhưng lại phát hiện không nên, lại khôi phục lại nguyên dạng.

Thật sự là xong đời! Hiện tại trên du thuyền này không phải chỉ có mình hắn!

Anh trai hắn nhất định không nghĩ tới, hắn đã mời Cao Thúy Cẩm lên du thuyền.

Nguy rồi! Vậy phải làm sao bây giờ? Theo như lời nhắn trên tờ giấy, hắn phải ở lại trên đảo nhỏ vài ngày ...

Nếu lúc Cao Thúy Cẩm tỉnh lại, biết không có biện pháp trở về, nhất định sẽ giết hắn!

Lương Vĩ Tường trở lại bên trong, nhìn Cao Thúy Cẩm đan mê man, trong lúc nhất thời rối loạn, hắn bỗng chú ý tới túi xách của cô.

Di động!

Hắn tìm điện thoại của cô, chuẩn bị cầu cứu, thế nhưng, khi hắn nhìn lại thiên hạ đang nằm trên giường, lại chần chờ.

Ánh mắt hắn dừng lại ở khuôn mặt thanh tú, tiếp theo lại nhớ tới lúc hai người cùng khiêu vũ, đôi mắt cô lóe lên thứ ánh sáng mê hoặc ... Tất cả, tất cả đều khiến cho hắn xao động!

Hắn nhìn chăm chú cô, nhận không được vương tay khẽ chạm vào hai má cô, cảm giác mềm mại làm hắn có chút run sợ.

Hắn nhìn di động một hồi lâu, rốt cục đem nó cất đi, bỏ lại túi xách lên bàn.

Trên đảo nhỏ không có thiết bị thông tin, điện thoại hay di động đều trở thành vật vô dụng, mà hắn cũng không muốn cho bất luận kẻ nào quấy rầy ngày nghỉ của hắn.

Chỉ là lần này hắn không nghỉ ngơi một mình, nếu anh trai hắn biết, chắc hắn là rất thất vọng.

Lương Vĩ Tường nhìn Cao Thúy Cẩm, ý cười ngày càng sâu.

Cao Thúy Cẩm sau giấc ngủ dài, chậm rãi mở mắt ra, lại bị cảnh tượng xa lạ trước mắt làm cho giật mình, ngồi bật dậy.

“A! Đau quá!” Cô ôm lấy đầu, đầu tiên là đau đốn, tiếp theo là đầu vầng mắt hoa.

Cô xoa cái ót, thật vất vả mới ổn định trở lại.

“Làm sao vậy? Đây là chỗ quái quỷ nào?” Cô giật mình nhảy xuống giường, nhìn quanh.

Lúc này, tiếng sóng biển xô bờ từng hồi từng hồi truyền đến, cô đi về phía cửa sổ, thò đầu nhìn ra, ngay gần cả người không thể tin vào mắt!

Đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì? Sao cô lại đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế này? Không phải cô cùng với Lương Vĩ Tường rời bến ...

Đầu cô quay mòng mòng ... Cô nhớ ra rồi! Du thuyền hình như xảy ra chuyện, va chạm mạnh, cô nhất thời không thể trụ vững mà té ngã, sau đó ... cô đụng đầu vào ... sau đó ...

Ngủ ngốc! Đương nhiên là cô bị bất tỉnh! Nếu không sao không thể nhớ rõ chuyện gì sau đó.

Không đúng! Cho dù cô bị bất tỉnh, tỉnh lại sao lại ở chỗ này, ít nhất phải ở trên du thuyền chứ, sao cô lại đang ở trong một căn phòng nhỏ trên lầu hai một ngôi nhà gỗ?

“Cuối cùng cô cũng tỉnh? Thân thể có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Lương Vĩ Tường bưng bữa tối từ cửa đi vào, đặt ở đầu giường.

Cao Thúy Cẩm bước nhanh lại gần, túm lấy áo hắn, giận giữ nói: “Anh, tên tiểu nhân vô lại! Sao lại mang tôi tới nơi quỷ quái nào thế này? Đến tận cùng là anh muốn làm cái gì?” (Kat: E hèm, anh í mún làm rất nhiều thứ ah)

Thiếu chút nữa hắn không thở nổi: “Nơi này không phải là nơi quỷ quái, đây là tiểu đảo của Lương gia chúng tôi, hơn nữa chúng ta tới nơi này là do bất đắc dĩ!”

“Cái gì mà bất đắc dĩ? Đừng có nói xàm! Lương Vĩ Tường, không phải là anh đã sớm có kế hoạch sao?” Cô thật sự muốn bóp chết hắn, nhưng cô biết không thể kích động quá như thế được.

“Tiểu thư, đây là một hiểu lầm lớn! Tôi không có kế hoạch gì hết, cô xem tờ giấy này thì sẽ hiểu rõ mọi chuyện!” Hắn nhanh chóng đem tờ giấy của ông anh cả tới trước mặt cô.

Cao Thúy Cẩm bỏ hắn ra, giật lấy tờ giấy, vội vàng xem qua.

Phút chốc, sắc mặt trắng nhợt, cô nghẹn họng nhìn trân trối, nắm chặt tờ giấy, cảm tức nhìn hắn quát: “Anh trai của anh thật nhân rồi! Chết tiệt! Vì cái gì tôi lại dính tới các người ...” đem vò tờ giấy thành một cục ném vào mặt hắn, cô xoay người chạy ra khỏi phòng.

Cô lao xuống lầu, đẩy cửa, chạy ra chỗ bờ cát, những cành hoa lạnh như băng cọ vào chân cô, cảm giác thật chân thật, khiến cô không muốn tin cũng không được.

Toàn thân mềm nhũn, cô ngã xuống ngồi ở trên bờ cát, nhìn biển lớn mênh mông phía trước khẽ hô: “A ...”

Vì sao lại xảy ra chuyện như thế này với cô? Cô cùng anh em nhà họ Lương một chút quan hệ cũng không có, sao lại mặc danh kì diệu mắc vào chuyện của bọn họ.

Tất cả đều lại tên Lương Vĩ Tường hỗn đản kia, nếu hắn không trêu chọc anh trai mình, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Trời ơi! Kiếp trước nhất định cô và Lương gia là kẻ thù của nhau!

Cô đã nói với mẹ là sẽ sớm trở về, hiện tại chắc bà đang lo lắng gần chết!

“Cô có khỏe không? Tiểu Cẩm, tôi biết cô trong lúc nhất thời không thể chấp nhận, nhưng dù sao ...” Hắn đi tới phía sau cô, thử khuyên nhủ.

Cao Thúy Cẩm không cho hắn cơ hội nói hết, tức giận đứng dậy, cảm tức nói: “Lương Vĩ Tường, đừng tưởng anh là em chồng của tiểu Hinh là tôi sẽ khách khí với anh! Tôi cảnh cáo anh, lập tức gọi người đến đón tôi trở về, nếu không tôi kiện anh tội bất cóc!”

Hắn nhún vai: “Tôi cũng muốn đi khỏi đây, nhưng cô cũng xem qua nội dung trên tờ giấy, du thuyền không thể sửa chữa, mà thiết bị thông tin ở nơi này hoàn toàn không có, chỉ có mỗi máy phát điện, nên ... đại khái là ... Chỉ có thể dùng để phát điện!” Nói xong, hắn hơi nhún mày.

Nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xa của hắn, một chút lo lắng cũng không có, Cao Thúc Cẩm càng thêm phát hỏa.

“Vậy còn di động? Di động có thể sử dụng đúng không? Trong túi xách của tôi ...” Cô tính vọt trở lại nhà gỗ, nhưng lời nói của hắn đã ngăn cô lại.

“Đây là đảo tư nhân, di động ở đây xem như vô dụng!”

“Anh gạt tôi! Tôi không tin không có cách nào khác!” Cô lại một lần nữa đối mặt với hắn.

“Chỉ có một cách, đó là chờ anh tôi phái người tới đón chúng ta!”

“Chờ bao lâu?”

“Không biết, xem qua ý tứ trong tờ giấy của anh ấy thì tôi đoán tám chín phần là muốn đem tôi nhốt lại ở đây nửa tháng!”

“Cái gì?! Nửa tháng ... Trời ... Không ...” Cao Thúc Cẩm cảm thấy đầu mình quay mòng mòng, không thể tiếp nhận sự việc bất thành lình này.

Trời ơi! Bắt cô ở cùng tên đại sắc lang này trên tiểu đảo nửa tháng, không phải đem dê dâng lên miệng cọp sao?

Nhớ tới lời của anh trai hắn trong giấy nói hắn ta không thể không có phụ nữ bên người, toàn bộ thần kinh của cô đều xiết lại.

Không được! Cô nhất định phải tỉnh táo, tuy rằng nơi này là địa bàn của hắn, nhưng tuyệt đối cô sẽ không mặc hắn an bài mọi việc.

Thu lại sự khẩn trương và cảm xúc bất an, cô khôi phục trấn định, thẳng tắp nhìn hắn nói: “Lương Vĩ Tường! Trước tiên tôi cảnh báo anh, nếu anh dám xâm phạm tôi, tôi sẽ biến anh thành thái giám!” Nói xong, cô hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về phía nhà gỗ.

Đột nhiên bị phát hạ mệnh lệnh, Lương Vĩ Tường có chút run sợ, nhưng ngay lập tức vẻ mặt mỉm cười tỏ vẻ không sao hiện ra.

Nói thật, hắn chưa từng bắt buộc phụ nữ lên giường với hắn, lúc này cũng không phải là ngoại lệ.

Nửa tháng ... Vậy là đủ rồi!

Hắn tin tưởng, nhất định sẽ nắm bắt được tâm tư của cô! Khóe môi Lương Vĩ Tường gợi lên nụ cười không có ý tốt, nhin không được trong lòng thầm cảm tạ anh trai hắn.

3. Chương 3

“Tiểu Cẩm, ăn cơm nên tập trung, nếu cứ tức giận, tiêu hóa sẽ không tốt!”

“Tôi đồng ý cho anh gọi tôi là tiểu Cẩm bao giờ? Bỗng tiểu thư có quen thân với anh sao?” Cao Thúc Cẩm trào phúng nói, đôi mắt giận dữ nhìn Lương Vĩ Tường.

Hắn cười cười, “Em có thể gọi anh là Vĩ Tường hay Tường, như vậy chúng ta sẽ hòa nhau!”

“Tôi thực bội phục anh, có thể thản nhiên đối mặt với mọi chuyện, chẳng lẽ anh một chút cũng không lo lắng, chúng ta ở đây không có cách nào liên lạc với thế giới bên ngoài, nếu phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao?”

“Em yên tâm! Tiểu đảo này địa hình hài hòa, khí hậu rất tốt, về phần dã thú linh tinh, tin anh đi, cho dù em đi hết cả đảo, cũng không gặp một con.”

Cô không biết hắn nói thật hay giả, vì cho dù có là thật thì cô cũng không có biện pháp xác minh.

Cô dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày nói: “Xem ra anh rất là nhàn nhã! Một chút khăn trương cũng không có, quyết định ở lại tiểu đảo này nghỉ phép?”

“Là hảo ý của anh trai, anh sao có thể không nhận!”

Cô chịu không nổi nhử mày, “Tôi nói cho anh biết, tôi không phải loại người ưa nhàn rồi, nhìn thoáng qua, nơi này cái gì cũng không có ngoài bờ biển, bãi cát, nhà gỗ, thực vật ... Cho tôi xin! Ở đây nửa tháng, người ta sẽ buồn chết!”

“Sao cứ phải để ý tới những thứ vật chất? Nơi này phong cảnh rất đẹp, chỉ cần em để ý, nhất định sẽ thích tiểu đảo này! Anh thấy, em cho tới bây giờ vẫn không thả lỏng bản thân đúng không?”

“Thật ngại, phương thức thả lỏng bản thân của tôi chính là ngủ!” Nói như vậy không phải khiêu khích, mà là thiệt tình, cô cũng không cảm thấy cuộc sống vật chất của chính mình có gì không tốt.

Hắn cười cười: “Vậy thừa dịp cơ hội này cảm nhận một phương thức hưởng thụ khác đi, em thấy sao?”

Cô nhìn hắn, trầm mặc trong chốc lát, “Anh nhất định là đang lợi dụng cơ hội? Du thuyền này, hơn nữa còn có tiểu đảo tư nhân này, chắc có rất nhiều phụ nữ thích điều này, đúng không?”

Hắn uống một ngụm rượu, “Vậy còn em? Thích không?”

Cô ngoài cười nhưng trong không hề cười, đứng dậy “Thật có lỗi! Bốn tiểu thư ghét nhất là kiểu này! Không còn sớm, cảm ơn bữa tối của anh.” Nói xong, cô chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, như nhớ ra cái gì, cô xoay người nhặt lên con dao nhỏ trên bàn, dùng sức cạy thẳng xuống mặt bàn, con dao cắm thẳng mặt bàn gỗ, rung bần bật.

“Nhớ kỹ! Không được lên lầu hai, nếu không tôi sẽ làm cho anh hối hận không kịp!” Cô tặng cho hắn một nụ cười đầy ý nghĩa.

Hắn không hề bị kinh hách, ngược lại mỉm cười nhìn cô đi lên lầu hai.

“Đúng rồi! Nơi này buổi tối nhiệt độ xuống thấp, nếu cảm thấy lạnh, nên tăng thêm nhiệt trong lò sưởi Anh đã dọn củ sẵn!”

Cô không quay đầu “Đã biết! Tôi sẽ nhớ!”

Lương Vĩ Tường, người này vô luận đối mặt với chuyện gì cũng bình tĩnh chống đỡ, bởi vậy cô quyết định phải trấn định như hắn, thái độ đối mặt với mọi chuyện trên đảo này sẽ luôn bình tĩnh, tuyệt đối không ở trước mặt hắn lại lộ ra vẻ mặt thất kinh một lần nữa.

Trong lòng không ngừng dâng trào ý niệm đối kháng, làm cho tâm tình của cô ổn định không ít.

Cô nằm ở trên giường, không hề buồn ngủ. Buổi tối đối với cô mà nói, giống như là bắt đầu một ngày, nhưng nơi này lại không có máy tính, cô phải làm gì để trải qua đêm dài đây?

Cô xuống giường, mở cửa sổ ra, gió biển lạnh lẽo thổi vào làm cô run rẩy cả người.

Đúng như Lương Vĩ Tường nói, ban đêm nhiệt độ có vẻ xuống quá thấp.

Cô khép cửa sổ lại, châm lò sưởi, đồng củi đã sớm được xếp ngay ngắn trong lòng, phòng lập tức ấm áp hẳn lên. Phương thức sưởi ấm đặc biệt này, quả thật rất tốt.

Cô đi qua lại xem xét trong phòng, cảm giác không gian này được thiết kế rất tốt, đơn giản lại mở rộng.

Một lát, cô chú ý tới một bó hoa héo rũ ở trên góc bàn, thầm nghĩ, bó hoa khô này không hợp với căn phòng này chút nào.

Đại khái là có người quên vứt bỏ! Không cần nghĩ ngợi, nàng nắm bó hoa kia lên, đem chúng vứt vào trong lò sưởi.

Một chút lửa bùng lên, chậm rãi thiêu hủy một mùi hương lén lút phiêu tán ra.

Cao Thúy Cẩm cảm nhận được một chút, rất thơm, hương vị rất ngọt. Hay đó là hoa dùng để làm tinh dầu?

Cô một lần nữa hít vào vài hơi, mùi càng ngửi càng dễ chịu thoải mái, ngay cả tứ chi cũng có cảm giác nhẹ hẫng, tế bào toàn thân như phẳng phất đắm chìm trong biển cả mênh mông ấm áp.

“Chà ... Thật thoải mái ...”

Ý thức của cô có chút hỗn độn không rõ, nhưng mà cô lại không cảm thấy chán ghét cảm giác này.

Thân thể của cô cảm thấy thật nhẹ nhàng, trong đầu đột nhiên lại vang lên bản nhạc trong buổi hôn lễ, làm cô nhin không được mà nhanh nhẹn lướt đi.

“Là ... la ... la ...”

Cô đang đưa thân mình, vui vẻ cười, cho dù đụng ngã ghé dựa hay vật phẩm trang trí cũng không có cảm giác, vẫn tiếp tục cười vui vẻ lắc lư thân mình.

“Là lá la ... ha ha ha ... thật lâng lâng ... Thật vui vẻ ... thật thoải mái ...” Miệng cô phát ra những từ không có ý niệm.

Thanh âm sét đánh liên tục phát ra rớt cục khiến cho Lương Vĩ Tường đi lên lầu, hấn gõ gõ cửa, “Tiểu Cẩm, em đang làm gì đó? Hình như đụng ngã không ít đồ, có chuyện gì vậy?”

“Là lá la ... là lá la ...”

Thanh âm ca hát khoái hoạt truyền đến, Lương Vĩ Tường lại gõ cửa vài lần, vẫn không nghe Cao Thúy Cẩm trả lời.

Mùi hương tự nhiên theo khe cửa bay ra, lòng bỗng căng thẳng, hấn dùng sức muốn phá cửa.

“Phanh!” một tiếng, cũng không dọa tới người ở bên trong.

Lương Vĩ Tường nhận ra mùi này, sắc mặt đại biến “Đáng chết!”

Hấn mở cửa sổ, cầm lấy một bình nước, nhanh chóng hắt vào lò sưởi.

Khói đặc nhanh chóng phát tán, hấn ho khan đứng dậy, liềm linh kéo Cao Thúy Cẩm ra khỏi phòng, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Một hồi nghiêng ngã lão đảo, hai người cuối cùng cũng xuống tới phòng khách lầu một.

“Khụ khụ khụ ... khụ khụ khụ ...” hấn cố gắng khôi phục suy nghĩ.

“Là lá la ... ưm ... ừ ...” Cao Thúy Cẩm tiếp tục thờ ơ lắc lư thân mình.

Lương Vĩ Tường thử ngăn cản cô, bắt lấy hai vai của cô nhẹ lay “Tiểu Cẩm! Tỉnh lại ... tỉnh ...”

“Ưm ...” hai tròng mắt bị lạc tiêu cự dời về phía phát ra âm thanh, cô đột nhiên vui vẻ cười, dùng sức ôm chặt hấn.

“Ngải Thụy Khắc! Ngải Thụy Khắc! Yêu quá!” Nói xong, cô tới gần mặt của hấn, bắt đầu hôn nhẹ xuống hai má và môi hấn.

Lòng hấn căng thẳng, đột nhiên xuất hiện một cái tên xa lạ khiến cảm xúc hấn nhất thời loạn lên.

“Tiểu Cẩm ... Tiểu ...” Ngoài miệng lại một lần nữa cảm giác được đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, nguyên bản còn tưởng có thể khác chế lý trí, nhưng xem ra không thể.

Mất hết không chế, hấn chuyển từ bị động sang chủ động, dùng sức hôn trụ đôi môi cánh hoa của cô, nhân lúc cô giật mình, thừa cơ đem lưỡi tham nhập, cướp lấy ngọt ngào của cô.

“Ưm ...” Ban đầu còn muốn dùng tay đẩy hấn ra, nhưng khi nụ hôn của hấn dần dần thay đổi vị trí, mười ngón tay của cô bắt lấy ống tay áo của hấn, hưởng ứng lại hấn.

Hấn hôn nồng cháy cuồng dã, mà cô cũng hưởng ứng không hề giữ lại, nụ hôn không ngừng thay đổi góc độ, triển miên, làm cho không khí quanh hai người biến đổi.

“Ưm ... a ...”

Lý trí ngày một hỗn loạn, Cao Thúy Cẩm nguyên bản đang nhẹ nhàng cảm thụ chuyển hóa vì lửa nóng, mỗi một tế bào trong cô như đang bị thiêu cháy.

“Ừm ... Hừ ... Nóng quá ... Nóng quá ...” Cô không tự chủ được đẩy hẳn ra, hai tay cởi bỏ quần áo trên người.

Lương Vĩ Tường bị hành động của cô hù dọa, vội ngăn cô lại, trong lòng thầm mắng chính mình thật sợ ỷ.

Thật ngu ngốc! Hẳn lại đi khơi mào dục niệm của cô, thật sự là nguy rồi!

“Tránh ra! Tôi nóng gần chết ...” Cô gần như ngã ngối trên mặt đất, chưa từ bỏ ý định muốn cởi bỏ nút thắt.

“Tiểu Cẩm! Không thể ...” hẳn dựa vào một tia lý trí cuối cùng bắt lấy tay cô.

Thật sự là không xong, vừa rồi hẳn cũng hít phải không ít mùi, hơn nữa vì hôn cô, tính dục trong cơ thể của hẳn cũng đang rục rịch muốn phát ra.

Cao Thúy Cẩm nhìn hẳn, cười ha ha, rướn người ôm trụ hẳn.

Không kịp tránh đi, môi hai người lại chạm vào nhau, Lương Vĩ Tường rên rỉ một tiếng, không thể nhẫn nhịn được nữa.

Hắn hôn lại cô, đem cô áp đảo trên mặt đất, hơi thở trở nên hỗn loạn tới cực điểm.

Lửa nóng lan nhanh toàn thân, nồng vị tình dục đầy căng thẳng.

“A ... ưm ...” Từ môi cô bật ra tiếng rên rỉ thoải mái, nhiệt tình quán lấy toàn thân, một lòng chỉ thầm nghĩ làm sao cởi bỏ toàn bộ trói buộc trên người.

Lương Vĩ Tường hiểu được, chủ động vì cô cởi bỏ nút thắt, cởi bỏ quần áo.

Da thịt trắng nõn hiện ra, hẳn vội vã hôn lên từng phần da thịt từ từ lộ ra, cuối cùng cởi bỏ vật che đậy trước ngực cô, nhanh chóng cướp lấy hạt phấn châu phía trước.

“A ... a ...” Cô uốn cong mình, hướng hẳn cầu xin, khát vọng muốn tiến thêm một bước nữa thật tốt đẹp.

“Trời ... Tiểu Cẩm ...” Hẳn âu yếm đường cong xinh đẹp hai gò đồng bảo, xoa nắn không thôi, miệng nhắm nháp nụ hoa đang nở rộ.

“A ... a ...” Giống như có ngọn lửa bùng cháy bên trong mình, cô luồn tay vào mái tóc của hẳn siết lấy, hô hấp dồn dập, thoát ra tiếng rên rỉ.

Tình dục không thể không tăng lên, Lương Vĩ Tường trên mỗi tác da thịt của cô đều để lại không biết bao nhiêu ấn ký, nhưng mà hẳn vẫn gắng gượng kiềm chế lại trước khi đến đỉnh điểm.

Thu hồi động tác, hẳn cố gắng ngược lên phía trên cô, ôm chặt hai gò má cô, nhìn thẳng vào mắt cô, khàn khàn giọng ...

“Tiểu Cẩm ... Bảo anh dừng lại ... Nhanh lên ... Nếu không sẽ không kịp ... Nói em không muốn ... Bắt anh dừng tay ...” Đây chính là những từ duy nhất hẳn còn có thể nghĩ ra.

Trời ơi! Hẳn biết cô vì ảnh hưởng của mùi kia mới trở thành như vậy, hẳn cũng biết chỉ cần hẳn dừng lại sẽ không có việc gì ... Nhưng ... Hẳn làm không được!

Môi của cô mềm mại xinh đẹp, da thịt của cô hồng hào dụ hoặc, chờ đợi hẳn chạm vào ... Tất cả đều vượt quá sức tưởng tượng của hẳn.

Hẳn không nghĩ tới bản thân mình lại biến thành như vậy, một chút cũng không giống hẳn ngày thường.

Hẳn chưa từng khát vọng một người phụ nữ nào như thế, nguyên bản hẳn chỉ đơn thuần muốn giành được lòng của cô, có được hảo cảm và sự ưu ái của cô, nhưng sự tiếp xúc thân mật này không nằm trong kế hoạch của hẳn, nhưng ...

Tất cả đều là do cây hoa thuốc phiện kia!

Trên đảo này có rất nhiều loài thực vật nhiệt đới, cây thuốc phiện là một trong số đó, trong hoa của nó có thành phần được độc, ma túy chính là được luyện ra từ nó. Nếu đem hoa đốt, chỉ cần ngửi một chút, sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, thậm chí khơi mào dục vọng.

Cao Thúy Cẩm nhìn hắn, biểu tình cái hiểu cái không, có điểm không hồn giận hắn dừng lại.

Lương Vĩ Tường chờ phản ứng của cô.

Cô thở phì phò, run run ôm lấy cổ hắn, khinh ngâm nói: “Đừng ... đừng ngừng ...”

Cô dán mình vào người hắn, dâng lên đôi môi đỏ mọng. Hắn ôm trở lại cô, bỏ mặc hết thấy tất cả ...

Kích tình đã dâng lên, khó có thể ngăn cản, Lương Vĩ Tường ôm Cao Thúy Cẩm vào phòng ở lầu một, ôn nhu đem cô đặt xuống cái giường rộng lớn, hai người cuồng nhiệt hôn môi, thủy chung luyện tiếu không rời.

Một lát sau, hai người trần như nhộng ôm lấy nhau.

Môi của hắn lướt qua môi của cô, mũi, mi tâm, mí mắt, hai gò má, bên tai ... tựa như đang chạm vào báu vật trân quý.

Cô nhẹ nhàng phát ra tiếng rên rỉ vui thích, cảm thụ trước nay chưa từng có làm người cô phát run, cô càng lúc càng khát vọng được âu yếm nhiều hơn.

Trong đầu trống rỗng, thân mình nhẹ như cánh chim, da thịt nhiệt nằng, tứ chi tê dại..... Chỉ có bản năng nguyên thủy mở ra lúc này.

Bộ ngực sữa vì bàn tay thon dài của hắn vỗ về chơi đùa mà trướng đau, phần châu vì đôi môi của hắn trên chọc mà dựng thẳng, thắt lưng kích thích, phúc hạ xôn xao, tay khẽ run nín chặt lấy bờ vai của hắn, cô không thể tự hỏi bản thân, không thể cự tuyệt, đem thân mình hoàn toàn giao cho hắn.

Tay và môi hắn chạm vào đầu cũng khiến cho cô rên rỉ khẩn cầu, không biết làm thế nào giải phóng cảm giác tình dục, khiến cho hốc mắt cô rưng rưng, hơi thở hỗn loạn.

“A ...” cô uốn lưng kinh hoảng, thanh âm mi miều không ngừng phát ra.

Môi Lương Vĩ Tường dừng lại ở trên cái bụng bằng phẳng của cô, hơn nữa hắn đem hai chân cô tách ra, tiếp theo lướt qua khu rừng rậm quyến rũ, đi vào hoa viên tư mật của cô.

Hắn dùng ngón tay khai mở cửa vào, muốn trượt vào, hành động này làm cô kinh ngạc muốn khép hai chân lại, nhưng lại bị thân mình hắn chặn lại.

“A ... a ...” Cô không ngừng lắc đầu qua lại, tim đập cấp tốc.

Thiên đường giống như gần ngay trước mắt, chỉ cần cô vươn tay là có thể chạm đến.....

Thân thể của cô dường như mất đi trọng lượng, chỉ có thể tùy ý hắn không ngừng gia tăng thêm ngón tay trượt vào bên trong mình.

“A ... a ...”

Hắn cúi xuống hôn trụ cô, cuồng dã hôn lên mọi tấc da thịt của cô.

Song trọng kích thích làm cho cô càng thêm điên cuồng, nước mắt tràn ra càng thêm nhiều.

“Tiểu Cẩm ... Nói cho anh biết ... Đây là lần đầu tiên của em sao?” Biểu hiện ngượng ngùng của cô làm hắn không thể tin được.

Nhớ rõ cô từng gọi nhầm hắn với Ngải Thụy Khắc, làm hắn nghĩ cô đã có đối tượng, nhưng điều này hình như không có khả năng, nếu cô đã có đối tượng, Dương Bội Hình nhất định sẽ nói cho hắn.

“Tiểu Cẩm ...” nhiệt tình trong hắn đã muốn sôi trào, rốt cục hắn không thể nhẫn nại, nhưng hắn vẫn đoán được cô sẽ đáp ứng hắn.

Cô không thể trả lời vấn đề gì của hắn, dục hỏa đã thiêu đốt sạch lý trí của cô, khiến cô không chịu nổi, một lòng thâm nghĩ muốn được giải thoát.

“Cứu em ... Xin anh ...” Cô ôm lấy cổ hắn, thắt lưng vô cùng căng thẳng.

Đáp án như vậy càng gia tăng áp lực lên hắn, Lương Vĩ Tường thầm mắng một tiếng, rút ngón tay ra, ôm lấy cặp mông mềm mại, đem dục vật đã sớm ngạo nghễ đâm xuyên qua thân thể cô.

“A ...” Cô giật đầu ngửa lên, cảm giác dị vật khiến cô dẫy dụa, nhưng cũng có một loại cảm giác kích thích khác làm cho cô không thể dứt bỏ, cả người không ngừng run run.

Hắn tới gần tai cô, khẽ nói: “Đừng khẩn trương ... không có việc gì ... em yêu ...”

Cô không biết phải làm gì, đem hai tay ôm chặt lấy hắn.

Ngay tại thời điểm cô cạn kiệt sức lực, hắn đột nhiên cử động thắt lưng, đột phá trở ngại đến nơi sâu nhất trong thân thể cô.

“A ... ưm ...”

Kháng nghị của cô hoàn toàn bị hắn hôn nuốt vào miệng, hai tay cô giãy dụa muốn đẩy hắn ra.

Hắn không hề động, chỉ ngăn chặn hai cổ tay cô, dùng nụ hôn kích tình của mình ổn định lại tâm tình sợ hãi của cô.

Lệ che mờ mắt, mơ hồ hấp thụ không khí. Nụ hôn của hắn ôn nhu như vậy, săn sóc như vậy khiến cô dường như đã quên đau đớn.

Bỗng dưng một cảm giác khác thường chậm rãi tới lui, lan đến tứ chi cùng đầu óc của cô, thay thế cho cảm giác giãy dụa sợ hãi bản năng của cô.

Lương Vĩ Tường cảm giác được sự biến đổi của cô, hắn rời khỏi môi cô “Không có việc gì ... Đã qua ... Em yêu, ôm lấy anh ...”

Thanh âm của hắn giống như dòng suối ấm áp dung nhập tâm linh cô, cô nghe lời ôm lấy hắn.

Hắn ôn nhu cười, chậm rãi di động thắt lưng.

Cô muốn kháng nghị, hắn lại cẩn thận âu yếm vuốt ve thắt lưng và bờ mông của cô, muốn cô thả lỏng tất cả.

Hành động của hắn đã có tác dụng, hoan ái tình dục kinh người nháy mắt như sóng biển ập đến, không có gì có thể ngăn cản.

Thân mình cô nảy lên, tựa như muốn nhanh chóng cảm thụ một bước nữa của tình dục. Hắn hiểu được, ôm lấy thắt lưng của cô, mạnh mẽ tiến lên.

“A, a, a ...” Cô ôm lấy hắn, theo tiết tấu ra vào của hắn mà rên rỉ.

Lửa nóng của cô, sự hưởng ứng của cô làm hắn mất đi khống chế, tốc độ ngày càng tăng thêm.

“Tiểu Cẩm ...” hắn gọi tên cô.

“Ưm ... A, a ...”

Cô nhanh chóng đón theo hắn, làm cho sự kết hợp của cả hai ngày càng thân mật, sâu nhập ...

Cái gì đã khơi mào lên tình ái giữa hai người, mất đi khả năng kiềm chế, dục niệm không ngừng bùng lên mãnh liệt, không cách nào dập tắt được ...

Hắn có được cô, cô nhận lấy hắn, một lần rồi lại một lần ân ái khiến cho tình cảm phiêu tán tận thiên đường hoan lạc.

Đêm dần dần thâm trầm, ngọn lửa tình yêu làm cho không khí mãnh liệt phiền tình; Vây xung quanh hai người không phải là ý loạn tình mê, có lẽ chính là đã gặp được chân tình duy nhất của sinh mệnh bản thân.

4. Chương 4

Sau một giấc ngủ ngon không mộng mị làm cho Cao Thúy Cẩm luyện tiếc tỉnh dậy; Ý thức cô dần dần rõ ràng trở lại, theo sau đó là cảm giác ghê tởm trong đáy họng và một trận hoa mắt.

“Ai ...” cô mở mắt ra, thử tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra.

Một thân hình trần trụi như tượng điêu khắc đang ôm lấy thân thể không một mảnh vải của cô, cô sợ tới mức đẩy mạnh đối phương, ngồi dậy.

Nháy mắt, cảm giác ghê tởm cực điểm lại trào lên họng, cô che miệng, nhìn quanh, vừa thấy phòng tắm liền nhảy khỏi giường, vọt vào phòng tắm, bắt đầu nôn mửa.

Lương Vĩ Tường bình tĩnh, nhìn thấy cô nôn mửa, lập tức hiểu được. Có phản ứng như vậy là bình thường thôi, may mắn tối hôm qua hắn phát hiện sớm, cô không hít vào quá nhiều chất vi lượng, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Hắn xuống giường, mặc thêm quần áo, đi tới bên cạnh cô.

Cao Thúy Cẩm phát hiện, dùng sức ngồi phịch xuống dựa vào cửa phòng tắm, mắng hắn: “Tên hỗn đản này, tiểu nhân bỉ ổi! Anh rốt cuộc đã làm gì tôi? Tại sao tôi lại ở trên giường của anh, mà lại ...” Cô không thể nói thêm được gì, đầu giống như bị ai mãnh liệt gõ vào.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cô rõ ràng ở chính mình phòng, sao lúc này lại

Cô ôm lấy đầu, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì!

Hai người đều trần trụi nằm ở trên giường, thân thể cô lại đau nhức, chứng tỏ bọn họ đã xảy ra quan hệ, nhưng ... Đến tột cùng là tại sao? Tạo sao cô lại cùng với hắn ...

“Em không nhớ rõ sao?” Hắn tựa vào bên cạnh cửa, không có tiến vào, bởi vì hắn biết cô đang cần điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

“Làm sao tôi biết được? Tôi chỉ cảm thấy hiện tại cả người rất khó chịu!” Cô kích động nói.

Hắn thở dài, “Em không nên đem cây hoa khô trên bàn kia đốt, đó là cây thuốc phiện, bởi vì em đốt nó, còn hít phải một ít, cho nên sinh ra ảo giác.”

Cái gì? Hoa? Nó ... nó là hoa cây thuốc phiện?

Cô đương nhiên biết cây thuốc phiện là cái gì, cũng hiểu được hậu quả của việc thiêu hủy chúng, nhưng nàng quả thật có chút không hiểu biết vì chỉ nghe qua mà chưa nhìn thấy, cho nên ...

“Sau đó thì sao?” trong lòng cô ru sợ hãi.

“Sau đó anh mang em ra khỏi phòng đó, bởi vì không thể ở lại nơi đó được, sau đó ... Em tưởng anh là ai đó, rồi ... Chúng ta đã xảy ra quan hệ, chuyện đó ... Em thật sự không nhớ rõ sao?” Hắn cố ý ám chỉ trong lời nói, muốn tìm hiểu xem ai là Ngải Thụy Khắc.

Những việc Cao Thúy Cẩm thầm đoán trong lòng đều trúng, cô ôm đầu, thử khôi phục lại tỉnh táo.

Cô gõ nhẹ đầu, liều mạng thanh tỉnh lại đầu óc, rốt cục ... Một chùm những hình ảnh hiện lên.

Cô không hề quên, thậm chí còn nhớ rất rõ, từng chi tiết rành mạch, gồm cả việc hắn từng yêu cầu cô ra lệnh cho hắn dừng lại!

Không! Không thể nào ... Nói như vậy ... là do cô chủ động dụ dỗ hắn ...

Trời ... tại sao có thể như vậy ... sao lại có thể phát sinh loại sự tình này?

Cô đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay, khóc không ra nước mắt. Đều là do cây thuốc phiện kia, thật đáng sợ, hít phải mùi của nó, giống như là biến thành một người khác, đáng sợ nhất là cô có một nửa ý thích rõ ràng biết mình đang làm cái gì, nhưng tinh thần và thể xác hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân ...

“Tiểu Cẩm ...”

“Tránh ra! Anh tránh ra, tôi hận anh chết đi được! Anh biết rõ đó không phải là ý muốn thực sự của tôi, anh còn ngang nhiên thừa cơ mà ... anh ...” Cô tức giận nói.

Lương Vĩ Tường đương nhiên hiểu được, “Chính em cũng hiểu được tình huống lúc đó, anh không phải là thánh nhân! Tiểu Cẩm! Anh chỉ là một người đàn ông, một người đàn ông bình thường!”

“Đúng vậy! Là loại đàn ông chỉ biết suy nghĩ theo bản năng nửa thân dưới.” Cô trách cứ nói.

Phía bên kia truyền đến sự trầm mặc, Cao Thúy Cẩm lúc này mới phát hiện mình nói sai.

Đúng vậy! Tuy rằng hắn là kẻ lăng nhăng, yêu thích phụ nữ, nhưng hắn cũng từng nói qua chưa từng bắt buộc bất kỳ ai, mà quả thật hắn không có bắt buộc cô, là do cô chủ động hôn hắn, chủ động khơi mào tình dục giữa hai người ...

Cô không nên đem tất cả trách nhiệm đổ lên hắn, nhưng mà ...

Cô nghe thấy tiếng bước chân rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn khổ sở.

Cô muốn lai ra đi theo hắn giải thích, nhưng thân thể có tình không nhúc nhích.

Tiếng cửa phòng đóng mạnh lại làm cô muốn rút nước mắt, cô cố nén, đi đến bên dưới vòi hoa sen, dùng nước lạnh cọ rửa bản thân.

Cô thật sự là kẻ kém cỏi, không biết điều ... Hiện tại người cô hận nhất không phải là hắn, mà là chính mình.

Lời lẽ vô tâm đã thương người ta sâu nhất, Cao Thúy Cẩm hối hận bản thân mình vừa rồi quá xúc động.

Tắm xong, cuối cùng cảm xúc cũng ổn định, suy nghĩ đã rõ ràng!

Cô đi vào trong phòng khách, cũng không gặp Lương Vĩ Tường, cô đi ra khỏi cửa, vẫn không thấy bóng dáng hắn, trong lòng có chút khẩn trương.

“Lương Vĩ Tường! Lương Vĩ Tường!” Cô gọi lớn.

Không có người trả lời, cô càng thêm bất an.

Không thể nào? Không lẽ hắn vì những lời vô tâm của cô mà suy nghĩ trong lòng sao?

Không ... Không có khả năng! Hắn không phải là người đàn ông yếu ớt như vậy!

Cao Thúy Cẩm vào các phòng tìm người, lại đi vòng quanh nhà tìm, cũng vẫn không thấy Lương Vĩ Tường.

Cô càng tìm càng bước nhanh chân, trong lòng bắt đầu miên man suy nghĩ.

Rốt cục, cô bắt đầu không biết đi hướng nào.

Hắn sẽ không bỏ lại cô một mình mà trở về chứ?

Nhưng rõ ràng hắn đã nói, không có biện pháp để trở về, dù thuyền cũng hỏng rồi!

Những người khác rốt cục khi nào mới đến?

Cao Thúy Cẩm lúc này mới hiểu được bản thân mình có bao nhiêu sợ hãi.

Tiểu đảo phía nam này chỉ có hai người bọn họ, nếu thật sự không thấy hắn, vậy chẳng phải chỉ còn mình cô ở đây ...

Càng nghĩ cô càng sợ hãi, chân bước càng nhanh lại thêm kinh hoảng.

“Lương Vĩ Tường! Lương Vĩ Tường, anh mau ra đây, đừng làm loạn nữa!” cô vừa chạy vừa lớn tiếng gọi, gấp gáp như con kiến nhỏ tìm đường về tổ.

Nước mắt không nhịn được dâng đầu trong mắt, mồ hôi thấm ướt quần áo, Cao Thúy Cẩm ngồi xuống vách đá gần đó, thở hổn hển, chịu đựng lo lắng.

Tiếp theo, cô phải làm sao bây giờ!

Tất cả là lỗi của Lương Vĩ Tường, hắn ta luôn có biện pháp khiến cô lâm vào tình huống khổ sở như vậy.

“Lương Vĩ Tường! Lương Vĩ Tường ...” thanh âm của cô khàn dần.

Thị giác dường như đã bị nước mắt chiếm cứ, bước chân của cô cũng mơ hồ run rẩy, kích tình tối qua khiến cho cô không thể đi lại quá nhiều như vậy, nhưng hiện tại ...

“A ...” Cô vấp phải một khúc cây dưới đất, cả người ngã xuống một cái hố nhỏ, quần dài bị đá nham thạch cửa vào, cảm giác đau đớn không ngừng truyền đến.

Trời ơi! Đau chết mất! Cô bị như thế này thì thật không hay rồi!

“Lương Vĩ Tường! Tôi hận anh chết mất!” Cô tức giận chửi ầm lên, sự hối hận trong lòng bị thay thế bởi phần nộ.

Cuối cùng, cô rốt cục chịu không nổi, ngồi phịch xuống đất, cắn chặt môi dưới khóc nức nở.

Cô muốn về nhà, thật sự muốn về nhà, mẹ cô nhất định rất lo lắng! Sao bạn của cô còn không mau phái người tới đón cô trở về?

Tuy rằng cô rất kiên cường nhưng cô lại không thể chống lại sự cô độc, tuy rằng cô rất ghét Lương Vĩ Tường, nhưng lúc này cô khát khao nhìn thấy hắn xuất hiện, ở bên cạnh cô.

Hình ảnh đêm qua lại hiện ra trong tâm trí, cô thừa nhận, bản thân quả thật đã sinh ra cảm giác không muốn xa rời hắn, tuy rằng không biết bản thân có nên có ý niệm như vậy trong đầu hay không, nhưng cô biết cô thực sự không có biện pháp quên được chuyện đêm qua.

Từ trước tới nay, cô nghĩ bản thân mình vĩnh viễn sẽ không trao tình cảm cho bất kỳ người đàn ông nào, khi mới gặp Lương Vĩ Tường, cô thật sự không có ấn tượng tốt, thậm chí không muốn có gì liên quan tới hắn.

Nhưng, mỗi khi nhớ lại lúc cùng hắn ân ái, lòng cô không tránh khỏi khấn trương!

Vì vẫn nhớ rõ, lúc ấy là lần đầu tiên cô cảm nhận tâm tình có sự biến hóa dị thường, việc phát sinh rung động với hắn, cô vẫn một mực phủ nhận, không phải là muốn không nhìn thấy hắn mà là sợ gặp mặt hắn!

Cao Thúy Cẩm cảm thấy không cam lòng, lại thấy khổ sở, bất lực, cô không ngờ lại trở nên như vậy, bất đắc dĩ trong đầu cô lúc này tràn ngập hình ảnh Lương Vĩ Tường, cô muốn gặp hắn.

“Lương Vĩ Tường! Anh là đồ chết tiệt!” cô la lớn.

“Trời ơi! Sao em lại ở đây? Muốn hù chết anh sao?” thanh âm của Lương Vĩ Tường từ phía trên truyền đến tai cô.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy khuôn mặt hắn tràn ngập khấn trương lo lắng, dường như muốn đổ lên.

“Anh đã đi đâu vậy? Tên ngốc!” Cô lớn tiếng la hắn.

Lương Vĩ Tường vươn tay “Nhanh đi lên đây!”

Cô do dự một lát, sau đó đưa tay cho hắn.

Hắn kéo cô lên “Anh mang số hoa thuốc phiện trong phòng đi vứt bỏ, kết quả khi trở về không thấy em đâu cả, làm anh sợ muốn chết! Còn tưởng rằng em xảy ra chuyện gì? Em ...” Lời còn chưa nói xong, hắn đã bị ôm lấy.

“Ngu ngốc! Ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Anh làm tôi sợ muốn chết! Tôi tưởng anh bỏ mặc tôi ... Làm tôi ...” Tâm tình cô nhất thời thả lỏng, cảm xúc mất đi khống chế, cô ôm hắn, giống như một đứa trẻ bị hoảng sợ lớn tiếng khóc.

Cô chưa bao giờ khóc, luôn luôn là người độc lập, kiên cường, không nghĩ tới sau khi gặp hắn, tình cảm trong lòng hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo vốn có!

Lương Vĩ Tường hơi kinh ngạc, nhưng trong chốc lát, hắn hiểu được ôm lại cô, ôn nhu cười an ủi, nói: “Cô bé ngốc! Anh sao có thể bỏ lại em, mặc kệ em! Được rồi! Đừng khóc! Anh hứa, sẽ không tùy tiện rời khỏi tầm mắt của em là được!”

“Tôi không khóc! Là do không cẩn thận bị hạt cát bay vào làm đau mắt thôi!” cô quật cường nói.

Hắn gật đầu “Không khóc, không khóc! Em không khóc! Vậy chúng ta trở về thôi!” Hắn muốn kéo cô đứng lên.

Cô không động đậy, chỉ ngồi yên, hơn nữa còn cúi đầu.

“Làm sao vậy? Em không muốn trở về sao?” Hắn nhìn cô khó hiểu.

Hai gò má Cao Thúy Cẩm phồng lên, ngập ngừng nói: “Không thể đi ... Chân ...”

Giọng của cô nhỏ xíu mới ra không rõ ràng, hắn đành nhìn lại, vừa thấy vết thương chảy máu của cô, hắn không nghĩ nhiều ngay lập tức cởi áo sơ mi làm băng, giúp cô băng bó cầm máu.

“A!” Cô chịu đựng đau.

“Kiên nhẫn một chút! Được rồi! Anh công em đi!” Hắn xoay người lại nói với cô.

Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng thuận theo lời hắn, bởi vì thật sự cô không có cách nào khác để đi chuyển.

Tầm lưng dày rộng của Lương Vĩ Tường khiến cho cô cảm thấy an toàn ấm áp, làm cho cô càng yên tâm hắn sẽ không bỏ cô lại, mặc kệ cô.

“Thực xin lỗi... Đã nặng lời với anh ...” Cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Hắn không quay đầu lại nhìn cô, chỉ mỉm cười, đi về phía khu nhà ở.

Hai người không hề đối chọi gay gắt, không khí nhu hòa cứ vậy mà tản ra.

Trong lòng Cao Thúy Cẩm mặc dù có mâu thuẫn, nhưng cũng không có cách nào kháng cự được địa vị của Lương Vĩ Tường trong lòng mình lúc này ...

Cao Thúy Cẩm nằm ở trên giường, Lương Vĩ Tường cẩn thận sát trùng miệng vết thương và băng bó cho cô.

Tuy rằng đau, cô vẫn cắn môi chịu đựng.

Thấy cô nhúm mày, hắn nhịn không được cười rộ lên một tiếng, làm cô xuất hổ đỏ mặt.

“Cám ... cám ơn anh ...” cô tránh nhìn mắt hắn, nhẹ giọng nói.

Xác định miệng vết thương không có việc gì, hắn ngồi ở mép giường, bắt đầu giảng đạo: “May mắn không nghiêm trọng, dù sao cũng phải nên cẩn thận, đừng để cho miệng vết thương bị nhiễm nước, biết không?” Hắn nhìn cô nhắc nhở nói.

Hắn sẵn sàng như vậy làm tim cô đập nhanh hơn, mắt tự nhiên cả người “Biết rồi!”

Hắn không có ý định rời đi, trầm mặt đứng lên.

Không biết nên nói cái gì, không khí có vẻ quái dị, cô nuốt nuốt nước miếng.

“Còn giận anh sao?” Hắn đột nhiên mở miệng.

Cái gì? Tim cô đập nhanh hơn một nhịp.

“Chuyện tối qua ...”

“Quên đi! Cũng đã qua, không cần nhắc lại, xem như chuyện ngoài ý muốn!” Cô ngăn lời hắn.

Ngoài ý muốn? Nghe thấy những lời này, lòng hắn không khỏi đau đớn.

Thật không ngờ, cô có thể coi đó là chuyện ngoài ý muốn; Nếu là người phụ nữ khác, có lẽ hắn cũng chỉ xem đây là chuyện ngoài ý muốn, nhưng đối tượng là cô, hắn không làm được như vậy.

Vì sao đối tượng là nàng hấn lại không thể chỉ xem như là chuyện ngoài ý muốn? Đây chính là điều mâu thuẫn khó giải thích nhất của bản thân hấn từ trước đến giờ!

“Anh không có cách nào nghĩ là chuyện ngoài ý muốn được, cảm giác tiếp xúc chân thực như vậy, em quên được sao? Anh thì không thể!” Ánh mắt hấn thay đổi, có điểm ái muội lại phá chút ta ác.

Cô lo lắng nhìn hấn, ánh mắt kia làm cô có cảm giác xấu. Cô dĩ nhiên cũng không phải thật sự coi là việc ngoài ý muốn, nhưng nếu không nghĩ như vậy, cô phải đối mặt với hấn ta thế nào đây?

“Đừng đùa! Loại sự tình như tối hôm qua đối với anh mà nói không phải rất bình thường sao! Tôi đã không muốn so đo ai đúng ai sai! Anh còn muốn như thế nào nữa?” Cô lớn tiếng nói, liều mạng muốn đàn áp sự kích động trong lòng mình.

Hấn nhếch môi cười “Anh nghĩ là, anh nên chịu trách nhiệm với em!”

“Chịu trách nhiệm ... Anh muốn chịu trách nhiệm với tôi... Chịu trách nhiệm thế nào?” Cô không hiểu, trong lòng hiện ra đủ loại thắc mắc.

Hấn nói vẻ đương nhiên: “Đương nhiên là kết hôn với em!”

Cái gì?! “Khụ, khụ, khụ ...” Cô kinh ngạc tới mức sắc cả nước miếng, vẻ mặt không tin nhìn hấn, hai gò má phồng hồng vì cơn ho khan.

“Anh phát sốt à, nói kì quái cái gì vậy, đùa giỡn cũng có mức độ thôi chứ!” Cô mắng.

Hấn nhíu mày: “Anh nói thật mà, em không tin?”

“Không tin! Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin lời một kẻ trăng hoa như anh sao? Đừng nói với tôi anh muốn chịu trách nhiệm vì tôi vẫn còn là xử nữ, cho nên mới kết hôn với tôi! Tôi nói cho anh biết, tôi không phải là loại con gái vì bị cướp mất lần đầu tiên mà phải vội vàng lấy chồng, đời này nếu phải lập gia đình, tôi chỉ gả cho người mà tôi yêu. Tuy rằng tôi chưa thể xem như chuyện tối hôm qua là không có việc gì, nhưng mà ...” Cô khép mười ngón tay lại, run nhẹ “Tôi biết... Tình huống lúc đó không khống chế được... Anh là người đàn ông bình thường... Cho nên không có biện pháp ngăn cản chuyện đó... Tôi biết...”

“Tiểu Cẩm...”

“Nếu anh thật sự muốn phụ trách, tôi cũng không muốn nhận ý tưởng này!” Cô cắn môi nhìn hấn chằm chằm.

Hấn hơi kinh ngạc nhìn cô, một áp lực nào đó làm rung động lòng hấn.

Một lát, hấn nhếch khóe môi, ý muốn không xa rời cô trong lòng hấn càng thêm sâu.

Đây là tâm tình khi yêu một người sao? Từ nhỏ đến lớn chỉ biết chu toàn với thiện ý của phụ nữ, cũng không hề nhiệt tình, thậm chí chưa từng nghĩ tới hôn nhân, hấn rốt cục cũng hiểu được tình cảm của chính mình.

Lương Vĩ Tường nhìn đôi mắt thâm thúy mê người của cô, đôi mắt mang theo tình ý ẩn bên trong kia làm cho lòng cô hoảng loạn.

“Anh ... muốn nói gì sao?” Cô chuẩn bị thật tốt lời phản bác.

Hấn không mở miệng, nhẹ nhàng cười, sau mới nói: “Anh hiểu! Do anh không đúng, hay là chúng ta tìm hiểu nhau đi! Sao? Em nguyện ý làm bạn gái của anh không?”

Lương Vĩ Tường, anh thật sự không phát sốt à? Người bị thương là tôi, không phải là anh!” Cô thật sự không hiểu hấn đang suy nghĩ cái gì.

Hấn cười ha ha, “Anh nói thật, bởi vì anh thật sự thích em!” Hấn cúi xuống hôn nhẹ hai má của cô.

“Này, anh...” Cô giật người lại, muốn tát hấn một cái, lại bị hấn nhanh tay chế trụ.

“Không nên nha! Mặt của anh là một trong số những điều anh tự hào đó!” Hấn cười cười, thậm chí còn nín lấy tay cô hôn xuống bàn tay cô.

Cô dùng sức rút tay về, đỏ mặt mắng: “Lương Vĩ Tường, anh quậy đủ chưa? Trêu đùa tôi như vậy, anh cảm thấy rất thú vị sao?”

“Rất thú vị, anh thích nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt của em.”

“Anh... Anh đi ra ngoài cho tôi! Tôi muốn nghỉ ngơi!” Cô nắm lấy cái gối ném về phía hắn.

Hắn nhanh chóng tóm lấy cái gối, “Được được! Vậy lát nữa anh mang bữa tối lên!”

Cô không thể phản bác gì, chỉ có thể nhìn hắn đang mỉm cười rồi đi.

Đáng giận! Cô biết càng nói thêm với hắn, người chịu thiệt nhất định là mình.

Tình thế hoàn toàn bởi vì việc tối qua mà thay đổi, cô vốn có ý đối địch với hắn, giờ lại phát hiện mình để ý tới tâm tình của hắn, hoàn toàn khác trước!

Cô để ý hắn, nhưng mà ... Nhưng vậy không phải là yêu ... Đúng không?

Trong lòng Cao Thúy Cẩm đột nhiên thoáng hiện ra ý niệm này...

5. Chương 5

Cao Thúy Cẩm không có cách nào xuống giường đi lại, vết thương dường như nghiêm trọng hơn hai người nghĩ.

Liên tục ba ngày, Lương Vĩ Tường chăm sóc cho cô, đây là chuyện cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Cô thật không thể tin, một quý công tử như hắn lại có thể cẩn thận chăm sóc cô.

Vết thương trên chân đã khép lại, Cao Thúy Cẩm xuống giường đi lại trong chốc lát cũng không cảm thấy đau, trong lòng thở ra nhẹ nhõm.

Cô trở lại trên giường, kiểm tra vết thương cũ, Lương Vĩ Tường nói có khả năng có sẹo, nhưng không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Đều là do cô quá khích nên mới có thể bị ngã, may mắn có Lương Vĩ Tường bên cạnh, nếu không cô thật không biết làm gì cho phải.

Nhưng mà nói lại, nếu không phải bởi vì Lương Vĩ Tường, cô cũng sẽ không phải ở đây chật vật như thế này!

Cô trầm tư trong chốc lát.

Quên đi! Xem như huê nhau! Bất kể cô so đo cũng là vô nghĩa, nếu không có ai ngoài hai người bọn họ ở đây, thì cứ thử buông lỏng tinh thần nhận mệnh vậy!

Cô xuống giường, thay quần dài, muốn đi xuống lầu.

Đúng lúc này, cửa mở! Lương Vĩ Tường mang cơm trưa vào.

“Sao lại xuống giường?”

Cô nhìn hắn mang đồ ăn để trên bàn “Tôi đã khỏe lại rồi, muốn ra ngoài một chút.”

Hắn nhìn cô, tầm mắt chuyển qua chỗ vết thương, “Nên mặc quần đùi hay váy ngắn! Trời hôm nay không mát mẻ gì.”

Hiện tại là tháng tám, phía nam lại càng nóng, nhất là giữa trưa.

“Không sao! Tôi không nóng!” Nói xong, cô tính đi ra.

Hắn giữ chặt cô, “Khoan đã, để anh kiểm tra lại một chút! Nếu không anh rất lo!”

Cô né tránh hẳn, “Không cần! Tôi thật sự không có việc gì!” Ba ngày qua cô đều bị bắt mặc quần đùi, cặp đùi luôn lộ ra trước mắt hẳn, nói thật cô hơi ngượng ngùng.

Tuy rằng trên người cô cao thấp chỗ nào cũng bị hẳn nhìn qua, nhưng cô vẫn không thể xem việc này như thói quen.

“Anh có trách nhiệm đem em bình yên vô sự trở về, cho nên đừng có làm anh lo lắng được không?” Hẳn ôn nhu cười.

Cô chịu không nổi vẻ tươi cười kia của hẳn, khiến cho cô không biết phải làm sao, cô vẫn cảm thấy vẻ tươi cười ấy vốn rất bình thường, nhưng từ khi phát sinh quan hệ với hẳn, cô bắt đầu không thể thản nhiên đối diện với nụ cười của hẳn.

Tiểu Cẩm, bình thường một chút, không có việc gì, không có việc gì! Chuyện gì cũng đều không có! Trăm ngàn lần đừng quá khấn trương.

“Sao còn phải thay quần, thật phiền toái!” Cô kiên trì nói.

Hẳn cười tà ác. “Anh giúp em đổi!”

Cô đỏ mặt, bỏ tay hẳn ra, “Đại sắc lang! Không biết xấu hổ!”

Hẳn cười cười, “Không thích để cho anh nhìn thấy chân của em à? Thật ra nhìn chân em rất được, sao phải giấu?”

“Anh lắm! Tôi không có muốn giấu chân mình, chỉ là tôi không thích lộ chân ra ngoài nhiều, làm cho tôi không có cảm giác an toàn, cũng dễ bị cảm.”

“Luận điểm này lần đầu tiên anh nghe được, nhưng mà anh chưa từng nghe tới cô gái nào vì trời nóng mặc váy mà bị cảm được!”

Cô khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn hẳn, “Anh đang mỉa mai tôi à? Anh thật thích chõ mũi vào chuyện người khác, ngay cả phụ nữ không mặc váy cũng muốn có ý kiến?”

Hẳn ngồi ở méo giường, “Em lại nói lằng sang chuyện khác, anh chỉ muốn xem miệng vết thương của em thôi! Sao em gay gắt với anh vậy!”

Nghe vậy, cô hơi mất tự nhiên nói, “Tôi... Không có việc gì! Miệng vết thương đã khép lại, hơn nữa tôi cũng không cảm thấy đau... Cho nên không cần nhìn lại!”

Hẳn nhìn cô chằm chằm, trong lòng hiểu được cô vẫn không có thói quen ở chung với hẳn.

“Được rồi! Anh đi tắm bộ cùng em! Nhưng mà trước khi ra ngoài, chúng ta ăn cơm trước đã!” Hẳn bưng lấy khay đồ ăn chuẩn bị cho cô, đi ra trước cửa.

“Anh mang đi đâu?”

“Đương nhiên xuống dưới lầu, chúng ta cùng nhau ăn!” Hẳn bước ra khỏi cửa.

Cô đi theo, “Anh còn chưa ăn sao?”

“Tiểu thư còn chưa dùng cơm, tôi sao dám ăn trước?” Nói xong không hề quay đầu, tặng cho cô tiếng cười mang thanh âm thật gợi cảm.

Cô ngẩn người, chẳng lẽ hẳn đều chờ cô ăn xong rồi mới ăn? Ba ngày qua, thức ăn của cô đều do hẳn tự mình mang đến phòng, hơn chờ cô ăn xong mới rời đi.

Cô đều nghĩ hẳn sẽ ăn trước rồi mới mang đồ ăn lên lầu cho cô, không nghĩ tới...

“Thật ra anh không cần phải làm như vậy, dù sao... Cám ơn anh mấy ngày qua đã chăm sóc tôi!” Cô cảm tạ hẳn.

Hẳn không có đáp trả, chỉ mỉm cười đi vào phòng bếp.

Cô theo sau, ngồi vào chỗ, chờ hẳn cũng ngồi xuống, hau người mới bắt đầu ăn.

Cô chưa từng như vậy, đặc biệt cùng ăn cơm với một người đàn ông lạ. Thật kỳ lạ, bỗng nhiên cô cảm thấy ăn cơm cùng với hắn cảm giác hoàn hảo hơn là ăn một mình trong phòng.

Ai! Cô càng ngày càng cảm thấy không thích hợp! Tâm tình Cao Thúy Cẩm trở nên phức tạp.

Sau khi ăn xong, hai người đi ra chỗ bờ cát.

“Oa! Thật tốt!” Cao Thúy Cẩm dang rộng hai tay, nhìn về phía mặt biển kêu to.

Trời và biển giống như hòa hợp làm một thể, làm cho người ta cảm động.

Phía chân trời không có mây, thế nên mặt trời tận tình phóng thích nguồn nhiệt khí, đúng như lời Lương Vĩ Tường nói, nhiệt độ cao làm cho Cao Thúy Cẩm nhanh chóng ướt đầm mồ hôi, quần dài có vẻ dính dấp, nhưng cô vẫn biểu hiện tự nhiên, không muốn hắn phát hiện.

Cô dường như đều ở trong phòng máy lạnh, rất ít khi ra ngoài, nhất là bờ biển.

Đột nhiên bị đưa tới đây, cô đương nhiên không có quần áo thay, quần áo mặc trên người cô lúc này đều là đồ Lương Vĩ Tường chuẩn bị cho Dương Bội Hình lần trước.

Cô và bạn thân dáng người tương tự, cái gì cũng đều có thể mặc vừa, nhưng mà cô nhận thấy âu phục còn lại toàn là quần ngắn, quần đùi, quần dài chỉ có hai cái, hơn nữa lại còn bị phá cách, tổng cộng chỉ có ba loại để thay đổi.

“Có muốn bơi không? Có thể làm cho bớt nóng!”

Nghe thấy hai chữ “bơi lội”, cô lùi lại thật xa, sắc mặt hơi khó coi.

“Sao vậy?” Hắn nhìn cô.

Cô gượng cười “Tôi... Tôi không bơi đâu, anh đi một mình đi!”

Thanh âm của cô có vẻ kỳ quái, cảm giác không giống không muốn bơi, mà là... Hắn nhìn cô trong chốc lát, “Em ... không phải là sợ nước chứ?”

Toàn thân cô ngẩn ra, bị hắn nói trúng nên cảm thấy không thoải mái.

“Tôi... Đúng là tôi sợ nước! Tôi nói cho anh biết, tuy rằng tôi sợ nước, nhưng mà cũng không cảm thấy có gì mất mặt, anh muốn cười thì cứ cười!”

“Yên tâm! Anh sẽ không cười em, nhưng... Em đã sợ nước, sao... Sao lại còn lên du thuyền làm gì?”

Cô chịu không nổi nói: “Tôi bị anh bắt buộc lên du thuyền, lúc ấy tôi tưởng chỉ cần lấy lại túi xách có thể về, là do anh lừa đem tôi đi luôn!”

Hắn trố mắt, “Nói vậy, em rất run sợ khi đứng trên thuyền sao?”

“Hừm! Không đến nỗi phải ngất đi! Anh có biết tôi hận anh cỡ nào không, tôi còn tưởng anh cố ý, biết rõ tôi sợ nước còn muốn tôi lên thuyền!”

“Thực xin lỗi! Anh thật sự không biết, tiểu Hình không nói cho anh biết!”

“Anh cũng không nói với cô ấy anh tính lừa tôi lên du thuyền!”

Sự thông minh của cô làm cho hắn á khẩu không trả lời được, hắn cười ha ha, “Quả thật là vậy!” Thật sự thú vị, hóa ra phương thức theo đuổi đối với những cô gái bình thường không thể áp dụng đối với cô.

Du thuyền và tiểu đảo là phương thức dụ dỗ phụ nữ sở trường nhất của hắn, không ngờ đối với Cao Thúy Cẩm hoàn toàn không có hiệu quả.

“Vậy chúng ta tản bộ theo bờ cát đi! Sau đó vòng ra sau đảo, nơi đó nhìn rất đẹp!”

“Chỉ cần không gần nước, cái gì cũng được!” Cô thành thật nói.

Hắn cười càng thêm vui vẻ, tay nắm lấy vai của cô “Vậy đi thôi!”

Cô đẩy tay hắn ra, lạnh lùng nói: “Còn nữa... Không được kẻ vai sát lại như vậy!”

“Em vẫn không muốn làm bạn gái anh sao?”

Lương Vĩ Tường đột nhiên nói câu này làm Cao Thúy Cẩm muốn sặc.

“Khụ khụ khụ... Anh... Lại đùa... Khụ khụ...” Cô lau khóe mắt, hấp hấp cái mũi.

Hai người bắt tri bắt giác đi đến một khu vực núi đá nhám thạch khấp kín, nhìn xuống là một mảng thực vật nhiệt đới.

Hai người tìm một vị trí ngồi nghỉ, Lương Vĩ Tường lấy một bình nước trái cây từ trong túi đưa cho cô.

Cô kinh ngạc trước sự cẩn thận của hắn, vừa rồi còn nghĩ là đi tản bộ, không có lưu ý mang theo nước, mà đi nhiều nên cô vừa nóng vừa khát, chân cũng hơi mỏi, nghĩ rằng nghỉ một chút rồi quay trở về, không nghĩ tới hắn lại mang theo đồ uống.

Đang uống nước, cô vì nghe câu nói kinh người của hắn mà sặc cả nước.

“Anh nói thật!” Hắn uống một ngụm bia, trên mặt không hề có vẻ do dự.

Sự bình tĩnh của hắn ngược lại làm cô cảm thấy không thoải mái, lắc đầu, “Thật xin lỗi, hiện tại tôi không có tâm tình cho chuyện này!”

Cô lại cự tuyệt, hắn nhún mày, nhìn cô, thản nhiên nói: “Anh thực sự thích em! Tiểu Cẩm!”

Nếu là cô gái khác, khi nghe thấy những lời này nhất định sẽ hưng phấn tận trời, nhưng cô lại không mắc mưu dễ dàng như vậy.

Cô cười cười, trêu chọc nói: “Tôi tin rằng, chỉ cần là phụ nữ, anh đều sẽ thích!”

Lần đầu tiên cuộc đời thông báo với hắn hai chữ “thất bại”! Lương Vĩ Tường có vẻ uể oải, nhưng dù sao hắn cũng hiểu được kết quả như vậy là bình thường.

“Em nói như vậy thật tổn thương người!” Hắn nói, vẻ mặt đầy ủy khuất.

“Bởi vì người như anh cần phải dùng tới phương thức trực tiếp cự tuyệt, nếu không sẽ mãi dây dưa không rõ!” Cô buông nước trái cây, đuổi người thoải mái.

Thật là kỳ lạ! Cô không hề cảm thấy việc ở chung với hắn trong hòa khí không tốt, thậm chí còn có cảm giác thoải mái, dễ chịu.

Lương Vĩ Tường nhìn cô, đột nhiên “A” một tiếng. “Anh hiểu rồi! Hóa ra là em sợ anh, đúng không?”

Cái gì? Cô run sợ một chút. “Anh đang nói cái gì? Tôi sao lại phải sợ anh?” Kết luận này thật quỷ dị nha!

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, “Bởi vì em sợ sẽ yêu anh!”

Đây là... Là cái kiểu lý luận quái quỷ gì? “Thật buồn cười, anh không phải mẫu người tôi thích, không có khả năng tôi yêu anh!”

“Em không thử làm sao biết? Nói không chừng, anh chính là chân mệnh thiên tử của em nha!” Hắn thoải mái cười, không hề ngượng ngùng.

Cao Thúy Cẩm nâng mí mắt, bên ngoài cười nhưng trong không hề cười nói: “Anh đừng có dùng kiểu này khích tướng tôi, tôi không dễ bị lừa đây!”

Lương Vĩ Tường hơi thất vọng, không nghĩ rằng cô còn đặc biệt cá tính hơn hắn tưởng tượng.

“Ai! Thực nản, anh lại bị một cô gái cự tuyệt tới hai lần, xem ra sắp tới lúc anh về hưu rồi!” Hắn bắt đầu dĩ thử dài, vẻ mặt vạn phần bi thương.

Cô bật cười ha ha, không thể khắc chế được, ngay cả nước mắt cũng muốn tràn ra.

“Này, này, này! Tiếng cười của em thực làm tổn thương người ta!” Xem ra lần này hắn quả thực đụng tới đá thiết bản.

Thật vất vả mới ngừng cười được, cô nhìn hắn không tin được: “Anh... Chẳng lẽ anh luôn dùng chiêu thức này theo đuổi phụ nữ?”

Hắn luôn tràn đầy tự tin, cảm giác luôn tiêu sái cuốn hút, không thể nắm bắt.

Cô nghĩ rằng khi hắn theo đuổi phụ nữ vĩnh viễn duy trì địa vị chủ đạo, không ngờ rằng hắn lại có biểu hiện như lúc này, bày ra vẻ mặt như con nít, làm cô thật kinh ngạc... thậm chí hơi... Động tâm...

“Anh nói rồi, anh thật sự muốn kết giao cùng em.” Hắn lại thẳng thắn nói, lần này con người đen đặc biệt thâm thúy chăm chú nhìn cô.

Cô cảm giác được, hơi sững sốt, lập tức thu hồi cảm xúc, “Tôi cũng nói thật với anh là tôi không muốn.” Quái, nội tâm của cô sao lại nảy sinh ra cảm giác tội lỗi, như thể cự tuyệt hắn là chuyện không nên.

Hắn thay đổi vị trí, tới ngồi bên cạnh cô, tầm mắt đầy nhiệt tình chăm chú nhìn cô, giọng điệu mềm nhẹ, “Cho dù chỉ là ở trên đảo nửa tháng ngắn ngủi, em cũng không chấp nhận sao?”

Cái gì? Cô trở mắt nhìn hắn hắn khó hiểu.

Thình lình hắn bắt lấy tay cô, “Nếu anh tính không sai, phải hơn một tuần nữa anh trai anh mới đưa người đến đón chúng ta, vì vậy không bằng chúng ta ở trên đảo này làm một đôi tình nhân được không?”

“Anh... Đây... Là đề nghị kiểu quái gì?” Cô thật sự không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì? Tay bị nắm chặt cảm thấy hơi nóng, cô muốn bỏ ra.

Hắn lại nắm chặt, không muốn buông cô ra, “Anh không thích em luôn đề phòng với anh, anh hy vọng có thể giống như một đôi tình nhân thực sự cùng nhau ở chung trên đảo!”

Ánh mắt của hắn nóng bỏng làm cô kích động.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình như vậy của hắn, nhiệt tình, chân thật, thành khẩn làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

“Tôi... Tôi không có đặc biệt phòng ngự cái gì với anh...”

“Em có! Từ khi chúng ta phát sinh quan hệ, em luôn ở trong trạng thái khẩn trương!”

“Không có!”

“Em có! Em đang sợ anh, sợ anh quá mức thật mật, sẽ làm em nhớ tới sự việc đêm hôm đó, bởi vì... Đối với anh, em cũng có cảm giác...” Mặt hắn không ngừng tới gần cô.

Cô muốn lùi người lại, lại không có chỗ thối lui, muốn đẩy hắn ra, hai tay hắn lại không biết khi nào tóm lấy cô.

Cô tức giận, trừng mắt nhìn hắn: “Anh nói bậy! Tôi... căn bản là không muốn chuyện đêm đó... Ừm...”

Không để cho cô nói hết, hắn đã che miệng của cô lại.

“Ừm...” Đôi mắt hạnh của cô trợn lên, sống chết muốn rời khỏi nụ hôn của hắn.

Động tác của hắn nhanh chóng, một tay áp chế hai tay của cô lại phía sau, một tay tham tiến tới sau gáy của cô, gây áp lực khiến cô đau đớn hé miệng, nơi ẩm áp nhanh chóng bị hắn chiếm lĩnh.

Trời... Tên tiểu nhân vô lại, dám thừa cơ chiếm tiện nghi của cô!

Cô giãy dụa, lại càng bị hắn hôn càng sâu, áp chế lại càng nhanh.

Lưỡi hắn linh hoạt thăm dò từng địa phương bên trong miệng cô, khiến cô không có khí lực phản kháng, cả người không thoải mái.

Nụ hôn của hắn quá nóng bỏng, rất trực tiếp, dường như muốn bức cô phải đầu hàng.

Tim của cô càng nhảy càng cuồng loạn, cô liều mạng muốn trấn tĩnh bản thân, nhưng bất đắc dĩ bị cảm giác run rẩy truyền tới tứ chi khiến cô kinh hoàng. Không được, không thể buông xuôi như vậy... Không biết làm thế nào cho phải, Cao Thúy Cẩm bắt lực muốn chạy trốn.

Lương Vĩ Tường không ngừng thay đổi góc độ khiêu khích cô, buộc cô hưởng ứng.

Cô biết bản thân cũng sắp không thể nhẫn nại, lý trí của cô đã sớm bị công hãm, nhưng cô vẫn cố gắng bảo hộ tinh thần của mình, nhưng tất cả đều tan rã ngay tại động tác tiếp theo của hắn.

Tay hắn tự tiện luồn vào bên dưới áo, cởi bỏ áo lót, ôn nhu khẽ vuốt bộ ngực sữa mềm mại của cô, không thôi nhào nặn chà xát...

“Ừ... ừm...” Cảm giác nhẹ nhàng thoải mái cùng khoái cảm không ngừng tập kích ý thức và cảm quan của cô.

Ngón tay của hắn vuốt ve hạt phấn châu trước ngực cô, kích thích nó, nháy mắt thất lưng cô xẹt qua một tia run rẩy, lý trí đã bỏ chạy...

“Ừm...” Cô giao ra chiếc lưỡi phấn nộn, nhẹ nhàng hưởng ứng lại hắn.

Hình ảnh đêm hôm đó như hình ảnh trong đèn kéo quân thoáng hiện ra trong đầu, mằm mống tình dục được châm lên, tất cả giống như lời của Lương Vĩ Tường, cô sợ hãi thân mật tiếp xúc với hắn, bởi vì ở sâu trong nội tâm của cô luôn có một khát vọng...

Đơn giản chính là khao khát... Hắn!

6. Chương 6

Cao Thúy Cẩm hoảng hốt, nụ hôn và sự âu yếm của Lương Vĩ Tường làm cho cô phảng phất rơi vào biển trời vô biên vô hạn.

Cả hai khó có thể rời môi khỏi nhau, chia xẻ ngọt ngào lẫn nhau.

Hưởng ứng của cô tăng thêm làm cho quyết tâm muốn cô của hắn càng lớn, ngực hắn kích động hưng phấn không thôi.

Hắn ôn nhu đem thân mình của cô áp đảo trên vật cở phía trên lớp nham thạch, toàn thân vô lực của cô bị cuốn mép áo lên cao, bầu ngực xinh đẹp đang không ngừng phập phồng bị mất đi vật che đậy.

Hắn cúi xuống hôn cầm của cô, bàn tay đang tóm lấy hai cổ tay cô buông ra, hai tay hắn thử đem áo của cô cởi ra.

Cô còn chưa hoàn hồn, thân trên đã trần trụi; Hắn khẩn cấp nắm giữ lấu bầu ngực của cô, bàn tay vỗ về chơi đùa từng đường cong, chậm rãi hôn xuống, đầu lưỡi khiêu khích phấn châu, cuối cùng khẽ cắn...

“A...” Thần kinh của cô đã bị kích thích, hỗ hển thở.

Cô muốn nói gì, muốn bắt trụ cái gì, đều không thể làm được, chỉ có thể rên rỉ hưởng ứng.

“Không được... A... Không thể...” Cô thử tìm về lý trí, trong đầu luôn có âm thanh nhắc nhở chính mình, không thể buông xuôi, nếu không hậu quả không thể chịu nổi.

Lương Vĩ Tường dùng một ngón cái và một ngón trỏ nhẹ nhàng cướp lấy hạt mĩ châu của cô, nhẹ giọng nói: “Anh cảm giác được... Thân thể em cần anh... Đúng không... tiểu Cẩm...”

“Ừm... A... Không có... Không phải...” Cô muốn đẩy hắn ra, hay tay lại như bị cướp mất khí lực, chỉ có buông lỏng ở hai bên run rẩy.

“Đừng cự tuyệt anh... Anh biết em có cảm giác đối với anh...” Hắn xoa nắn hai bầu ngực của cô, lưu luyến không rời, một lần lại một lần mang đến cho cô khoái cảm tê dại.

Cô muốn cự tuyệt lại không thể được, lời bật ra từ trong yết hầu chỉ là những tiếng rên rỉ bất thành văn,

“Ừm... Tôi... Ôi... A... Chờ... A...”

Hắn chấm dứt âu yếm, nghiêng mình về phía trước, đối mặt với cô, hai tay chống ở bên sườn của cô, mắt nhìn chăm chú vào con người nhiễm tình dục của cô.

“Tiểu Cẩm... Nói em muốn anh...” Hấn ở bên tai cô chỉ thị, không ngừng hôn mút cánh môi của cô.

“Ừm... Tôi...” Cô không thể, không thể buông xuôi như vậy, nhưng...

“Thoải mái đi... Hãy theo cảm giác của em mà trả lời...” Thanh âm của hấn nhẹ nhàng ôn nhu nhưng tràn ngập dụ hoặc.

Cả người cô không thích hợp, dục hỏa không tự chủ được lan đến tứ chi, chạy thẳng vào đầu.

A... Trời ơi! Cảm giác này thật...

“Việc này... Không đúng...” Cô không đáp ứng làm bạn gái của hấn, nhưng thân thể của cô lại không có cách nào kháng cự lại khiêu khích của hấn. Ai tới giúp cô, cho cô một đáp án đi!

Lương Vĩ Tường phát hiện tâm tình mâu thuẫn của cô, ôn nhu cười, hôn trụ cánh môi mềm mại của cô.

Một lần rồi lại một lần triền miên, nụ hôn ngày càng sâu cướp đi suy nghĩ còn sót lại của cô, thân thể của cô bắt đầu mang theo dục vọng đáp lại hấn.

“Tiểu Cẩm... Nói em muốn anh đi...” Hấn lại nhẹ nhàng gọi.

“Ừ.. Em muốn anh...”

“Yên tâm... Anh sẽ cho em thật nhiều khoái cảm...” Nhận được ưng thuận và hứa hẹn, hấn bắt đầu tìm kiếm khắp thân mình cô.

Cô ngã vào cạm bẫy ngọt ngào của hấn, rốt cuộc không thể quay đầu!

Mi tâm, mí mắt, mũi, đôi môi, cằm, xương quai xanh, hai vai... Tựa như luyện tiếu buông tha cho mỗi một miền da thịt của cô, hấn từng bước từng bước nhắm nháp và cảm thụ.

Nơi này trời đất chỉ có hai người bọn họ. Không có bất luận kẻ nào tồn tại, càng cổ vũ khuếch tán tình dục.

Lương Vĩ Tường rút đi troi buộc nửa người dưới của cô, dưới ánh sáng mùa hạ sáng ngời nắm bắt đầy đủ, cẩn thận từng đường cong tuyết trắng của cô. Hấn cẩn thận âu yếm thân thể cô, từng động tác ôn nhu lại táo bạo.

“A...” Cô nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác tốt đẹp hấn gây ra cho mình.

Hấn vuốt ve hai chân của cô, dao động từ cao xuống thấp, cuối cùng dừng lại ở đùi, chậm rãi tách chúng ta, hơn nữa còn nâng đầu gối của cô lên.

Nơi tư mật của cô hiện ra trước mắt hấn, cô muốn lùi bước, khép chân lại, lại bị hấn dùng lực tách ra chế trụ lại.

“Dừng...” Cô cảm thấy thật mất mặt, hai tay che mặt, cả người phát run.

Khóe môi hấn gợi lên, ngón tay treu chọc cửa vào hoa viên, thở gấp nói: “Em đẹp quá... Tiểu Cẩm...”

“A...” Động tác của hấn khiến thất lưng của cô căng thẳng, lập tức phóng thích mỹ dịch.

Đó là khát vọng hấn muốn xác minh ở cô, khiến hấn không thể khống chế bản thân cúi đầu hôn mút.

“A... Không thể... Tường...” Cô đỏ mặt muốn ngăn cản hấn, lại không biết tiếng gọi thân thiết kia càng làm hấn thêm điên cuồng khao khát cô.

“A, a...” Cô không khống chế được! Lần đầu tiên cô hiểu được, thì ra đó cũng là một cách để làm tình.

Suy nghĩ của Cao Thúy Cẩm nháy mắt bay lên tận chính tầng mây, Lương Vĩ Tường không thể nhẫn nại nữa, tất cả mọi hành động của hấn khiến cô không thể chống đỡ được.

Hấn khơi mào dục hỏa từ trong nơi sâu nhất của cơ thể cô, cô dẫn đường cho nhiệt tình cuồng dã của hấn phát ra.

Cô không ngừng rên rỉ la hét, càng lúc thân mình cô càng thêm sôi trào, nóng cháy, hấn cởi bỏ quần áo trên người mình, trần trụi lách vào giữa hai chân cô, dục vật ngạo nghệ đã sung huyết đỏ lên, hấn đẩy ra cửa vào hoa viên tư mật, theo vách tường da thịt phần nộn tiến vào, kết hợp hoàn mỹ với cô.

“A...” Cô ngẩng đầu lên, mười ngón tay cầm chặt lấy đầu vai hắn.

Hắn tỉnh tường cảm giác được cô không hề giữ lại gì, hoàn toàn tiếp nhận hắn, than nhẹ một tiếng, một tay hắn chế trụ thất lưng của cô, mãnh liệt luật động.

“A, a, a...” Cô cũng tự nhiên mà đóng đưa thất lưng phối hợp với hắn.

Động tác của hắn lúc thông thả lúc dồn dập, làm cho cô có cảm giác như đang cưỡi mây bay lên tận trời, cũng có lúc như đang lạc giữa hạ giới, khiến cho cô có lúc tưởng như có thể bám trụ vào một điểm nào đó lại bị kéo mạnh đi, như bị những con sóng dồn dập xô bờ.

Con sóng thô bạo điên cuồng cuốn trôi cô giữa lòng nó, cô khao khát được bước chân trên cát vững, không hề ngờ rằng dưới chân không còn gì để trụ vững, thân mình thẳng tắp ngã xuống, cô nghĩ mình sẽ chìm giữa biển khơi rộng lớn, không ngờ lại lạc giữa những tầng mây xấp mềm.

Tế bào toàn thân cô như nhiễm phải rượu, không kiêng nể gì điên cuồng khiêu vũ ca hát trong thân thể cô...

Cô trầm luân trong bể dục, không thể thoát thân!

Nhưng bất khả tư nghị là, cô tuyệt đối không chán ghét, không muốn rời bỏ...

Lương Vĩ Tường kịch liệt động thân lần cuối tiến vào phóng thích dục vọng trong cơ thể cơ, một cỗ khoái cảm kinh người lan tràn trong cơ thể cô...

“A...” Cô không thể ức chế thét lên chói tai, vết móng tay đỏ thẫm của cô lưu lại trên vai hắn.

Hắn hôn trụ cô, một lần lại một lần cùng cô dây dưa lửa nóng...

Cao Thúy Cẩm không hề cự tuyệt hắn, Lương Vĩ Tường cảm thấy thật tốt, như vậy hắn đã thuận lý thành chương trở thành tình nhân của cô.

Không biết vì sao quan hệ của hai người lại trở thành như vậy, cô chưa từng nghĩ tới sẽ cùng hắn trở nên thân mật như thế.

Cá tính của cô từ sau khi gặp hắn trở nên thật kỳ lạ, nếu là trước kia, cô nhất định sẽ tỉnh tường phân rõ giới tuyến với hắn, nhưng giờ khắc này cô lại cảm thấy cảm giác ái muội như vậy không có gì không tốt.

Chắc là tiểu đảo phía nam này hại đầu óc cô không rõ ràng cho lắm!

Cảm tình của Cao Thúy Cẩm chôn dấu hai mươi mấy năm qua vì Lương Vĩ Tường dẫn dắt mà bùng nổ, cô chưa từng cố ý buông thả tình cảm với đàn ông, có lẽ đã sớm đặt hàng cho mình cái mác chủ nghĩa độc thân, cho nên cô chưa từng đặc biệt để ý tới chuyện nam nữ.

Nay, Lương Vĩ Tường lại bước vào sâu trong thế giới nội tâm tình cảm của cô, hơn nữa còn khơi mào dục vọng của cô.

Chẳng lẽ không yêu cũng có thể nảy sinh dục vọng sao? Nếu không phải vậy, bản thân cô không phải là hơi kỳ quái sao?

Không! Không đúng! Tuy rằng cô không thương “anh ta”, nhưng cũng không chán ghét, có lẽ còn hơi thích!

Nếu là vì thích mà làm tình, có thể tha thứ hay không? Đối với vấn đề này Cao Thúy Cẩm sinh ra nghi hoặc.

Nhưng mà, vô luận cô phiền não thế nào, thân thể của cô vẫn cố tình phản bội lại lý trí.

Lương Vĩ Tường đối với cô rất tốt, chăm sóc cô không khác gì tình nhân thật sự.

Trên mặt anh ta vĩnh viễn lộ ra vẻ ôn nhu, tươi cười, chăm sóc cho cô cẩn thận.

Chỉ là, khi đêm xuống, anh sẽ lại bắt đầu ngả ngón dụ dỗ cô trên giường.

Anh dùng những lời hoa ngôn xảo ngữ của đại sắc lang khiêu khích cô vốn chỉ như con cừu non nhút nhát...

Ai! Cô thật sự là càng ngày càng không hiểu nổi bản thân, hay là do cô muốn tự tìm bất mãn... Cao Thúy Cẩm đánh chết cũng không muốn thừa nhận, nhưng thân thể của cô lúc nào cũng không thể làm chủ được...

“Ừm... A,a...”

Cô ngồi khóa ở trên hông anh, hai tay ôm lấy cổ anh, kích động đong đưa thất lững.

Cảm giác anh ở bên trong cơ thể cô mỗi một lần đều rất đặc biệt, cô cũng không biết rằng làm tình có thể gây cho cô những cảm xúc biến hóa kinh người đến thế; Cô không thể giải thoát khỏi kiềm chế của tình dục, luân hãm trong bể tình, một ngày nào đó, ngay cả lòng của cô cũng luân hãm theo, không thể kiềm chế, cô lo lắng một ngày nào đó, cô sẽ yêu anh mất!

Nhưng còn anh? Anh có thể yêu thương cô sao? Một người luôn thích chu toàn cho phụ nữ như anh có thể từ bỏ nhiệt tình chỉ vì cô?

Anh thích cô, giống như cô không chán ghét anh, cho nên bọn họ vĩnh viễn không có khả năng vượt qua giới tuyến “thích”!

“Ừm... Tiểu Cẩm...” Anh ôm lấy cặp mông của cô, hỗ trợ động tác ân ái.

“A... Em nhất định là... Không thể như vậy... Ừ... A...”

“Tiểu Cẩm...”

“Không nên như vậy... A...”

Tình dục thấm đẫm trong cơ thể đảo loạn suy nghĩ của cô, khiến cô không ngừng tự hỏi bản thân.

Lương Vĩ Tường như hiểu được sự mê vông của cô, ôn nhu nói: “Đừng lo lắng... Đây là cảm giác rất bình thường... Tiểu Cẩm...”

Nước mắt không hiểu sao chảy xuống, cô khẽ run người, “Em không biết... A... Em không biết...”

“Tiểu Cẩm...”

“Em cảm thấy rất kỳ quái... Rất kỳ quái... A...”

Như muốn tìm được đáp án, cô nhắm mắt lại, ngửa đầu lên, không ngừng tăng tốc độ.

Chỉ có như vậy cô mới không miên man suy nghĩ, nếu không nội tâm của cô nhất định sẽ mâu thuẫn lại đau khổ.

Lương Vĩ Tường nhìn tư thế chủ động của cô, không thể dời tầm mắt, tham lăm chăm chú nhìn sự xinh đẹp của cô.

Mồ hôi đã thấm ướt cơ thể cô, hai bầu ngực căng tròn xinh đẹp đong đưa lên xuống trước mắt anh, tiếng rên rỉ của cô, đường cong của cô khiến anh mê muội.

Càng ngày cô càng gợi cảm, quyến rũ, so với cô gái ngây ngô ở khách sạn đêm đó thật khác xa! Anh vất vả lắm mới công phá được phòng tuyến của cô, bước vào thế giới của cô.

Anh cảm thấy thật kiêu ngạo và thỏa mãn, thật may mắn anh chính là người đàn ông đầu tiên của cô, thậm chí không hối hận khi đã yêu cô...

Cô là của anh, ông trời đã an bài họ gặp nhau, muốn nói cho anh biết, anh rốt cục đã tìm được tình yêu của sinh mệnh bản thân.

Trước kia anh theo đuổi phụ nữ, không hề có nhiệt tình, đơn giản vì anh không tin tưởng vào tình yêu.

Anh trai của anh đối với nhân sinh được an bài của mình hoàn toàn bị mê hoặc, mà anh lại không thể làm như vậy được, anh không muốn đuổi theo một cô gái giống như vậy, mà phụ nữ đối với cuộc sống của anh thì không có vị trí trọng yếu, dù gì cũng chỉ là lựa chọn cuối cùng của anh.

Anh không có khả năng yêu một người nào, từ trước tới nay, anh đều tin tưởng vững chắc như vậy.

Thế nhưng, hiện tại anh không có cách nào tiếp tục lừa gạt bản thân, anh thật sự đã yêu thương một người.

Cao Thúy Cẩm bất thành linh xuất hiện, cô chính là người phụ nữ của đời anh, là người mà anh yêu nhất.

Anh thề, sẽ vĩnh viễn giữ cô ở bên cạnh, vĩnh viễn không buông tay...

Anh chế trụ cần cổ của cô, dùng sức hôn trụ cô, điên cuồng dây dưa với lưỡi của cô.

“Um... Ừ...”

Cô bối vì bị anh hôn mà rối loạn suy nghĩ, ý nghĩ miên man trong đầu hóa thành trống rỗng.

Lương Vĩ Tường ôm lấy thắt lưng của cô, trao đổi vị trí cùng cô, khiến cho cô nằm xuống, từ bị động hóa thành chủ động, ở bên trong cơ thể cô kích động tiến lên.

“A,a,a...” Mạnh mẽ dùng lực kích thích làm cô điên cuồng thét chói tai, gắt gao phàm trụ bờ vai của anh, ngón tay cắm sâu vào da thịt.

Mồ hôi thấm đẫm hai cơ thể chảy xuống, tiếng thở dốc của anh hòa cùng tiếng hít thở rên rỉ của cô.

Hai thân hình giao triền phối hợp, theo giai điệu hoan ái cao vút dẫn dắt hai người tiến vào thế giới tình dục đẹp nhất...

7. Chương 7

Cao Thúy Cẩm buông xuống mái tóc dài, thay quần đùi, thay đổi như vậy khiến chính cô cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

Vùi vào cát, làm cho bàn chân trần trụ cảm thụ cảm giác ấm áp, cô chậm rãi đi vòng quanh bãi biển.

Đã mười ngày! Thật không thể tin, cô lại cùng Lương Vĩ Tường “ở chung” trên tiểu đảo này bảy ngày.

Cô đã từng nghĩ bạn thân của cô vào ngày thứ ba sẽ xuất hiện đón cô trở về, nhưng không hề thấy, có thể thấy Lương Vĩ Cảnh nhất định đã dùng biện pháp gì đó ngăn không cho người đến đón cô.

Hừm! Anh em nhà họ Lương thực sự biến thái.

Ai, nhưng mà cô cũng rất kỳ quái, bỗng nhiên lại không chán ghét ở lại trên đảo!

Nói thật ra, tiểu đảo này rất được, phía sau núi lửa là rừng cây thực vật nhiệt đới rất đặc biệt.

Cô rất ít ra ngoài, có thể ở một tiểu đảo xinh đẹp như vậy nghỉ phép, cũng coi như kinh nghiệm khó có được.

Cô bắt đầu thích tiểu đảo này, tin rằng tiểu Hinh nhất định cũng vậy.

Đột nhiên, có nhớ tới chính mình từng trách cứ chuyện của tiểu Hinh và Lương Vĩ Cảnh.

Xem ra cô cùng với tiểu Hinh quả đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, hai người đều bị tiểu đảo phía nam này dụ hoặc.

“Tiểu Cẩm! Thì ra em ở đây, em xem anh tìm được cái gì?” Lương Vĩ Tường ôm một cái rương đi tới trước mặt cô.

Nhìn thấy bóng dáng tiêu sái của anh, lòng của cô bất giác lại khản trương.

Sao lại thế? Sao cô mỗi lần thấy anh ta lại trở nên như vậy!

“Cái gì vậy?” Cô cúi đầu, nhìn vật trong rương.

“Đây là...” đồ chơi mô hình sao?

“Là mô hình tàu thủy điều khiển từ xa, chắc là của em trai anh để lại, trước kia bọn anh tới đây nghỉ phép, cậu ấy cũng chỉ mê mỗi thứ này.” Anh buông thùng, đem mấy chiếc thuyền mô hình ra.

“Đây là điều khiển từ xa! Cách thức điều khiển cũng rất đơn giản!”

Anh đem một con thuyền mô hình bỏ xuống mặt biển, trở lại bên người cô, bắt đầu giải thích.

“Nhìn thật đẹp, em muốn thử xem!” Cô tiếp nhận điều khiển từ xa, rất nhanh đã vô cùng thuần thục.

“Thật tuyệt! Chạy thật nhanh!” Cô đuổi theo mô hình thuyền của chính mình, cười đến thập phần vui vẻ.

Lương Văn Tường vừa lòng cười, lấy một cái mô hình khác.

“Tiểu Cẩm, chúng ta thi đấu nhé?”

“Có thể! Nhưng thi thế nào?”

“Đương nhiên là xem ai điều khiển nhanh nhất!”

Lương Văn Tường tìm được vị trí mặt biển thích hợp, đánh dấu mười cái phao trên mặt nước, để chúng dập dềnh trên mặt biển.

“Đó là chướng ngại vật, theo dãy số, từng cái một đều phải vòng một vòng quanh nó, khoảng cách là từ nơi này đến du thuyền, ai tới trước thì thắng!” Anh nói phương thức trận đấu.

Cô tự tin mỉm cười, “Không thành vấn đề! Nhưng mà thắng thì được gì?”

“À... Người thắng có thể yêu cầu người thua làm một chuyện!”

“Thật sao? Anh xác định?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi.

Anh ưỡn ngực, “Đương nhiên!”

Cô cười khanh khách, “Tốt! Nếu em thắng, sẽ không ngủ cùng anh nữa!”

Cái gì?! “A! Như vậy quá độc ác!” Anh nhú mày.

“Sao? Chưa gì đã nhận thua sao?” Khóe môi cô gợi lên.

“Làm sao có khả năng đó, anh không thể thất bại, em chờ xem.”

“Hừ, người nhất gan thường mạnh miệng!”

“Không tán gẫu vô nghĩa, chúng ta bắt đầu đi!”

Hai người tới nơi bắt đầu, sau hồi pháo hiệu, bắt đầu một trận đua thuyền kịch liệt.

Đáng giận, ông trời thật sự không nể mặt mũi cô.

Ngay tại cái phao cuối cùng, cô còn chưa kịp vòng đã bị sóng biển tập kích, cô không kịp điều chỉnh đã bị lật thuyền!

Anh thắng! Cô thảm rồi!

Lương Văn Tường cười đắc ý khiến cho cô tức tới nghiến răng. Đáng giận nhất là tên đại sắc lang này lại đưa ra một yêu cầu thật quá đáng.

“Đêm nay, anh hi vọng em dùng “nơi này” phục vụ anh!” Nói xong, anh dùng lực hôn trụ cô.

Nơi này.... Ý của anh không phải là...

Trời ơi! Cô thật sự muốn trực tiếp đem anh vùi vào trong cát, hoặc trong đại dương nào đó!

Những việc như vậy, sao cô có thể làm được?

“Em đổi ý? Ừ... Cũng được! Dù sao anh vốn cũng không ôm nhiều hy vọng em sẽ tuân thủ ước định!” Anh trào phúng nhún vai.

Cao Thúy Cẩm vốn giữ tín trong lời nói, tuyệt đối không cho phép người khác nghĩ mình như vậy.

“Làm thì làm, đến lúc đó anh không được hối hận!” Cô lớn tiếng nói với anh, con ngươi hiện lên một tia khác thường.

“Ồi! Em không được cần, mất mạng người nha!”

“Anh yên tâm, em không có vô lại vậy đâu!” Nói xong, cô không để ý tới anh, xoay đầu đi về căn nhà gỗ.

Lương Vĩ Tường trong lòng nửa mừng nửa lo, nhìn ánh mắt thần bí của cô, thật đúng là có điểm dọa người. Ủ.. Suy nghĩ nửa ngày, anh vẫn không muốn thay đổi điều kiện, mang theo ý cười, đuổi kịp cô.

Khi ăn tối, Cao Thúy Cẩm vẫn không để ý tới anh.

Lương Vĩ Tường dở khóc dở cười, thật ra anh cũng không có ép cô, nếu cô không muốn, anh cũng không miễn cưỡng.

“Tiểu Cẩm, nếu em không muốn...”

“Thua là thua, anh ra điều kiện, em nhất định làm được, anh yên tâm!” Cô lạnh lùng thốt ra.

Sự lạnh lùng của cô làm cả người anh không thoải mái.

Anh phát hiện mỗi tiếng nói cử động của cô đều ảnh hưởng chính mình, nói thực ra, nếu vì yêu cầu của anh ảnh hưởng tới quan hệ của hai người, anh thà rằng không nói.

Nhưng mà đã lỡ nói, có hối hận cũng không kịp rồi!

Ngay khi Lương Vĩ Tường vướng vào tâm tình mâu thuẫn, màn đêm đã buông xuống.

Đêm nay trăng tròn, vàng sáng của mặt trăng lan tỏa khắp chân trời.

Lương Vĩ Tường mặc áo ngủ nằm ở trên giường.

Không lâu, cửa mở!

Cao Thúy Cẩm mặc áo ngủ đi đến, nhìn mái tóc ẩm ướt của cô, có thể đoán cô vừa mới tắm rửa.

Anh không có mở miệng, không có di động, chờ cô.

Cô đứng lặng một hồi, đi tới bên tường tắt đèn, bởi vì có ánh trăng hỗ trợ, thị giác của cả hai không hề bị ảnh hưởng.

Anh cố nén cười, đối với biểu hiện của cô cảm thấy thú vị.

Cô đương nhiên nghe thấy được!

“Không cho cười!” Cô phải dùng khí lực mới bước ra được, anh lại có thái độ chế giễu thế à?

Được! Vậy đừng trách cô!

Hất nhẹ vài lọn tóc, cô đi về phía anh, chậm rãi trèo lên giường.

Nháy mắt, anh phát hiện ánh mắt của cô thay đổi!

“Trước tiên, muốn em làm việc này, thì phải...”

Không biết cô tìm đâu được dây thừng, lập tức đem hai tay của anh trói lại sau lưng, nhìn anh, khóe môi gợi lên nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp.

Anh sưng sốt một chút, lập tức hiểu được.

“Như vậy không nên?” Anh không nghĩ tới cô sẽ dùng chiêu này.

Tay cô vuốt ve mặt anh, thanh âm hóa thành mềm nhẹ, giống như tiếng của con mèo nhỏ gọi cảm, “Sao lại không nên? Kế tiếp chính là phương thức phục vụ mà anh chỉ thị!”

Tiểu ma nữ khôn khéo, anh đại khái đoán ra cô tính làm cái gì!

Cao Thúy Cẩm quỳ gối phía trên đùi anh, ở trước mặt anh cởi bỏ áo ngủ.

Anh thưởng thức thân mình trần trụi của cô, mái tóc xinh đẹp xỏa xuống, gợi cảm lại quyến rũ.

Cổ họng anh khô khốc, hô hấp tăng dần.

Cô cúi người hôn trụ anh, chủ động giao ra mũi lưỡi.

Anh dùng lực hôn trụ cô, cô lại như gần như xa, khiêu khích anh.

“Ừm... Tiểu Cẩm... Cởi trói...” Tình dục trong anh nhanh chóng bị khơi mào.

Cô dùng nụ hôn lại, chậm rãi cởi áo ngủ của anh, khiến cho anh cũng trần trụi như mình.

Dáng người anh tỉ lệ thập phần hoàn mỹ, màu da phơi nắng đồng đều, cơ thể rắn chắc, đường cong cương nghị, ngay cả ngũ quan cũng thật mê người. (Kat: máu sắc nữ của ta lại tuôn trào ==)

“Đừng nóng vội, vừa mới bắt đầu...” Cô hôn vào gáy anh, mười ngón tay vỗ về chơi đùa vai và lưng anh, lợi dụng cọ xát bộ ngực căng tròn vào ngực anh.

Da thịt ma sát càng cổ vũ dục hỏa trong người, cô cố ý dùng nụ hoa xinh đẹp trước ngực vẽ lên cơ thể anh.

“A... Tiểu Cẩm... Đừng nghịch...”

“Nhưng em đang tuân thủ ước định mà...” Thân thể của cô cứ thế áp sát vào, mười ngón tay tiếp tục vỗ về chơi đùa trên da thịt anh.

Dục hỏa thiêu đốt trong cơ thể, mồ hôi không ngừng tuôn ra, ngay cả hô hấp cũng hỗn loạn!

Lương Vĩ Tường có điểm hối hận, không, là anh quá sơ ý, mới có thể để cho cô thừa cơ hội.

“Tiểu... Ồi!”

Cô cắn nhẹ điểm nhỏ trước ngực anh, dùng đầu lưỡi đùa bỡn.

“Tiểu Cẩm...” Anh nổi lên phản ứng, thử thoát khỏi dây thừng.

Cô biết, cười khê một chút, “Đừng nóng vội... Sẽ nhanh đến...”

Cô lại một lần nữa hôn xuống, nụ hôn trên đầu trượt xuống dưới bụng, rốt cục cô tìm đến nơi phát sinh dục vọng của anh.

Anh đã bị kích thích, dục vật đã dựng thẳng lên ngạo nghễ chờ đợi, nhưng không ngờ cô chỉ hôn quanh dùi, rải những nụ hôn phớt lên vật ngạo nghễ kia.

“Tiểu Cẩm!” Anh thở phì phò, hô hấp dồn dập.

Cô nhìn anh, trong mắt lộ ra tà tỵ.

Rốt cục, anh đầu hàng, “Đủ rồi! Đừng tra tấn anh nữa!”

Như là đạt được thắng lợi, cô vừa lòng cười cười.

Vật ngạo nghễ sát nhập vào khuôn miệng ướt át, tuy rằng cô rất ngây ngô, nhưng vẫn gây cho anh cảm giác thoải mái và khoái cảm không ngờ.

Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện cảm giác thỏa mãn, Lương Vĩ Tường thiếu chút nữa bị lạc phương hướng; Vô số lần kích thích, làm cho anh cảm giác mình đặt chân tới mọi nơi trên thế giới, tứ chi run rẩy, dục vọng dường như bị dốc ra toàn bộ.

“A... Được rồi... Tiểu Cẩm...” Anh nhắc nhở cô, như vậy là đủ rồi.

Cô không hề rời đi, tiếp tục ngậm lấy.

“Tiểu Cẩm!”

Anh giật mình nhìn cô, như là hiểu được điều gì đó. Nháy mắt, anh hưng phấn phóng thích ra tất cả, cô không hề lùi bước, tiếp nhận tất cả phun trào.

Anh nhìn vẻ mặt đỏ bừng vì ho khan của cô, một cảm giác như bay tới tận cuối chân trời dâng trào.

Anh thiếu chút nữa đã cảm động mà rơi lệ!

“Tiểu Cẩm, cởi trói cho anh được không?” Anh thâm tình nhìn cô, nhẹ giọng cầu xin.

Cô nhìn anh, có điểm thất thần.

Cô ngã tới trước cởi bỏ dây thừng, ngượng ngùng cúi đầu. Cô không nghĩ tới mình lại lớn mật đến vậy, lúc mới vừa bắt đầu cô còn có chút khiếp đảm, nhưng không biết vì sao, về sau khi nghe tiếng rên rỉ của anh, trong lòng lại hiện lên ý niệm muốn cho anh được thật nhiều thỏa mãn.

Cứ như vậy, cô đã làm được đến cùng...

Anh đạt được tự do, đầu tiên khoe môi nhợt nhạt cười, thỉnh thoảng bắt lấy hai cổ tay của cô, nhanh chóng đem chúng trói chặt.

“Này! Anh làm gì... A!” Cô còn không kịp phản ứng đã bị anh áp đảo, hơn nữa còn bị lật sấp người xuống.

Cô đổ nhào người trên giường, muốn lật người, lại bị anh từ phía sau ngăn chặn, càng chịu thiệt hơn là ngay cả đầu gối cũng bị anh tách ra dựng lên.

Mặt cô bị úp xuống, hai bờ mông mềm mại nâng lên, tư thế quỳ sấp này khiến cô mặt đỏ tai hồng.

“Em, tiểu ma nữ này, đến phiên anh trừng phạt em!” Anh cười tà ác nói, rõ ràng khác hẳn biểu hiện vừa rồi, thậm chí còn ác liệt khê cần vành tai mẫn cảm của cô.

“Trừng phạt? Này! Anh nói em sai gì... Người ta tuân thủ... A...”

Kháng nghị của cô bị động tác xâm nhập của ngón tay anh biến thành tiếng rên rỉ, “A... A.. Không công bằng... A...”

Tốc độ của ngón tay anh không ngừng nhanh hơn, làm cả người cô nhún nhảy không thôi.

“A...”

Tình dục lan tràn tốc độ, chiếm cứ suy nghĩ của cô, “A... Không...”

Cửa vào dần dần mềm mại ướt át, ngón tay của anh rời khỏi, thay vào đó là dục vật nóng bỏng.

“Ôi... A...” Dị vật trướng đại tràn ngập trong thân thể cô, khoái cảm tuyệt vời mạnh mẽ xuất hiện.

Anh ôm lấy cặp mông xinh đẹp, chậm rãi ra vào trong cơ thể cô.

“Ôi... A... A...”

Nương theo động tác của anh, cô hưởng ứng.

Đây là trừng phạt sao? Một chút cũng không giống! Cao Thúy Cẩm lúc này mới hiểu được, anh chỉ cố ý hù dọa cô.

Đang lúc cô say mê sự săn sóc ôn nhu của anh bên trong mình, bỗng nhiên anh đâm mạnh, thân mình cô run lên, cửa vào co rút nhanh một cái.

“Chính là nơi này sao?” Anh như tìm thấy được món đồ chí bảo, hưng phấn cười.

Cô không biết, nhưng mà trái tim lại đập mãnh liệt.

Lương Vĩ Tường bắt đầu liên tiếp tham lam mà luật động, làm cho Cao Thúy Cẩm điên cuồng thét đến chói tai.

“A... A...”

Cô không biết rằng chỗ mẫn cảm của mình đã bị anh phát giác, anh giống như con thú săn không buông tha con mồi, mạnh mẽ công chiếm, thậm chí cố ý không chậm lại tốc độ.

“Không... A... Dừng lại!”

Kích thích kinh người như mưa rền gió dữ, Cao Thúy Cẩm sống chết nắm chặt chần nệm, nước mắt mãnh liệt theo tiết tấu của anh mà trào ra.

Trong đầu cô trống rỗng, từng tế bào giống như lọt vào nơi nhiệt lượng nóng chảy, làm cho cô không thể chống đỡ được.

“A... Còn chưa đủ...” Anh lại một lần rồi một lần luật động, giống như là ác ma vậy.

“A... Tường... Xin anh... A...”

Cô không chịu nổi khoái cảm cùng kích thích theo nhau đánh tới, nếu anh không dừng lại, cô nhất định sẽ ngất đi mất.

Nhưng... Đáng sợ nhất chính là khoái cảm kích thích suy nghĩ và thân thể của cô kia, khiến cô không thể phản kháng, không thể ngăn cản...

Cô muốn chạy trốn, anh cảm nhận được, bàn tay thông minh bắt lấy hai bầu ngực tuyết trắng, ngăn cản nói: “Không được... Anh còn chưa trừng phạt đủ...”

“Không mà... A... Xin anh... Tường... Em không chịu nổi... A...” Cô thỉnh cầu, trong lời nói hàm chứa nước mắt.

Không thể dừng lại cao trào, một lần lại một lần đạt được phóng thích, lại một lần chìm ngòi một hồi kích thích khác...

Cô mất đi khí lực, thanh âm rên rỉ đã trở nên khàn khàn.

Anh cũng sắp đạt đến cực hạn, sau một tiếng gầm trầm khàn, đem thân thể của cô một lần nữa xiết chặt lấy.

Cô nương về phía sau ngồi xuống, khiến cho hai người càng kết hợp chặt chẽ.

“A...”

Trong thời gian ngắn, cả hai cùng nghênh đón cao trào tình dục cuối cùng ...

8. Chương 8

Thói quen cuộc sống ở tiểu đảo, Cao Thúy Cẩm dường như đã quên mất thời điểm rời khỏi. Mà chia lìa, lại đột nhiên xảy ra...

Phương xa truyền đến âm thanh cánh quạt, Cao Thúy Cẩm mới đầu nghĩ mình nghe lầm, đến khi thanh âm càng ngày càng gần, cô mới giật mình lao ra khỏi phòng.

Trên biển, các đó không xa có hai chiếc phi cơ thẳng hướng đảo bay đến, Cao Thúy Cẩm dụi dụi mắt, thử nhìn lại cho rõ ràng.

Đúng vậy! Thực sự là hai chiếc trực thăng! Chẳng lẽ là bạn thân tới đón cô? Nội tâm của cô nhất thời mâu thuẫn.

Trong lúc nhất thời, hai chân không thể nhúc nhích, cô muốn đi tìm Lương Vĩ Tường, nhưng bởi vì máy phát điện có vấn đề, anh ấy đã không biết đi đâu để kiểm tra rồi!

Làm sao bây giờ? Hiện tại cô nên làm gì?

Cao Thúy Cẩm luôn quyết định sự việc nhanh, lúc này cô lại chần chừ.

Thật ra căn bản không cần lo lắng nhiều, bạn thân tới đón cô là việc đương nhiên, chỉ cần lên trực thăng, rời khỏi tiểu đảo này là tốt rồi!

Mới đầu cô còn muốn nổi trận lôi đình trách cứ Lương Vĩ Dục một phen, tuy nhiên lại đánh mất ý niệm này trong đầu.

Cô không trách Lương Vĩ Dục, nếu không phải anh ta cố ý an bài, có lẽ cô và Lương Vĩ Tường sẽ không ở cùng nhau; Tuy rằng bọn họ không tính kết giao lâu dài, nhưng có thể có cuộc sống dựa vào nhau trên đảo này, nghĩ lại cũng xem như một trải nghiệm khó gặp.

Cô và anh vốn không thể yêu nhau!

Yêu nhau? Dùng từ thế nào vậy, cô sao có thể tự nhiên nghĩ tới cùng anh nói chuyện yêu đương!

Tuy rằng anh nói anh thích cô, nhưng mà thích và yêu không giống nhau, có lẽ anh chỉ tạm thời xem cô như tình nhân mà thôi!

Trong lòng Cao Thúy Cẩm truyền tới cơn đau, giống như bị kim châm, rất cực thức tỉnh chính mình.

Cô... cũng không chỉ thích anh mà thôi!

Anh cùng với cô bị kẹt lại trên đảo, thời gian kỳ lạ này, ngoài việc phải ở chung với anh, cô còn có biện pháp nào.

May mà chính mình cũng không chán ghét anh, có lẽ vừa mới bắt đầu cô có phần chán ghét anh, nhưng trải qua mấy ngày ở chung, cô phát hiện được mặt ôn nhu, săn sóc của anh.

Anh thích kiến trúc, cô thích công nghệ, tuy rằng hai người kinh doanh không cùng ngành, nhưng vận trò chuyện với nhau thật vui.

Trí tuệ và năng lực của anh làm cô nhìn anh với con mắt khác, cô hiểu được, anh không chỉ có vẻ anh tuấn bên ngoài, còn có phong cách độc đáo kiệt xuất, bởi vì nhận thức đối với anh, làm cho cô hiểu được bản thân mình căn bản không ghét anh, thậm chí thập phần là thích anh ấy.

Cô thích cùng anh ở một chỗ vì nhiều thứ, anh luôn ngẫu nhiên như tình nhân tán tỉnh cô, ngẫu nhiên lại giống như bạn bè của cô không giấu diếm điều gì, cô rất thích, rất thích loại cảm giác này.

Sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên gặp được người đàn ông đặc biệt như vậy.

Tin tưởng rằng cô không chỉ có thích anh, có lẽ... Cô cũng đã yêu anh... (Kat: còn có lẽ gì, ừ rồi còn gì!!!)

Lòng Cao Thúy Cẩm cảm thấy có chút đau đớn đến co rút, mắt thấy chiếc trực thăng đang đáp xuống, suy nghĩ của cô càng ngày càng hỗn loạn, ngay cả hô hấp cũng phập phồng không chừng, không thể bình ổn.

Làm sao bây giờ? Đến tốt cùng cô nên đối mặt như thế nào?

Thời điểm cô cùng anh chia lìa đã đến, ngay tại hôm nay, nhưng vào lúc này...

Cao Thúy Cẩm không thể nhúc nhích, chờ dẫn nhìn hai chiếc trực thăng trước mắt, ngay sau đó cửa mở ra, nhảy xuống khỏi trực thăng là hai bóng dáng làm cô kinh ngạc không thôi.

“Em gái!”

Thanh âm nam tính quen thuộc vang lên, hai người đó cũng nhanh chóng đến cạnh cô.

“Anh cả! Anh hai!”

Là hai anh trai ở nước Mỹ của cô, bọn họ đang tới đón cô, thiếu chút nữa Cao Thúy Cẩm tưởng mình nằm mơ.

Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt cùng ôm lấy cô, kích động không thôi.

“Ông trời phù hộ! Em bình an vô sự!”

“Em gái, em xem chút hù chết bọn anh!”

“Anh cả, anh hai, không phải hai người ở Mỹ sao?” cô kinh ngạc hỏi.

Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt, cả hai khẩn trương xem xét thân thể của cô, xem có bình yên vô sự hay không.

“Vài ngày liên tục em không hề online, anh gọi điện thoại cũng không có người tiếp, cuối cùng anh gọi điện hỏi mẹ, kết quả mẹ nói em nhắn lại muốn tới nhà tiểu Hinh ở vài ngày, một thời gian mới có thể về nhà! Ban đầu bọn anh không thấy có gì lạ, sau nghĩ lại thì đây không phải tác phong của em, sau ba lại muốn gặp em, nên bọn anh đặc biệt gọi cho tiểu Hinh, thế nên bọn anh mới biết em ở trên tiểu đảo này!”

Lời nói của anh cả, cô nghe không hiểu, “Em nhắn lại với mẹ... Làm sao có thể, ở đây không thể gọi điện thoại được...”

“Tiểu Cẩm! Cậu có khỏe không?” Dương Bội Hình cùng Lương Vĩ Dực từ một chiếc trực thăng khác đi xuống, rất lo lắng nhìn bạn mình.”

“Thật có lỗi! Tiểu Cẩm, anh không nghĩ tới em sẽ ở cùng với Tường!” Lương Vĩ Dực nhún vai, ban đầu anh tưởng chỉ hại em trai, không nghĩ tới em mình lại hẹn Cao Thúy Cẩm đến du thuyền.

“Mọi người không biết em mở đây sao?” Cô giật mình nói. Sao lại thế? Cô còn nghĩ rằng bạn thân mình biết, nhưng vì cùng Lương Vĩ Dực xuất ngoại hưởng tuần trăng mật, cho nên không có cách nào khác để đón cô; Còn việc nhắn tin lại là có chuyện gì? Căn bản cô không hề nhắn tin lại cho mẹ.

Cô còn nghĩ rằng vì mình không về nhà, mẹ cô lo lắng mà liên lạc với bạn cô, bạn cô vì không muốn mẹ cô lo lắng, nhất định đã viện lý do, nói rằng cô không thể về nhà, sau đó nghĩ cách tới đón cô, sao biết...

Đến tốt cùng là thế nào?

“Lương Vĩ Dực, nếu em gái tôi bình an vô sự, chúng tôi sẽ không so đo chuyện gì với anh; Nếu sau này lại phát sinh loại sự tình này, đừng trách chúng tôi không khách khí! A Nguyệt, chúng ta đi!” Cao Lợi Dương bực bội nói, anh nắm lấy vai em gái, chuẩn bị lên trực thăng.

“Khoan khoan! Anh cả! Em...” Cô giống như là đang lo lắng cái gì, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía căn nhà gỗ.

Cao Lợi Nguyệt nắm lấy tay cô, “Có việc gì chúng ta trở về nói sau, ba đang chờ em, sau khi ông biết chuyện, quả thực rất tức giận! Nếu không nhanh đưa em về, ngay cả mẹ cũng không ứng phó được!”

“Cái gì?! Ba cũng đến đây! Sao có thể...” Lòng của cô càng thêm bất an.

Cao Lợi Dương đang giúp cô lên trực thăng nói, “Em đột nhiên mất tích, ba còn lo lắng hơn bọn anh, ông đã vội vã chạy máy bay tới đây, chỉ thiếu nước kinh động tới giới truyền thông và cảnh sát, may mắn anh với Nguyệt đã đúng lúc dời đi sự chú ý của truyền thông!”

“Em cũng biết ba nhớ em thế nào, em đã đáp ứng tuần rồi tới thăm ba, kết quả không thấy em qua đó, thậm chí đột nhiên không có tin tức, em nghĩ sao ba không bỏ công việc về Đài Looan?” Cao Lợi Nguyệt cuối cùng lên trực thăng.

“Có thể đi rồi!” Cao Lợi Dương hạ lệnh.

Cao Thúy Cẩm kích động nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy Dương Bội Hình nhìn cô hô to, “Thực xin lỗi! Tiểu Cẩm, trở về chúng ta nói chuyện tiếp!”

“Em yên tâm! Anh sẽ thay em giáo huấn tên nhóc kia, nếu hắn có làm gì em!” Lương Vĩ Dực nói lớn.

Này này này... Chẳng lẽ anh ta không thể nói tới chuyện khác sao? Cao Thúy Cẩm lập tức phát hiện sắc mặt hai anh mình cứng ngắc.

“Em gái! Tên hỗn đản kia có làm gì với em không?” Hai người trăm miệng một lời hỏi.

Quả nhiên... Sau này, cô phải giáo huấn lại cái tên Lương Vĩ Dực ngu ngốc kia.

“Không có việc gì! Các anh yên tâm, sao có khả năng em bị người ta khi dễ, cá tính của em các anh còn không biết! Thật ra mấy ngày qua em quả thực là ở trên tiểu đảo này. Lương Vĩ Tường cũng tốt lắm, anh ta rất tôn kính em, rất quan tâm em, biết em bởi vì anh ta mới bị kẹt lại trên tiểu đảo này, cho nên cảm thấy mình không đúng, bởi vậy rất tử tế đối với em, các anh không cần lo lắng!” Cao Thúy Cẩm liền giải thích. Cô biết nếu để cho hai anh mình biết mối quan hệ giữa hai người thì thật không xong!

Cao Lợi Dương cùng Cao Lợi Nguyệt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Em gái, thật khó nghe em khen đàn ông khác!”

“Đúng vậy! Không phải em luôn nói trừ anh, anh cả và ba, bên ngoài không có người đàn ông tốt, em rất chán ghét sao? Không nghĩ tới em lại nói dùm Lương Vĩ Tường...”

Lúc này Cao Thúy Cẩm mới phát hiện chính mình nói quã, hơi hoảng hốt, “Em không nói dùm anh ta, em chỉ không muốn bởi vì chuyện này mà anh và Lương gia có hiểu lầm! Dù sao Lương Vĩ Tường là em chồng của tiểu Hinh! Các anh đừng làm cô ấy khó xử, biết không?”

Hai anh em vẫn có vẻ hồ nghi, nhưng thấy ánh mắt ám chỉ nghiêm khắc của em gái, cuối cùng không suy nghĩ thêm, nói sang chuyện khác, bắt đầu ân cần thăm hỏi cô.

“Quên đi! Khó có lúc ba anh em chúng ta có thể gặp nhau, cũng đừng nói về đám anh em nhà họ Lương!”

“Đúng vậy! Em gái, em không có online, hai bọn anh mỗi người đều cảm thấy nhàm chán!”

“Cho xin đi! Hai anh, một người là tổng giám đốc công ty công nghệ cao, một người là đại nhân vật trong giới nghệ sĩ, lại nói với em mình nhàm chán, để cho người khác nghe được nhất định sẽ cười đến rụng răng!” Cao Thúy Cẩm trừng mắt bọn họ.

Hai người vui vẻ cười, lại ôm lấy cô.

“Em cái, em cũng biết một ngày không nói chuyện với em, cả người anh sẽ không thoải mái mà!”

“Anh hai đâu cũng vậy! Em là bảo bối của bọn anh, anh tình nguyện không đóng phim chứ không thể không có em!”

“Hai người đủ chưa? Đều đã lớn rồi cả hai đều đã hơn ba mươi, mà còn làm nũng với em gái!”

“Bọn anh đang còn bình thường, chờ em gặp lão già của chúng ta, ông ấy mới khoa trương!” Cao Lợi Dương nói.

Cao Lợi Nguyệt gật đầu, “Đúng vậy! Hơn nữa lần này em lại để cho ông ấy một tuần không nhìn thấy mặt qua đường truyền, đợi khi trở về, đảm bảo ông ấy sẽ ôm em không muốn buông tay!”

Ai! Sao cô lại có người nhà như vậy chứ!

Cao Thúy Cẩm thở dài, liếc mắt xem thường. May mắn cô còn chưa nói ra quan hệ của bản thân và Lương Vĩ Tường, nếu không hậu quả nhất định không thể lường được.

Đương nhiên cô cũng nhớ người nhà, nhưng mà... Lòng của cô cũng đồng thời mang theo một người.

Cô rời đi thật gấp gáp, ngay cả thời gian nói lời từ biệt với anh cũng không có, anh có giận không, có buồn không, có để ý không, có... nhớ cô không?

Một cỗ xúc động dâng lên làm Cao Thúy Cẩm muốn khóc, cô không nghĩ tới mình sẽ chia tay với Lương Vĩ Tường bằng tình huống như vậy, nhưng mà cũng không nghĩ tới cô chỉ vừa mới rời đi đã bắt đầu nhớ tới anh.

Thứ tình cảm yêu đương này, cô thật sự không nên dính vào!

Lương Vĩ Tường phát giác ra có chuyện không đúng, khi lao ra khỏi nhà gỗ, vừa lúc nhìn thấy trực thăng của Cao Thúy Cẩm rời đi.

Anh thử hướng lên trời kêu gọi, cũng không có gì đáp lại.

Anh quả thực không thể tin, mới bên nhau gần gũi như vậy, bọn họ lại cứ như vậy mà rời khỏi nhau!

Anh còn muốn ở cùng một chỗ với cô, còn muốn tìm hiểu thêm về cô khi anh biết cô yêu thích máy tính cũng như anh yêu thích kiến trúc, anh tựa như tìm được tri kỷ, tìm được bạn tốt.

Cô dạy anh rất nhiều kiến thức về máy tính, anh vì cô mà giải thích rất nhiều điều liên quan tới kiến trúc, phản ứng và sự chuyên tâm của cô, đều làm anh càng lúc càng thêm yêu thích cô.

Những người phụ nữ anh từng theo đuổi, không một ai giống cô, gây cho anh không chỉ khoái hoạt thân thể mà còn có sự thỏa mãn về tinh thần.

Anh và cô vĩnh viễn ở địa vị ngang hàng, chia xẻ lẫn nhau tri thức và hiểu biết.

Càng ở chung với cô, yêu thích anh dành cho cô ngày càng nhiều hơn.

Nhưng mà, anh không hề nghĩ tới, ngay tại khi anh chuẩn bị nói với cô tình cảm chân thật của mình, bọn họ lại phải chia lìa.

Anh luôn chờ mong cô hoàn toàn chấp nhận anh. Anh muốn cho cô biết, anh không phải chỉ có tình cảm hơi hợt với cô, càng hy vọng cô có thể nhìn thấy sự chân thành của anh.

Anh tính trước khi anh cả tới đón sẽ thông báo với cô, sau đó thỉnh cầu cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Anh yêu cô, thật sự rất yêu cô, cả đời này người làm bạn với anh chỉ có thể là cô.

Lương Vĩ Tường nhìn chiếc trực thăng càng lúc càng bay xa, lòng đau như dao cắt. Tình yêu của anh lại rời bỏ anh khi còn đang hiểu lầm.

Không nên như vậy... không nên...

“Vĩ Tường, anh ổn chứ?” Dương Bội Hình phát hiện anh có điểm không thích hợp.

Lương Vĩ Dực dường như cũng nhận thấy được, “Tường, bọn anh tới đón em! Em theo bọn anh lên trực thăng về thôi!”

Lương Vĩ Tường giống như tỉnh ngộ, lúc này mới phát hiện sự tồn tại của hai người.

“Chuyện gì vậy? Ai tới đón tiểu Cẩm vậy?” Anh vội vàng hỏi.

“Là hai anh trai của cô ấy, tiểu Cẩm đột nhiên mất tích, làm bọn họ lo muốn chết!”

“Đúng vậy! Tường, sao em không nói với anh em và tiểu Cẩm ở cùng một chỗ?”

“Anh làm hỏng hệ thống truyền tin rồi! Làm sao em liên lạc được với anh!” Anh tức giận nói.

“Có thể gọi điện thoại di động? Sao anh không gọi điện thoại khẩn?” Dương Bội Hình nói.

“Anh không mang di động!”

“Anh không có, Tiểu Cẩm có a! Chẳng phải anh vì muốn trả lại túi xách cho cô ấy mới hỏi em số điện thoại của cô ấy?”

Lương Vĩ Tường trầm mặc.

“Tường, không phải là em cố ý chứ?” Lương Vĩ Dực tà nghệ nhìn em trai.

Anh tránh tầm mắt anh trai, “Em không hiểu anh đang nói cái gì!”

“Anh đừng gại tụi em, anh dùng di động của tiểu Cẩm nhắn tin cho mẹ cô ấy, nói tiểu Cẩm ở với em một thời gian, để bác ấy không lo lắng, đúng không? Theo như vậy thì, tuy rằng anh biết tiểu Cẩm không cẩn thận bị cuốn vào hành vi trả thù nhằm chán của hai anh em anh, lại tính đam lao phải theo lao, đừng không?” Nói đến “hành vi trả thù nhằm chán”, Dương Bội Hình trừng mắt liếc nhìn chồng mình một cái.

Lương Vĩ Dực chột dạ, đem tầm mắt chuyển qua chỗ em trai.

Lương Vĩ Tường biết chối không được, lớn tiếng thở dài, toàn thân vô lực ngồi xồm xuống đất.

“Em không phải cố ý, du thuyền đột nhiên trục trặc, thân thuyền bị chấn động quá lớn, tiểu Cẩm không cẩn thận, té ngã đụng đầu, ngất đi; Ban đầu em tính lấy điện thoại của cô ấy cầu cứu, nhưng mà... Em thừa nhận, bản thân mình cũng có một nửa tâm tư muốn ở cùng cô ấy một chỗ.”

Lương Vĩ Dực kinh ngạc, “Em muốn theo đuổi tiểu Cẩm? Cô ấy không giống kiểu người mà em thích!”

“Vừa mới bắt đầu em cũng nghĩ như vậy, nhưng mà khi em cùng cô ấy khiêu vũ, bị đôi mắt tràn ngập tự tin của cô ấy hấp dẫn, em liền thấy hứng thú với cô ấy; Ở cùng cô ấy trên tiểu đảo này mấy ngày nay, là chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời em, cảm giác đó thật đặc biệt... Thật sự đặc biệt...” càng nói giọng Lương Vĩ Tường càng nhỏ, anh biết không có người tin lời anh, nhưng mà anh vẫn muốn nói.

Tâm tư Dương Bội Hình vốn sâu sắc, lập tức nhận thấy được.

Lương Vĩ Dực dường như cũng cảm giác được, nhưng mà vẫn không xác định. Em trai phòng tình lãng tử của anh, theo đuổi phụ nữ, vứt bỏ người tình như cơm bữa, nay lại dùng vẻ mặt uể oải, âm điệu chân thành thâm tình như vậy, xem ra, tên tiểu tử này thật sự động tâm...

“Trời, Vĩ Tường, chẳng lẽ em đã yêu tiểu Cẩm?”

Lương Vĩ Tường không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, vẫn trầm mặc như cũ.

Dương Bội Hình thất kinh ôm đầu, dậm chân nói, “Nguye rồi! Thảm rồi! Vĩ Tường, nói cho em biết, anh và tiểu Cẩm trong sạch? Không hề phát sinh quan hệ?”

Lương Vĩ Dực giật mình nhìn vợ. Có thể trực tiếp hỏi vấn đề này, có thể thấy được cô đã thập phần hiểu được cá tính Vĩ Tường.

Lương Vĩ Tường đứng lên, không chần chờ gật đầu.

Dương Bội Hình khóc thét, “Trời, Vĩ Tường, sao anh lại động đến tiểu Cẩm?! Trời, thảm rồi!”

“Sao vậy, tiểu Hình? Có gì nghiêm trọng sao?” Lương Vĩ Dực không hiểu.

“Đương nhiên nghiêm trọng! Tiểu Cẩm là bảo bối trong nhà, cả nhà đều thương cô ấy, cho dù Vĩ Tường yêu cô ấy, muốn theo đuổi cô ấy, chuyện cũng không dễ dàng như vậy!”

“Nghe em nói khoa trương như vậy, tiểu Cẩm đến tột cùng là con gái của nhà nào?”

Dương Bội Hình hít vào một hơi, nghiêm túc nói: “Cô ấy là con gái của trùm thị trường chứng khoán ở Mỹ: Roosevelt - Eddie Norman Crowe!”

Cái tên này đối với người tung hoành thương trường như Lương Vĩ Dực hoàn toàn không xa lạ, ngay cả kiến trúc sư nổi danh quốc tế là Lương Vĩ Tường cũng đã nhiều lần biết đến cái tên đó.

Nhất cử nhất động của người này đều đủ ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán, là một trong mười người giàu nhất thế giới, cho dù ở giới chính trị hay thương trường đều có lực ảnh hưởng rất lớn, một nhân sĩ như vậy, không nghĩ tới lại là cha của Cao Thúy Cẩm.

Lương Vĩ Dực rốt cục hiểu được, em trai mình lần này thật đúng là đã theo đuổi người không nên theo đuổi.

Lương Vĩ Tường nghe thấy thân thể của Cao Thúy Cẩm có chút run sợ, nhưng lại lập tức giống như hạ quyết tâm, nhắm mắt trực thăng đi tới.

“Anh cả, chị dâu! Em đi về trước, cả hai tạm thời ở lại nơi này!”

“Này! Em bị khủng à, sao lại để bọn anh ở lại đây? Cùng nhau trở về cũng được mà!” Lương Vĩ Dực đuổi theo.

Lương Vĩ Tường đã muốn bước lên, ra lệnh phi công xuất phát, tiếp theo nhìn anh cả phát tay, cười nói: “Thật có lỗi! Ba người tốc độ sẽ chậm. Em muốn nhanh chóng trở về! Hai người yên tâm, chờ em trở về, sẽ nói bọn họ trở lại đón hai người!”

“Này! Tên tiểu tử chết tiệt...” Không ngăn cản kịp phi công, Lương Vĩ Dực mắng em trai.

Dương Bội Hình bắt đầu dĩ thử dài, lắc lắc đầu. Ai! Thật sự là chịu không nổi hai anh em nhà này!

9. Chương 9

Dinh thự Roosevelt tại nước Mỹ.

Cao Thúy Cẩm không thể chuyên tâm làm việc, ngay cả đối với máy tính là thứ cô nhiệt tình yêu thích cũng không thể thay thế nỗi nhớ về Lương Vĩ Tường.

Thời gian một tuần cứ như vậy trôi qua, khiến cho cô trải qua lại càng thấy thêm buồn.

Thế này không giống cô, bỗng nhiên lại vì một người đàn ông thất hồn lạc phách như vậy, thật không đúng!
Cao Thúy Cẩm không ngừng trách cứ chính mình. Nhưng mà, của tuần nay ở đây, hoàn toàn không có tin tức của Lương Vĩ Tường, con người không khỏi nhiễm màu sương mù.

Cô thật khờ, một lòng còn mong chờ anh sẽ xuất hiện ở trước mặt mình.

Sự việc phát sinh ở tiểu đảo phía nam kia tựa như một giấc mộng, biết rõ sẽ có kết quả như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thể dứt bỏ.

Đây là lần đầu tiên cô yêu một người, càng cười là đối phương lại là loại người đa tình, là loại đàn ông vĩnh viễn không có khả năng thiết tình yêu một người phụ nữ.

Thích chung quy không phải yêu. Anh thích cô, giống như những cô gái khác, đó không phải là yêu, mà cô lại ngây ngốc yêu anh.

Cô đã từng nghĩ bản thân mình chán ghét anh, căn bản không có khả năng yêu anh.

Ông trời đùa cợt người, trêu đùa cô, khiến cho cô không tự giác từ sâu trong lòng yêu anh, nay cảm giác đau lòng và bi thương tưởng nhớ, tất cả đều không tự chủ được.

Cô nhớ anh, khát vọng gặp lại anh, mặc dù cô đã hiểu được, cô chỉ như những cô gái khác anh từng theo đuổi, cùng một vị mà thôi.

“Ai!” Lòng cô đầy thương tâm, thở dài.

Cô không khóc được, có lẽ cô sợ phải khóc, bởi một khi đã khóc, sợ không ngừng được!

Khóc như vậy trông thật khó coi, thậm chí còn có thể khiến cho ba và hai anh phần nộ.

Cô khuyên hai anh đã lâu, mới cảm được bọn họ đừng đem chuyện trên tiểu đảo nói lại.

Nghĩ đến việc đó, nội tâm cô càng thêm thống khổ.

Lương Vĩ Tường lừa gạt cô, khi cô bị bắt tỉnh trên du thuyền, chẳng những anh không thông báo cho bạn thân của cô, còn lợi dụng di động của cô nhắn tin cho mẹ cô.

Như vậy xem ra, anh đã có ý đồ từ trước muốn mang cô tới tiểu đảo.

Không cần phải nói, nhất định là anh rắp tâm bắt lương, mà cô lại ngu ngốc thật sự bị lừa!

Cô cùng anh phát sinh quan hệ, tiếp nhận đề nghị làm tình nhân của anh, sau đó giống đứa ngốc yêu anh.

Nên trách anh ta, hay tự trách mình ngu ngốc?

Thật ra cô nên hận anh ta, thống hận anh ta. Hận tên đại sắc lang đáng chết Lương Vĩ Tường, nhưng mà...

Cô không làm được, vì sao chứ? Vì sao cô không thể quyết tâm hận anh?

Bởi vì cô đã sớm biết chuyện này sẽ phát sinh. Đêm đó, cô không cẩn thận hít phải khói thuốc phiện, khi cô chủ động hôn anh, thật ra cô vận có cơ hội lùi bước, lúc ấy ý thức của cô chỉ đang ở tình trạng nửa miên man nửa thanh tỉnh, chỉ cần cố gắng khắc chế áp lực, có thể né tránh hết thảy.

Nhưng cô không làm như vậy, nụ hôn đó làm cho cả người cô không bình tĩnh, thậm chí mê luyến không thôi.

Ai! Cô thật sự không xong rồi!

Tất cả căn nguyên của việc này, có lẽ đầu sở gây nên chuyện chính là cô, bởi vì cô chủ động dụ hoặc anh.

Anh đã cố gắng khắc chế để cô ngăn cản anh, nhưng cô không có, cô khát vọng nụ hôn của anh, vòng ôm của anh... Cô tựa như cô gái nhỏ lần đầu yêu, liều lĩnh mê luyến anh.

“Gâu!” Thanh âm của Ngải Thụy Khắc mang cô ra khỏi hồi tưởng.

Chú chó thuộc loại chó săn hoàng gia vui vẻ phe phẩy cái đuôi, chờ chủ nhân.

Cao Thúy Cẩm vui vẻ ôm lấy, “Ngải Thụy Khắc, sao vậy?”

Ngải Thụy Khắc hưng phấn mà liến hai gò má của cô, ý bảo chủ nhân cùng đi dạo.

Cao Thúy Cẩm nghiêng đầu nở nụ cười. Ngải Thụy Khắc là do cô mang về bốn năm trước, luôn dính lấy cô mỗi lần chỉ cần cô trở về, luôn một tắc cũng không rời theo sát bên cô.

Cô nhìn nó, nhin không được bật cười.

Cô nhớ rằng mình đã từng xem Lương Vĩ Tường là Ngải Thụy Khắc, cho nên mới ôm lấy anh, hôn lên môi anh; Lúc này nghĩ đến lại cảm thấy buồn cười.

“Ngải Thụy Khắc, thực xin lỗi, khó có khi chị trở về, lại không chơi với em, nhất định em rất tịch mịch!” cô vuốt đầu Ngải Thụy Khắc, thở dài nói.

Ngải Thụy Khắc giống như cảm thụ tâm tình của chủ nhân, nghiêng đầu sửa vài tiếng.

Cô dựa đầu vào nó, “Ngải Thụy Khắc, làm sao bây giờ? Chị giống như là người tỉnh mà vẫn trong mộng, yêu một người đau khổ quá, nhất là người đó không thương chị, thật sự là quá bi ai mà!”

Ngải Thụy Khắc nghe cái hiểu cái không, đầu lông xù không ngừng cọ xát mặt của cô.

Cô mỉm cười nói; “Em đang an ủi chị sao? Em thật tốt, Ngải Thụy Khắc! Chị rất yêu em!”

Ngải Thụy Khắc giống như có được trân bảo, vui vẻ quay vòng tại chỗ, khiến cho cô bật cười.

“Cuối cùng em cũng nở nụ cười! Em gái!” Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt đi đến.

Cao Thúy Cẩm ngồi thẳng dậy, “Anh cả, anh hai, hai anh lên lút gì đấy?”

Hai người ăn ý kéo ghế tới ngồi xuống hai bên cô.

“Em gái, rốt cục em làm sao vậy? Từ khi rời tiểu đảo kia, cả người em trông không khỏe, ngay cả máy tính là thứ em thích cũng không buồn đụng.”

“Có phải có liên quan tới tên con trai thứ hai nhà họ Lương? Em gái, nói cho anh hai nghe, để anh hai đi giáo huấn tên đó!”

“Anh hai, anh đừng nói vậy! Không liên quan tới anh ta! Chỉ là sau kỳ nghỉ dài hạn, trong lúc nhất thời không thể hồi tâm mà thôi, hai người đừng có đa tâm, suy đoán lung tung được không? Nếu bị ba biết được, nhất định ông ấy lại lo lắng!”

“Không muốn bọn anh nghĩ nhiều, vậy em thành thật nói, lần này trở về, dường như hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không có sự hưng phấn cũng như tinh thần phấn chấn trước kia!”

“Anh cả, nói tinh thần phấn chấn có thể có, nói hưng phấn, thật khó nghe, sao anh không dùng từ hoạt bát chứ?”

“Cao Lợi Dương cười cười, “Ừ, ừ, ừ! Hoạt bát, hoạt bát, thực xin lỗi! Anh cả nói sao rồi!”

“Em gái, cả tuần em ở nhà cả người cứ ngẩn ngơ, có phải nên đem thời gian chia cho bọn anh! Anh hai của em vì em mà bỏ lại bao nhiêu vai diễn, em nên bồi thường cho anh, theo anh đi chơi a!” Cao Lợi Nguyệt cầm tay cô.

Cao Lợi Dương cầm tay kia của cô, “Vai diễn của em có gì đặc biệt hơn người, anh đây cũng cự tuyệt không ít hội nghị, cũng là vì hội ước với em gái, cho nên hẳn là để em ấy đi với anh trước!”

“Anh cả! Đừng có mà lần nào cũng giành trước được không?”

“Nếu biết gọi anh một tiếng anh cả, thì hẳn biết huynh trưởng là thứ nhất!”

“Anh chỉ có lúc này mới có thể lên mặt lấy thân phận làm anh đàn áp em!”

“Có gì oán giận đi tìm mẹ hỏi, ai bảo em sinh sau anh vài phút làm chi!”

“Anh lại như vậy! Mỗi lần đều như vậy...”

Hai anh em vì muốn hẹn với em gái mà lại đấu khẩu, Cao Thúy Cẩm nhìn cả hai xem thường.

Lúc này, một tràng âm thanh vang dội từ cửa truyền tới.

“Tiểu mỹ nữ bảo bối, ba đã trở lại!” Lão gia gần sáu mươi tuổi Roosevelt - Eddie Norman Crowe vừa vào cửa, liền khẩn cấp ôm lấy con gái. (Kat: OMG, tên ông nì dài kinh, thể mờ tác giả không thèm viết tắt lại, cứ để dài lòng thông thể này =.=!)

Hai anh em đồng thời phát ra tiếng rên rĩ, tranh giành với ba, bọn họ vĩnh viễn không thể thắng.

“Tiểu mỹ nữ bảo bối, ba vừa kết thúc hội nghị liền nhanh chóng về gặp con! Con có nhớ ba không? Như thế này, cùng với ba đi ăn cơm, sau đó tới bờ biển tản bộ, như thế nào?” Roosevelt - Eddie Norman Crowe giống như bắt được bảo bối, thao thao bất tuyệt nói xong, cả người hưng phấn vô cùng.

“Ba! Cho xin đi, những điểm hẹn đó đều đã quá hạn! Có thể đổi điểm khác!”

“Đúng vậy! Rõ ràng mang em ấy đi tới công viên trò chơi còn thú vị hơn so với bờ biển.”

Ánh mắt Roosevelt - Eddie Norman Crowe rùng mình, quét về phía đám con trai, nghiêm khắc nói: “Hai đứa con không đáng yêu này sao lại ở chỗ này? Lợi Dương, không phải con nói gần đây có dự án muốn xác lập? Còn con, Lợi Nguyệt, quản lí của con ngày hôm qua gọi điện thoại cho ba oán giận, nói con chưa trở lại phim trường! Có chuyện gì? Ba nhớ rõ đã dạy các con làm người quan trọng nhất là giữ chữ tín, mặc kệ lậ buôn bán hay đóng phim!”

Hai anh em nhất thời á khẩu không trả lời được, Cao Thúy Cẩm lúc này mới biết, hóa ra anh cả và anh hai thật sự bề bộn nhiều việc, nhưng vẫn vì cô bỏ hết tất cả.

“Ba à! Ba đừng trách anh cả và anh hai, bọn họ muốn giúp con thôi! Ba mắng họ, lòng con ngược lại lại không vui, con sẽ rất bần khổ!” Cô giữ chặt tay ba mình.

Roosevelt - Eddie Norman Crowe lập tức thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc lập tức chuyển thành hiền lành, “Được, được! Ba biết, tiểu mỹ nữ đừng khổ sở, nếu ba không mất hai tên ấy, có phải con sẽ đi ăn cơm với ba? Ba đã đặt nhà hàng, nhà hàng Trung Quốc rất tuyệt!”

Cao Thúy Cẩm thật sự không có cách nào khác. Vì sao người nhà của cô đều như vậy?

“Được rồi! Con đi theo ba ăn cơm là được! Nhưng mà ba đừng gọi con là tiểu mỹ nữ nữa, được không? Con không còn nhỏ, thà ba gọi con là con gái yêu còn hơn!”

“Được, được, được! Con gái yêu, ba kêu con là con gái yêu, như vậy được không? Nào, cùng với ba đi thôi!” Roosevelt - Eddie Norman Crowe lôi kéo tay con trái đi tới cửa trước.

“Gần đây ba gặp được một anh chàng trẻ tuổi, chẳng những diện mạo anh tuấn, nhân phẩm cũng không tệ, ba rất thích anh ta!”

Những lời này khiến cho hai anh em Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt trở mặt. Thật sự là mặt trời mọc ở hướng tây, người trẻ tuổi nào lợi hại như vậy, có thể khiến cho ba của họ đặc biệt yêu thích và chú ý.

Chà! Sự việc không đúng!

Cao Thúy Cẩm cũng nhận thấy được, nói thẳng: “Ba, ba sẽ không vì muốn giới thiệu người trẻ tuổi đó cho con nên mới mời con đi ăn chứ?”

Roosevelt - Eddie Norman Crowe cười cười, “Con gái yêu thật thông minh, đúng vậy! Ba tính giới thiệu cậu trai trẻ ấy cho con kết giao!”

Cái gì?! Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt hai người không hẹn mà cùng vội vàng theo sau, giống như phó tướng trên chiến trường, trên mặt như khắc mấy chữ “Người nào không sợ chết, cả gan dám có chủ ý với em gái.”

Trong lòng Cao Thúy Cẩm vừa kinh ngạc, vừa bất an, đây là lần đầu tiên ba cô muốn giới thiệu cho cô một người để kết giao, trước đây chưa từng có việc này.

Tuy rằng cô có điểm bất an, nhưng cũng có chút tò mò, đến tột cùng là dạng người nào lại khiến cho ba cô thích đến như vậy.

Cao Thúy Cẩm chỉ là đơn thuần muốn nhìn thấy mặt đối phương, lòng của cô, sớm đã dành cho Lương Vĩ Tường.

Cô hiểu được, cho dù gặp mặt bao nhiêu người con trai, cũng không thể thay thế được địa vị của Lương Vĩ Tường trong lòng cô.

Nghĩ vậy, trong ngực cô căng thẳng, thiếu chút nữa nước mắt tràn khóe mi, cố gắng biểu hiện trấn định.

Thế nhưng gặp gỡ dường như luôn bất khả tự nghị, Cao Thúy Cẩm còn tưởng bản thân mình hoa mắt.

Lương Vĩ Tường sao lại xuất hiện ở đây? Người mặc tây trang màu lam, nho nhã lễ độ ngồi ở đối diện cô, lòng của cô bỗng nhiên bồn chồn, giống như đang bị khuấy động dữ dội.

Cô nắm chặt mười đầu ngón tay, không rõ có chuyện gì xảy ra.

Sao anh lại là người mà ba cô thích, điều này sao có thể, đến tột cùng làm sao anh biết ba của cô?

Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt cả hai dường như cũng không thể lý giải nổi sự xuất hiện của Lương Vĩ Tường, bọn họ đã từng điều tra về người này.

Hắn ta là một kiến trúc sư nổi danh, đồng thời cũng là kẻ nổi tiếng đa tình, lăng tữ, ngay cả tạp chí nước ngoài cũng có những số báo đặc biệt về hắn ta, người này dường như là người có sức quyến rũ không thể kháng cự, đôi mắt gợi cảm làm điên đảo không biết bao nhiêu cô gái.

Hai anh em họ không thích hắn, nguyên nhân chính là, bọn họ mơ hồ nhận thấy được hắn ta và em gái mình có mối quan hệ không tầm thường.

Thay đổi của em gái bắt đầu là từ khi trở về từ tiểu đảo, mà em gái của họ gần 10 ngày ở trên tiểu đảo chỉ với mình hắn, Lương Vĩ Tường, tuy rằng em gái kiên trì nói không có quan hệ gì với hắn, nhưng mà bọn họ cũng không phải ngu ngốc.

Cô nam quả nữ ở tiểu đảo xinh đẹp phía nam nhiều ngày như vậy, chuyện gì cũng không phát sinh, như vậy mới là có vấn đề!

Nhưng mà em gái không muốn nói, bọn họ cũng không thể bức cô ấy; Nay, Lương Vĩ Tường bỗng nhiên xuất hiện, lại còn thắng được tâm tính cổ chấp của ba họ, điều này không phải kỳ quái sao?

Cao Thúy Cẩm có điểm đứng ngồi không yên, Roosevelt - Eddie Norman Crowe vui vẻ giới thiệu bọn họ gặp mặt, không hề nhận ra không khí quỷ dị.

“Chú, thật ra con đã sớm biết tiểu Cẩm!”

Lời của Lương Vĩ Tường làm mọi người kinh ngạc.

“Cái gì? Hai đứa biết nhau khi nào?” Roosevelt - Eddie Norman Crowe tò mò hỏi.

“Dương Bội Hình là chị dâu cả của con, hai chúng con gặp nhau trong hôn lễ, tiểu Cẩm là phù dâu, mà con là phù rể đi cùng cô ấy, chúng con còn cùng nhau khiêu vũ!” Lương Vĩ Tường bình tĩnh kể lại, trên mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười mê mết chết người.

“Thật vậy à? Con gái yêu, là thật sao?”

Cao Thúy Cẩm thật sự bội phục anh có thể bình tĩnh như vậy, tức giận dấy lên, không hờn giận nói; “Đúng vậy! Thật sự rất khéo! Lương tiên sinh, không nghĩ tới chúng ta thật sự là oan gia ngõ hẹp!”

“Oan gia ngõ hẹp? Vậy... Ý là nói hai đứa không thích đối phương?” Roosevelt - Eddie Norman Crowe có điểm không hiểu nhìn bọn họ.

Lương Vĩ Tường mỉm cười, “Không thể nào, chú, thật ra con rất thích tiểu Cẩm, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, con đã bị cô ấy hấp dẫn! Nhưng mà... Cô ấy hình như không thích con!”

Thấy anh nói xong, còn ủy khuất nhịu mảy, Cao Thúy Cẩm thật muốn xông tới đá cho anh ta một cái.

Tên đàn ông đáng giận này, còn dám ra vẻ vô tội!

Roosevelt - Eddie Norman Crowe tỏ vẻ thất vọng nhú mày một chút, “Con gái yêu, con,, không thích Tường sao?”

Lại còn gọi thân mật như vậy! Cao Thúy Cẩm thật muốn biết anh ta đã cho ba mình ăn canh thuốc gì.

“Ba, có thể nói cho con biết, hai người làm sao biết nhau? Con rất ngạc nhiên!” Cao Thúy Cẩm cố gắng nén giận, không phải cô hoài nghi anh, nhưng mà mọi thứ đều quá trùng hợp, khiến cho cô không thể không muốn suy nghĩ lại.

Lương Vĩ Tường có phải đã sớm biết cô là con gái của Roosevelt - Eddie Norman Crowe, cho nên mới tìm cách tiếp cận cô? Cái gì mà anh trai trả thù, du thuyền, tiểu đảo, tất cả đều do anh ta sớm bày mưu ra?

Cao Thúy Cẩm không hy vọng là đáp án này, cô thật sự không muốn đáp án xấu xí này.

Roosevelt - Eddie Norman Crowe tươi cười hoài niệm, “Phải nói là ba cùng Lương gia coi như là có duyên phận! Trước đây việc buôn bán trong nhà thất bại, mắc nợ khắp nơi, lúc ấy ba mới mười tuổi, cả nhà thiếu chút nữa lâm vào cảnh chết đói, ông nội của Vĩ Tường đột nhiên xuất hiện, ông ấy chẳng những thay nhà ta trả nợ, thậm chí còn giúp cha mẹ của ba tìm công việc, giúp chúng ta có một căn nhà để ở; Lúc ấy, ba đã thề sẽ báo đáp, vì thế ba gầy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, sau đó mua một tiểu đảo phía nam, chuyển giao lại cho ông ấy.”

“Tiểu đảo phía nam kia không phải là ông của anh mua sao?” Cao Thúy Cẩm kinh ngạc, lớn tiếng hỏi Lương Vĩ Tường.

“Chỉ là trên giấy tờ. Tuy rằng ông nội của anh vẫn muốn đem tiểu đảo trả lại cho chú, nhưng mà chú vẫn không chịu, đúng không?” Lương Vĩ Tường mỉm cười nói.

Roosevelt - Eddie Norman Crowe gật gật đầu. “Ông nội của con là ân nhân cứu mạng của chú, một tiểu đảo chú còn cảm thấy không đủ, sau đó chú lại nói với ông ấy, không bằng chúng ta cùng nhau lập định ước, tương lai nếu hai nhà chúng ta có thể kết thân, mong ông ấy nhất định phải đáp ứng, nhưng mà không ngờ ông ấy không chờ được, đã qua đời! Ai!” Nói đến đây, ông khổ sở lắc đầu.

“Ba, ý của ba nói là... Hiện tại việc ba muốn con và anh ta kết hôn là không thành?” Cao Thúy Cẩm không thể tin được nói.

“Không vội, không vội! Trước nên bồi dưỡng tình cảm, chờ cả hai đều hiểu lẫn nhau, sau đó kết hôn cũng được!” Roosevelt - Eddie Norman Crowe vui mừng nói. Thật ra phải gả con gái đi ông cũng luyến tiếc.

Cao Thúy Cẩm lui bước, thiếu chút nữa làm ngã ghế dựa.

Cô không có cách nào nhận kết quả như vậy, cái gì mà bồi dưỡng tình cảm, căn bản không cần làm điều thừa, đáp ứng sớm đã được miêu tả sinh động!

Sớm chiều ở chung ở tiểu đảo, cũng không có làm cho anh ấy yêu cô, nếu anh không yêu cô thì cô việc gì phải lại khiến mình càng thêm thống khổ?

“Không cần! Con và Lương tiên sinh không có khả năng, vĩnh viễn không có khả năng!” Nói xong, nước mắt không nghe lời, ngoài ý muốn tràn ra hốc mắt, cô kinh ngạc che miệng, xoay người chạy khỏi ghế ngồi.

“Em gái!”

Hai anh em họ Cao giật mình, đồng thời đứng dậy muốn đuổi theo ra ngoài.

Không nghĩ tới động tác của Lương Vĩ Tường so với bọn họ còn nhanh hơn, giống như lốc xoáy xông ra ngoài, để lại ba người ngơ ngác.

10. Chương 10

Cô khóc!

Rất cực không chịu nổi vì anh mà rơi xuống nước mắt của mình!

Rõ ràng cô đã không ngừng nói với bản thân, đừng vì anh mà rơi lệ.

Cao Thúy Cẩm cố gắng lau nước mắt, chớp đôi mắt đầy nước, nhưng gì làm thế nào cũng không thể ngăn cản nước mắt liên tiếp lăn xuống.

Cô chạy tới công viên, đột nhiên có người tóm lấy tay cô.

“Tiểu Cẩm! Đừng chạy!”

Người phía sau là Lương Vĩ Tường, trong lòng cô càng đau đớn. “Buông! Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Nhưng mà anh muốn, anh luôn nhớ em, chờ đợi nhiều ngày như vậy, rốt cục anh cũng có thể gặp em, anh sẽ không dễ dàng để cho em đi!” Anh mắt anh nóng bỏng.

Cô run sợ một chút, nghe không hiểu lời anh nói.

“Đi theo anh! Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em!” Anh lôi kéo cô đi theo anh.

Cô giãy dụa “Anh buông ra, tôi với anh không có lời nào để nói.

Anh không buông tay, dứt khoát mang cô vào trong xe của mình.

Xe khởi động, đi về hướng không biết là đi đâu.

Cao Thúy Cẩm nắm lấy chốt cửa, kích động nói: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Dừng xe, anh như thế này là bắt cóc!”

Anh mỉm cười lái xe “Em tưởng anh muốn cùng em tự tử à? Anh không sao cả, dù anh luôn nghĩ rằng cho dù có chuyện gì anh và em cũng vĩnh viễn luôn bên cạnh nhau.”

Cô quát lại, “Thật là hoa ngôn xảo ngữ, đây không phải là tiểu đảo, quan hệ giữa anh và tôi đã sớm kết thúc!”

Anh trầm mặc, xe rất nhanh dừng lại trước một khách sạn lớn.

Tâm tình của Cao Thúy Cẩm đành bất lực, cô không bỏ trốn, đi theo anh vào trong thang máy.

Thang máy chậm rãi đi lên, cũng như tâm tình của cô ngày càng trầm trọng.

Cô chịu đựng khó chịu đi theo anh vào một gian phòng đặc biệt, bên trong bố trí như thể không phải lần đầu tiên có người đi vào.

Có nghĩa là anh ta đã ở đây một thời gian rồi sao?

Suy nghĩ còn chưa thông suốt, thân mình cô đột nhiên bị anh áp chặt lên cánh cửa, không kịp nói gì đã bị anh dùng môi che lại miệng, hung hăng, hoàn toàn hôn phủ lấy cô.

“Ừm...” Cô đẩy vai anh.

Một tay anh xiết lấy thắt lưng của cô, một tay luồn vào mái tóc cô, giống như đã chờ đợi nụ hôn này cả thế kỷ.

Cô không giãy dụa gì được, mới đầu còn không muốn đáp lại, nhưng không ngờ khi anh nhiệt tình hôn sâu hơn, hình ảnh hai người từng cùng một chỗ không ngừng cuất hiện mạnh mẽ trong đầu cô, dần dần, chậm rãi, lòng của cô đầu hàng!

Cô ôm lấy cổ anh, kích động hưởng ứng anh.

Nụ hôn của hai người khó dứt, triền miên không thôi, trái tim của cô đập dồn dập, trong đầu không còn lại chút suy nghĩ gì!

Cô thật sự nhớ anh, rất nhớ, vô cùng nhớ anh, nụ hôn này hàm chứa rất nhiều thâm tình yêu thương.

Thật vất vả mới chấm dứt nụ hôn, toàn thân cô vô lực, nhìn anh không chuyển mắt.

Anh chăm chú nhìn cô, thân mật vuốt ve hai gò má cô, cuối cùng tựa đầu vào vai cô, thở hổn hển, thâm tình nói: “Khi ở nhà anh, mọi điều anh nói là thật, lần đầu tiên nhìn thấy anh, tâm của anh đã ở lại trên người em.”

Cô run rẩy một chút.

“Chuyện nhẩn tin lại, anh giải thích với em. Anh thừa nhận, lúc ấy, khi nghĩ tới có thể cùng ở với em trên tiểu đảo, thật như mơ. Ở trên tiểu đảo, lời anh nói với em cũng đều là những lời thật tâm, không hề giả dối. Anh muốn cùng em làm quen, muốn ở cùng một chỗ với em, muốn yêu em, từ lúc chào đời tới nay, tình cảm của anh lâu đầu tiên mong muốn mãnh liệt một người, thì người đó phải là em! Tiểu Cẩm...” Miệng của anh tới gần môi cô, thản nhiên nói: “Anh yêu em, không thể khắc chế được mà yêu em! Bởi vì anh sợ em bỏ đi, rời xa anh, cho nên chỉ có thể dùng đến chân tình của mình để biểu đạt. Tiêm Cẩm! Tha thứ cho anh làm tổn thương em, nếu không phải vừa rồi nhìn thấy nước mắt của em, anh sẽ còn mãi lo lắng, tất cả liệu có phải là do tự mình đa tình mà không. Nói cho anh biết, em cũng yêu anh, đúng hay không? Tiểu Cẩm...”

Anh ôn nhu, thân thiết gọi tên cô, không ngừng hôn nhẹ lên khuôn mặt cô, mong muốn có được câu trả lời của cô.

Ngày đó, anh nhìn cô lên trực thăng rồi đi, mặc kệ anh kêu gọi thế nào, cô cũng không quay đầu.

Lúc ấy, cõi lòng anh tan nát! Cảm giác phảng phất như thể tuyệt vọng và thống khổ như xé rách bản thân kia, đến nay như vẫn còn thấy rõ.

Anh đã nghĩ anh có thể đã vĩnh viễn mất đi cô, nghĩ rằng cô đối với anh căn bản không có cảm tình, anh thường nghĩ, cô đối với anh có cảm giác có thể chỉ là nhất thời ý loạn tình mê, vô số suy đoán cứ ở trong óc anh xoay vần.

Anh từng nghĩ sẽ quên cô, nhưng kết quả là, anh phát hiện mình căn bản không làm được.

Khi nhìn thấy nước mắt của cô, anh mơ hồ nhận ra tình cảm của cô, nháy mắt anh rốt cục hiểu được, bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, chỉ bởi vì hai người đều tồn tại hoài nghi, nên không thể nở hoa kết trái.

Cao Thúy Cẩm nghĩ mình nghe lầm, ngẩn người nói: “Anh... Nói cái gì? Nói lại lần nữa được không? Tường!” Cô thân mật gọi tên anh.

Anh cảm động, nâng mặt cô lên, mỉm cười nói: “Anh yêu em! Tiểu Cẩm!”

Đây không phải là mộng, lòng của cô vô cùng kinh ngạc, cảm xúc kích động làm cho tầm mắt trở nên mơ hồ.

“Em... Em cũng yêu anh, Tường! Khi em phát hiện đã sớm yêu em, em rất sợ, bất lực; Đây là chuyện đáng sợ nhất em từng trải qua. Mấy ngày nay, mỗi ngày em nhớ anh muốn khóc, nhưng mà em vô luận em khóc như thế nào, cũng không có khả năng anh yêu em, đối với anh mà nói, có lẽ em cũng giống như những cô gái khác mà anh từng biết trong đời mình; Càng nghĩ em càng muốn khóc, nhưng mà lại phải cố nén. Khi nhìn thấy anh ở nhà hàng, tâm tình của em thiếu chút nữa đổ vỡ, khi nghe ba muốn anh vì lời hẹn ước mà tìm hiểu em, em lại khổ sở tới cực điểm, rốt cục... Em rốt cục không nhận được, thật ra bình thường em không hay khóc, em...”

“Được, được, được! Có thể mà! Đừng nói nữa! Em xem, em càng nói nước mắt càng ra nhiều, bộ dáng này làm cho anh rất đau lòng; Đừng khóc! Được không?” Anh hôn môi cô một cái nhẹ.

Cô ngừng khóc, hít hít cái mũi, khẽ nhếch khóe môi, “Lại là lời ngon tiếng ngọt, anh quả nhiên là cao thủ theo đuổi phụ nữ!”

Mũi anh chạm vào mũi cô, “Này! Nói vậy thật tổn thương người ta! Chúng ta vừa tỏ tình với nhau, em lại tự nhiên tổn thương tình cảm của anh, rất tàn nhẫn nha!”

Cô bật cười, con ngươi sáng ngời nhìn mắt anh, “Nói cho em biết, sao anh liên lạc với ba em bằng cách nào? Không phải là ngay từ đầu anh đã biết em là con gái của Roosevelt - Eddie Norman Crowe chứ?”

Anh ôm lấy thắt lưng của cô, áp sát thân mình mềm mại của cô, “Sau khi em rời đi, chị dâu nói cho anh biết, mới đầu anh thực hoảng sợ, cả người rối loạn! Roosevelt - Eddie Norman Crowe không phải người dễ

trêu chọc, hơn nữa ông ấy xem em như bảo bối, thiếu chút nữa anh đã bỏ cuộc! Nhưng sau này, anh nghe ba anh nói ông nội anh và ba em có quen biết, điều này làm anh cảm thấy có hy vọng, anh quyết định đánh cuộc xem, nếu tất cả thuận lợi, không chừng có thể gặp em, sau đó tỏ tình với em!”

“Sau đó thì sao?” Cô cũng ôm lấy lưng anh, đôi mắt đen lầy không thở dời anh.

Anh cười cười, “Anh không nghĩ tới một người khó tiếp cận như Roosevelt - Eddie Norman Crowe lại tôn kính ông nội của anh, khi ông ấy nhìn thấy anh, biểu tình khiếp sợ của ông ấy làm anh viễn viễn không quên được, bởi vì trong nhà, anh giống ông nội nhất, khi đó anh thật sự cảm kích ông nội của anh, nếu không nhờ có ông, anh viễn viễn cũng không có biện pháp tiếp cận ba em!”

“Còn chuyện kết thân gia là anh đề nghị sao?”

“Không có, anh cũng như em thôi, lần đầu tiên nghe thấy, trước đây ba em không hề nói đã từng ước định như vậy với ông của anh. Nói ngắn gọn, anh biết anh nhất định sẽ ở bên cạnh em.”

Cô ném cho anh ánh mắt xem thường, bội phục sự tự tin của anh, “Xem như anh lợi hại, lại có thể khiến cho ba em thích anh.”

Anh bắt đầu dĩ nhiên khoe miệng, “Nhưng mà anh biết, ngoài ba em, anh còn hai ông anh vợ phải ứng phó, đúng không? Ở nhà hàng, hai mắt bọn họ trừng trừng nhìn anh, hận không thể đem anh ngũ mã phanh thây, thật khiến cho anh run sợ nha.”

Cô cười ha ha, ôm chặt anh, “Đúng vậy! Nhất là những chuyện trắng hoa của anh trên báo, bọn họ đều nhất thanh nhị sở biết được, nếu không phải bởi vì em luôn im lặng về chuyện của anh, bọn họ lập tức mượn cớ đi tìm anh tính sổ!”

“Phải không? Vậy lúc đó, em bỏ mặc anh bị bắt nạt sao?”

“Còn phải xem xét nha! Nếu em không phải người hoa tâm, em còn hoài nghi, nói không chừng anh đối với em cũng không phải thật tâm...”

“Trời đất chứng giám! Anh thừa nhận trước đây anh không đúng mực, nhưng mà người có thể khiến anh thiệt tình mở miệng nói yêu, chỉ có thể là em!” Anh vội vàng giải thích, lo lắng cô hiểu lầm.

Nhìn thành ý thiệt tình trong mắt anh, cô tinh tường cảm nhận được, anh thật sự yêu cô.

“Tình yêu thật sự là một thứ đáng ghét, em cảm thấy mình đang trở thành một kẻ miên man suy nghĩ, một cô gái nghi ngờ mọi thứ, thật không giống cá tính của em. Đều tại anh, tất cả đều là do anh!”

“Nói vậy là em hối hận khi quen anh?”

“Đương nhiên không phải! Sao có khả năng em hối hận khi quen biết anh, tuy nhiên... Lúc đầu quả thật em có ý nghĩ như vậy!” Cô chột dạ thở nhẹ ra.

Về mặt anh có chút tổn thương, nhưng rất nhanh lại trở nên nhu tình, “Quên đi! Tất cả đã qua, hiện tại anh chỉ muốn hôn em, ôm em, yêu em, được chứ?” Anh khề hôn tai cô, dụ hoặc nói.

Hai gò má cô nhiễm một rặng mây đỏ “Ghét quá! Không được gặp lại, anh lại không đứng đắn như vậy! Anh mang em tới đây, ba em và hai anh thế nào cũng lo lắng.”

“Vậy gọi điện cho họ nói không có việc gì, để cho họ biết chúng ta đang bồi dưỡng tình cảm!” Tay của anh bắt đầu giở trò với cô.

Cô khấn trương không thôi, cả người đều bốc nhiệt.

“Anh... Thật đúng là đồ đại sắc lang!”

“Ừ, ừ, ừ! Anh là đại sắc lang, hiện tại muốn anh tiểu cừu là em, cho nên... Em yêu, em chấp nhận đi!” Nói xong, anh áp đảo cô trên giường.

Cô vội hô lên “Chờ một chút! Còn chưa gọi điện thoại nữa!” Vừa nói xong, mặt của cô giống như bị thiêu cháy.

Thật là! Bệnh thiếu đứng đắn của anh đang lây qua cô mất rồi!

Động tác của Lương Vĩ Tường nhanh chóng, mang điện thoại đưa cho cô.

Cô cảm thấy như vậy không tốt, nhưng vẫn nhấn số.

Nhìn về mặt cô đỏ bừng báo tin cho người nhà, hơn nữa còn thẹn thùng giải thích, anh cảm thấy thật thỏa mãn.

Gác điện thoại, anh liền khẩn cấp hôn trụ cô.

Sét đánh hay lửa thiêu, không còn có gì có thể ngăn cản tâm linh hai người giao nhau.

Giao ra nội tâm sâu kín cùng kết hợp là điều đẹp nhất, điều người ta mong muốn nhất, như thể vô hình cảm nhận nhận được tận sâu trong linh hồn hai người đang hòa hợp.

Anh ôm chặt cô, hôn sâu, âu yếm, một lần lại một lần thay đổi góc độ, hết lần này đến lần khác cùng cô trao đổi ngọt ngào.

Vừa chạm vào đã làm bùng lên ngọn lửa tình ái, cô khát vọng anh cũng như anh muốn cô.

Anh hôn lên khắp nơi trên khuôn mặt cô, mũi, mi, mắt, môi... Giống như là đang thương tiếc trân bảo trong tay.

Cô hưởng ứng anh, gò mà hai người chạm vào nhau, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Thật lâu sai, cô cởi móc khóa, ở trước mặt anh, mắc cỡ đỏ mặt chủ động cởi áo.

Khi cô không còn mảnh vải nào trên người, anh nuốt xuống một cái.

Cô cười sáng lạn, vươn tay cởi áo cho anh.

Anh hoàn toàn hiểu được hành động này cần bao nhiêu dũng khí, khi áo anh được cởi ra, anh cần tay cô, đưa lên môi nhẹ hôn.

Thân hình cô run rẩy, cầm lại tay anh, chuyển đến trên bộ ngực xinh đẹp của mình.

Anh âu yếm, xoa nắn, chậm rãi kích thích hai bầu ngực, một tay cô ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại cảm thụ.”

“A...” cô ở bên tai anh thở nhẹ, khẽ hôn.

Anh tăng thêm lực đạo, cuối cùng dùng môi lưỡi thay thế tay, khiến cho cô rung động càng thêm điên cuồng.

“A...” Cô mở rộng hai chân, ngồi lên trên đùi anh.

Một luồng sóng nhiệt ào ạt thổi quét cả hai, bên trong xuân sắc khôn cùng, tiếng thở dốc nỉ non liên tiếp....

(Kat: Ưc! Ta mạn phép cắt bỏ vài trăm chữ đoạn sau.... @Độc giả: *cầm dép lên* Mún chết hử? @Kat: Ô ô, ta edit tiếp, không cắt, không cắt ah >.

Ngón tay của anh lướt qua ngực cô, qua thắt lưng, qua bụng, cuối cùng xâm nhập vào cửa vào hoa viên.

“Ưm.... A...” Anh kích thích, càn quấy.

Thắt lưng của cô không ngừng truyền đến từng đợt run rẩy, số lần bật ra tiếng rên rỉ bắt đầu gia tăng.

“A... Tường...”

Anh cúi xuống giữ đầu của cô, hôn trụ cô, cũng không ngừng gia tăng tốc độ ngón tay.

“A...” Cô bất an giật mình, từng tế bào như nhảy múa trong cơ thể.

Anh không ngừng kích thích vách tường phấn nộn mềm mại, cảm thụ cô không ngừng xuất ra mật dịch.

“A.... A...” Cô ôm chặt anh, rối loạn kêu lên.

Một cơn co rút chạy dọc lưng cô xuống thắt lưng, cô hét lớn, trong sâu kín cơ thể tràn đầy khoái cảm, ngã về phía sau.

Anh đỡ được thân mình cô, làm cho cô thuận lợi nằm xuống, nhìn con người mê mang của cô, cúi thấp đầu, một lần nữa dùng môi lưỡi mình thay thế ngón tay mình.

“A...” lại lâm vào mảng trầm hạ tình dục, cô nắm chặt chần đệm, hỗn hển thở.

Anh giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể tự suy nghĩ, toàn thân sung huyết.

“A.... A...” Cô không tự chủ được, ôm lấy đầu của anh.

Khi anh cảm nhận được thời cơ đã đến, cuối cùng anh cũng cởi quần áo, đem “tiểu Tường” đưa vào trong cơ thể cô, ôn nhu trườn đưa.

“A... A...” cảm giác như muốn phình lên trong cơ thể làm cho cô ôm lấy anh, cố gắng theo nhịp điệu tiến tới của anh.

Anh ôm lấy một bên hông của cô, ra sức ra vào trong cơ thể cô.

Hô hấp như muốn hòa tan thành một thể, mồ hôi hòa vào lẫn nhau, da thịt nóng bỏng cọ xát, nóng bỏng kết hợp thân mật không thể chia lìa...

Thế giới như chỉ còn tồn tại có hai người, tay anh đi vào chỗ hai người kết hợp, cổ vũ cho cảm giác tình dục càng thêm kinh động lòng người.

Thắt lưng của cô căng thẳng ưỡn lên, khiến cho anh xâm nhập hoàn toàn.

“A.... Tiểu Cẩm...” Anh ở bên tai cô thâm tình gọi tên, tốc độ càng nhanh hơn.

“A, a, a....A...”

Anh ra sức tiến lên khiến cho cô mê loạn thét lên chói tai, trong chớp mắt cả hai người đồng thời đạt tới thỏa mãn.

Hơi thở hỗn loạn, không khí phiến tình dày đặc bao phủ, anh ôm cô, cùng cô trao đổi vị trí.

Cô tựa vào trên vai anh, vẫn thở gấp, suy nghĩ vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

“Trời ạ! Sao anh lại yêu em đến vậy! Tiểu Cẩm!” Anh giữ cằm của cô, nhìn sâu vào mắt cô, thổ lộ lời tâm tình.

Khóe mắt cô nóng lên, chủ động dâng lên đôi môi mềm, kích động hôn anh.

So với vừa rồi nhiệt hỏa lại càng tăng thêm, càng nhiệt tình hôn sâu, lại lần nữa đẩy lên dục hỏa của hai người.

Cô tinh tường cảm giác được phản ứng của anh, lúc này, đến phiên cô yêu anh.

Cô học anh, từng bước một hôn lên toàn thân anh, âu yếm mỗi một tấc da thịt của anh, giống như đang sùng bái yêu thích một bảo vật, mê luyến không rời, cuối cùng cô dùng hết thủy yêu thương tiếp nhận “tiểu Tường”, một lần lại một lần khiêu khích, vỗ về chơi đùa...

“A...” Từ trong yết hầu của anh phát ra tiếng rên rỉ, chậm rãi ngồi dậy, tinh tường không bỏ sót một hành động nào của cô trước mắt.

Anh cảm động không thôi, tất cả biểu hiện của cô đều làm anh lay động, choáng váng.

“Tiểu Tường” được cô yêu thương ngày càng cao ngất ngạo ngễ, anh không thể nhẫn nại nữa, kéo mạnh thân mình cô.

Cô hiểu được ôm lấy anh, để cho anh thuận lợi tiến vào trong cơ thể mình, triển khai thêm một đợt mây mưa cuồng loạn...

Cô liều lĩnh phối hợp với anh, nhận anh, hết lần này tới lần khác làm cho dục hỏa bùng lên tới đỉnh điểm cao nhất...

Cuối cùng, rốt cục cũng bùng nổ! Như pháo hoa bùng cháy thành những bông hoa xinh đẹp, nghênh đón bọn họ tiến về phía vô biên vô hạn, đạt tới cao trào mê muội...

11. Chương 11

Tiệc đính hôn long trọng hội tụ nhân sĩ nổi danh từ khắp nơi, ảnh hưởng của Roosevelt - Eddie Norman Crowe mọi người đều biết đến.

Khi Lương Vĩ Tường và Cao Thúy Cẩm xuất hiện, nóc nhà hội trường tưởng chừng như bị tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô phá ta, mọi người đều tràn đầy vui mừng chúc phúc cho cả hai.

Nhưng mà, hội trường lại có hai người không khỏi có vẻ mặt hờn giận.

Đó chính là Cao Lợi Dương và Cao Lợi Nguyệt, chuyện em gái bảo bối bị cướp đi, bọn họ vẫn chưa chấp nhận được, hơn nữa đối tượng lại là tên công tử phong lưu Lương Vĩ Tường kia.

“Lương Vĩ Tường, tôi cảnh cáo cậu! Nếu còn để cho tôi đọc thấy tin tức gì về cái sự phong lưu của cậu, đừng nghĩ tôi sẽ dễ dàng buông tha cho cậu!”

“Đúng vậy! Cho dù em gái tôi tha thứ, chúng tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Hai người này vẫn không hoàn toàn chấp nhận anh, những lời nói cứng rắn này thật làm cho Lương Vĩ Tường dở khóc dở cười.

Trời! Nếu có tạp chí vợ vắn nào bỗng nhiên tung tin bậy bạ, chẳng phải là anh sẽ chịu oan uổng sao.

“Anh cả, anh hai, hai người không được kh bất nạt Tường!”

Cao Lợi Dương khấn trương nhìn cô, “Em gái, em còn chưa lấy cậu ta, đã giúp cậu ta như vậy, chẳng lẽ em không còn thương anh cả sao?”

“Còn có anh hai nữa! Em gái à!” Về mặt Cao Lợi Nguyệt ủy khuất nói.

Lương Vĩ Tường thật sự chịu thua hai người họ. Hai anh em nhà này sao có thể yêu thương em gái tới mức độ như vậy?

Cao Thúy Cẩm bắt đầu dĩ liếc mắt xem thường, tiếp theo về mặt trở nên ôn nhu, nắm lấy tay của hai người đưa lên mặt khẽ hôn, cuối cùng mang theo vẻ mê người, nở nụ cười lúm đồng tiền ấm áp: “Hai anh yên tâm! Em vĩnh viễn luôn yêu thương các anh!”

Nụ cười này khiến cho cả hai người không tránh khỏi dờ dẫm mê muội, hai người tiến lên ôm lấy cô, cảm động nói: “Em gái! Anh trai cũng thương em!”

Lương Vĩ Tường nhìn cô, chỉ thấy cô bắt đầu dĩ nhún vai.

“Em gái, hay em đừng gả cho cậu ta! Để anh cả chăm sóc cho em cả đời đi!”

“Anh hai cũng vĩnh viễn muốn chăm sóc cho em, em gái!”

Hai người lại lần nữa mặc danh kì diệu tùy hứng nói ra.

Lương Vĩ Tường giật mình, không nói thêm lời nào, anh vội vàng lôi Cao Thúy Cẩm đi.

Cho xin đi! Còn tiếp tục như vậy, nếu cô ấy mềm lòng, thì anh sẽ rất thảm nha! Ba mươi sáu kế, chạy vắn là thượng sách!

“Tiểu Cẩm, anh nghĩ chúng ta mau chóng kết hôn đi!”

Ban đầu anh còn tưởng là sẽ được trực tiếp kết hôn, ai ngờ Roosevelt - Eddie Norman Crowe vì vẫn còn luyến tiếc con gái, cuối cùng hai người chỉ có thể đính hôn trước.

Cao Thúy Cẩm đi theo anh, hiểu được lo lắng của anh, vui vẻ cười nói, “Có thể hơi khó khăn! Nhưng mà, anh yên tâm, em sẽ không thay đổi lòng mình!”

Anh khựng lại bước chân, về mặt bối rối nhìn cô nói: “Mặc kệ! Chúng ta nên lập tức bay trở về Đài Loan kết hôn!”

Biểu tình của Lương Vĩ Tường khiến cho Cao Thúy Cẩm bật cười, không nghĩ tới người bình tĩnh, tiêu sái như anh, cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Cô cảm giác được dường như hạnh phúc đang nảy nở trong lòng mình, ôm lấy cổ anh, cô nói: “Đừng nóng vội! Em vĩnh viễn luôn là của anh...”

Cô quyết định cho anh một cái hôn nồng nhiệt, để anh có thể ổn định không chế được cảm xúc.

Mùa hè năm nay có điểm đặc biệt, tình yêu của bọn họ rốt cục có kết quả hạnh phúc, tin rằng sau ngày hai người sẽ càng thêm bận rộn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-giua-mua-ha>